

ดวงจันทร์บนฟ้าสาดส่องทั่วมหานคร แต่แสงสีขาวนวลของมัน กลับทำหน้าที่ได้ไม่เต็มภาคภูมินัก เพราะสิ่งก่อสร้างในเมืองใหญ่ต่างตั้งตระหง่านบดบังแสงจันทร์ นอกจากจะไม่จ่อแสงงามแล้ว ตึกรามบ้านช่องแต่ละหลังยังมีแสงไฟนีออนใช้เองโดยไม่ต้องพึ่งจันทร์

ในค่ำคืนสุดสัปดาห์ แสงไฟนีออนสว่างไสวเป็นดังดอกไม้สีสวย ล่อใจให้ผีเสื้อราตรีได้สูดกลิ่นหอม โดยมีต้นหา สุรา และระคะ เป็นเกสร ทุกคนเรียกสิ่งนี้ว่า ‘ความสุข’

เช่นเดียวกับสาวน้อยหน้าหมวยตัวเล็ก เธอน่าจะเพ่งพินัยบรรลุนิติภาวะได้ไม่นาน แต่การเยี่ยงอย่างแต่ละก้าวไม่ได้ดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเหมือนหน้าตาเลยสักนิด

หญิงสาวเดินเซิดหน้าไปตามถนนด้วยความมุ่งมั่น เสื้อยืดรัดรูปสีขาวสกปรกในเบหน้าเสื้อตัวนั้นไม่ได้ทำให้สายตาชายหนุ่มที่จับจ้องเกรงกลัวแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม กางเกงขาสั้นเอวสูงสีชมพูเข้มโชว์ริ้วขาวสวย กลับเรียกร้องให้บุรุษเพศที่เธอเดินผ่านอยากตะครุบกลืนกินด้วยความหิวกระหาย

“ไปไหนจะน้องสาว” หนึ่งในวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ที่นั่งอยู่ทนไม่ไหว เริ่มปฏิบัติการแซวแม่เสื้อสาวตัวเล็กทันที

หญิงสาวชะงักแล้วหันไปมองต้นเสียง สายตาคู่ นั้นดูเชือกที่บาดจิต พวกเขามีท่าที่ได้ใจเมื่อเห็นเธอ ‘เล่นด้วย’

“เป็นแท็กซี่เหรือ ถึงถามแบบนี้” สาวตัวเล็กไม่พูดเปล่า ยังใช้นิ้วพันเส้นผมเล่น กิริยาเหมือนจะเอียงอาย แต่ก็ไม่ได้ถอยหนี

“ไม่ได้เป็น แต่ถ้าเธออยากไปไหน เราก็พร้อมจะไปส่งถึงที่” เขากระแทกเสียงตรงประโยคสุดท้าย เป็นที่พอใจของเพื่อนในกลุ่ม

“ถ้าอย่างนั้น...” เธอยิ้มกริม จีบจ้องคู่สนทนาวางอย่างไม่กลัว “พาฉันไปสวรรค์ได้หรือเปล่าละ”

สิ้นประโยค ชายหนุ่มทั้งกลุ่มก็โห่ร้อง พร้อมกับทั้งผลักทั้งดันให้คนแซวเดินเข้าไปประชิดสาวร่างเล็ก

“เร็วสิมึง หญิงเขาอ่อยขนาดนี้” เพื่อนทั้งหมดส่งเสียงเชียร์ กลับเป็นหนุ่มปากดีที่เดินตัวสั้นเข้าไปหาหญิงสาว

“ว่าไงละ” สาวสวยเปิดเกมรุก ใช้มือลูบแฉะอกชายหนุ่ม พร้อมกับเอียงหน้ากระซิบข้างหูเขา “พาไปได้หรือเปล่า”

“เอ่อ...ได้สิ” เขาหลับตาพริ้มและตอบตะกุกตะกัก จากที่กะจะแซวหญิงสาวอย่างที่เคยทำเป็นกิมจิวัตร ใครจะป็นักกว่าอยู่? เทพธิดาที่เดินผ่านจะมาโปรดปรานเขาอย่างง่ายดาย จินตนาการของหนุ่มวัยรุ่นตอนนี้อยู่แต่ถึงเกมรักอันเร้าร้อนของเธอกับเขาในโรงแรมที่ไหนสักแห่ง

“ญาญ่า นี่หล่อนกำลังทำอะไร”

เสียงใครบางคนดังชัดจingleหะทำให้เขาลืมตาขึ้น จึงพบว่าข้างๆ หญิงสาวตอนนี้มีสาวร่างบางอีกคนยื่นกอดอกมองเธอกับเขาอย่างไม่พอใจนัก

“ก็...คุยกับผู้ชายไง เจ๊ไม่เห็นเหรือ” สาวชุดเสื้อตอบ แต่คนฟังกลับถอนหายใจ ส่ายหน้าด้วยความเอือมระอา

“อีกแล้วนะ จะจีบใครอ่อยใครก็เลือกหนอยสิยะ ยังทำตัวเป็นสล้อยในวันวานอยู่ได้” เธอบ่นก่อนจะหันไปจ้องหนุ่มน้อยปากดีและ

ผองเพื่อน “แล้วนี่อะไร เด็กพวกนี้ดูท่าเฟิงจะจบ ม. หก เอง เธอก็ยังให้ทำ
เขาอีก”

คำพูดของสาวสวยที่มาทีหลังทำเอาวัยรุ่นทั้งกลุ่มสะดุ้งโหยง

“อ้าว...เจ้ ถึงเราจะเด็ก แต่ก็มีความน่ารัก” เด็กหนุ่มได้กลับ
เพราะรู้สึกเหมือนโดนลบเหลี่ยม ทำให้หญิงสาวที่แก่กว่าถอนหายใจซ้ำ

“เหวอ...” เธอพูดพร้อมกลอกตามองข้างบน “จ้า...พ่อหนุ่มผู้มีหัวใจ
ที่ต้องการใช้วันหยุดสุดสัปดาห์โดยไปเยี่ยมรถญี่ปุ่นราคาถูๆ ของคุณพ่อ
มาขับเล่น พร้อมกับชวนเพื่อนในแก๊งมาเย็นทำที่ย่านทองเที่ยวของ
คนกลางคืน ซึ่งไม่แน่ใจว่าพวกเธออายุถึงพอจะเข้าไปข้างในกับเขาได้หรือ
เปล่า ฉันว่าถ้าเข้าไม่ได้ก็ควรเอาเวลาไปดูดนตรีคุณแม่แล้วนอนฝันหวาน
ที่บ้าน ยังจะแลดูมีประโยชน์มากกว่ามาทำร้ายยีนแซวหญิงนะ”

สาวมาใหม่บ่นเป็นชุด ทำเอากลุ่มวัยรุ่นได้แต่ยื่นอ้าปากหวอ

“เจ้บัว หยุดได้แล้ว” สาวตัวเล็กรีบขัดจังหวะ เพราะเกรงว่า
หญิงสาวผู้มาทีหลังจะทำให้เรื่องไปกันใหญ่

“เธอก็เหมือนกันญาญ่า ฉันบอกเธอก็ครั้งแล้ว จะให้ทำผู้ชายก็ให้
เลือกหน่อย เอาที่หนู มีระดับ ไม่ใช่เด็กวัยเรียนแว่นๆ แบบนี้ นี่ย่าบอก
นะว่าเธอยังคิดจะกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ อีก” บัววารีหันมาเทศนาคน
อายุน้อยกว่า

“โอ้ ป้า คำก็เด็ก สองคำก็เด็ก เจอพวกผมจัดให้สักดอกกระวังจะ
ลืมเด็กไม่ลง”

กลุ่มวัยรุ่นได้สติจึงได้กลับ ขณะที่บัววารีตัวร้อนผ่าวด้วยความโกรธ
ไม่ใช่เพราะโดนลบหลู่เรื่องเซ็กซ์ แต่เพราะพวกนั้นเรียกเธอว่า ‘ป้า’ ทำให้
เธอถึงกับควันออกหู

“หุบปาก ใครเป็นป้าพวกแกกัน ฉันอายุยังไม่ถึงยี่สิบห้าจะ
ไม่ต้องมายกความสำคัญว่าแก่กว่าแม่พวกเธอ”

เธอตะโกนเถียง ทำให้กลุ่มวัยรุ่นเริ่มไม่พอใจ ก่อนที่เหตุการณ์จะ

บานปลาย มาริญา สาวต้นเหตุ ก็ทิ้งชุดทั้งลาก ‘ป้า’ ของกลุ่มวัยรุ่นหลบไปทางอื่นเสียก่อน

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ ฉันขอส่งสอนให้พวกเด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนมพวกนี้เสียก่อน คอยดู ฉันรู้จักเพื่อนที่เป็นสาววัดรังกเรียน จะให้มาลากเด็กพวกนั้นส่งพ่อแม่ให้หมดเลย รู้หรือเปล่าทำตัวแบบนี้ต่อไปอนาคตของชาติจะเป็นยังไง ยังมีเยาวชนที่ด้อยโอกาส ไม่มีเงินแม้แต่จะกินข้าว แต่พวกนี้กลับทำตัวเซเพลไร้สาระไปวันๆ โอ้ย...ฉันจะบ้าตาย”

มาริญาปล่อยแขนบัววารีเป็นอิสระ ให้หญิงสาวที่แก่กว่าได้บ่นจนหน้าใจ

“อ้าว...จบแล้วหรือ” สาวชุดเสื้อถ้ามเมื่อเห็นพี่สาวเริ่มเหนียวกับการพูดไม่หยุด

“ไม่ต้องมาประชด เพราะหล่อนคนเดียวมันแหละ ฉันถึงได้เป็นป้าในสายตาเด็กพวกนั้น” ประเด็นเรื่องคำเรียกขานยังทำให้เธอหงุดหงิดไม่หาย

“เจ้จะไปถือสาอะไรกับวัยรุ่น พวกนั้นใครที่แก่กว่าตัวเอง มันก็เรียกลุงเรียกป้าหมดแหละ”

“แกก็พูดได้สิ เพิ่งผ่านยี่สิบมาได้ไม่นาน”

“ทำอย่างกับห่างกันเยอะ เจ้ก็ไม่ได้ดูป้าขนาดนั้น ระดับบัววารีถ้าไม่ปากจืดด่ำเด็กไปแบบนั้น หนูว่าเจ้ก็คงโดนแซวเหมือนหนูนั่นแหละ” มาริญาพูดตามจริง พี่สาวที่เธอนับถือคนนี้สวยแพ้ใครเสียที่ไหน ยิ่งพิศดูดวงตากลมโต จมูกโด่งได้รูป พร้อมริมฝีปากคู่สวย ไปยังแห่งไหน ใครๆ ก็อยากมองหน้าบัววารีนานๆ

ยังไม่นับผิวขาวอมชมพูระเรื่อ หน้าอกหน้าใจรวมถึงสะโพกก็ได้สัดส่วน ยั่วใจผู้ชายน้อยกว่าคนอย่างเธอเสียที่ไหน

“ไม่ต้องมาปากหวานเอาใจฉันเลย” พี่สาวยังทำหน้าองตื๊อปกป้อง

“โอเคน่าเจ้ หนูก็แค่ห่วงวุ่นเสน่ห์กับเด็กหนุ่มบ้าง เจอแต่พวกเสียๆ

มันก็เบื่อเหมือนกัน ไม่เอาละ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน อย่าเพิ่งอารมณ์เสียเลย
มามะ ขออดที”

มารีญาอ้าแขนกว้าง บัววารีจึงยิ้มออกมาได้ พร้อมกับอ้าแขน
ตอบรับอ้อมกอดนั้น

“คิดถึงเงินนะ” คนตัวเล็กอดอ้อน

“เออ...ฉันรู้”

“เจ้ ยังสวยเหมือนเดิมเลยนะ ไม่ได้เจอกันเกือบเดือนได้แล้วเนาะ
แต่ที่การันตีว่าเป็นเจ้แน่ๆ ก็คือยังวินยังเหวี่ยง แถมบ่นได้ทุกสถานการณ์”
มารีญาแอบหยิกแก้มหยอก

“อ้าว อีนี่ จุ้นอีเจ้โรสมันไม่ยิ่งกว่าฉันอีกหรือ ชานั่นเคยบุกไปตบ
ทั้งเมียหลวงฟุ้งด้วยแม่ผัวมาแล้ว” บัววารีพาดพิงถึงหญิงสาวอีกคนซึ่ง
เป็นพี่สาวคนโตของแก๊งพวกเธอ

“จริงด้วย พุดแล้วก็ขำ แค่คิดก็อยากเจอแล้ว นานๆ ได้นัดมีตติง
แบบนี้ที่ คอยดูสิ วันนี้นั้นจะแรดให้กระจายไปเลย” มารีญากระโดด-
โลดเต้นดีใจราวกับเด็กน้อย

“น้อยๆ หน่อย ยายตัวเปี้ยก หล่อนคิดว่าแรดได้คนเดียวงั้นสิ
อย่าคิดมาเทียบชั้นกับฉัน” บัววารีเช็ดหน้าประกาศศักดิ์ตัวเอง

“ไม่หรอกคะ หนูรู้ว่านอของพวกเรามันคนละขนาดกันอยู่แล้ว”
มารีญาหมายถึงศักยภาพของแรดของเธอกับพี่ๆ แต่ละคน ที่ดูจะต่างชั้น
กัน

“แต่หลังๆ ฉันว่าขนาดมันซึกจะเท่ากันแล้ว เพียงแต่เปลี่ยนไป
คนละสีเท่านั้นแหละ” บัววารีรู้สึกได้ว่าความแรดของแต่ละคนเริ่มจะ
เท่าเทียมกันแล้ว ที่ต่างกันคงเป็นจริตในการวางตัวเท่านั้น

“อย่างนั้นก็ได้” มารีญาหัวเราะ แล้วหันมองแสงสีหน้าร้านผับ
ชื่อดังร้านประจำของพวกเธอ “เข้าไปข้างในเถอะเจ้ หนูอยากเจอเจ้โรส
แล้ว จะได้ครบทีมสามสาวแรดตัวแม่เสียที”

น้องสาวหัวเราะคิกคักและเดินนำเธอเข้าไปข้างใน
บัววารียังคงยืนจ้องไฟที่ตกแต่งหน้าร้านอยู่อย่างนั้นราวกับแมลง
ตัวน้อยที่หลงไฟ แสงกะพริบของมันช่างงดงาม ชวนให้คนหลงใหล นาน
เท่าไรแล้วนะที่คนอย่างเธอใช้ชีวิตเป็นผีเสื้อราตรี...เพื่อกลบความเหงา
ในหัวใจ

คนที่เดินเข้ามาที่หลังสวยสะดูตาคคนที่อยู่ในผ้าไม่แพ้ใคร
เจ้าของโบหน้าสวยหวาน รูปร่างสมส่วน อยู่ในชุดเดรสคอกว้างสีขาว
ปักชายผ้ายาวพลิ้วบริเวณแขนเสื้อทั้งสองข้าง ข้อมือขาวสวมกำไลมุก
เข้ากันกับกระเป๋าคัลต์สีเงินที่เธอถือไว้ในมืออีกข้าง

“เป็นอะไรไปเจ้ มัวแต่เดินอ้อยอิ่งอยู่นั้นแหละ ไม่ได้มาเสียนาน
ไม่คุ้นสถานที่หรือหรือคิดถึงวันวาน” มาริญาถามพี่สาวที่เดินตามหลังมา

“เปล่า” บัววารีปฏิเสธเสียงสูง แล้วแอบบ่นในใจ ไม่ว่าเธอจะคิด
อะไร น้องสาวคนเล็กของกลุ่มมดเหมือนจะเดาใจได้หมด “ฉันก็เดิน
นวนายาดกวดสายตาหาผู้ชายบ้างสิยะ เดินเร็วแบบหล่อจนเขาเรียกว่า
ไปตามควายยะ”

มาริญาได้แต่ยิ้มตอบ ไม่คิดสู้เรื่องผีปากกับพี่สาวคนนี้

“แล้วเราจงโตะไหนไฉนนะ” บัววารีชะเง้อมอง กวาดสายตาหา
ปริกรให้มาดูแล

“โตะมมเดิมนั้นแหละเจ้ นั้นไง อีเจ้โธษฐานี่มดมือเป็นชะนีขอส่วนบุญ
อยู่ตรงนั้นแล้ว” มาริญานัยปากไปยังโซฟาด้านในสุดของร้านที่อยู่ติด
ระเบียงกระจก ซึ่งเห็นวิวแม่น้ำเจ้าพระยา

สตรีวัยสามสิบต้นๆ ยืนกางแขนรับเพื่อสวมกอดทั้งมาริญาและ
บัววารี รอยยิ้มของเธอไม่เคยจางหายไปจากใบหน้าคมคาย

“เป็นไงบ้างจ๊ะ น้องๆ ดอกของพี่” คำทักทายแบบหยอกเินทำให้
รู้ว่าสามสาวสนิทชิดเชื้อกันพอสมควร

“แฮม...ถ้าน้องมันดอก แล้วทำไมพี่มันจะดอกไม่ได้ล่ะคะ และดูท่าจะบานช้ากว่าด้วย” บั้ววารีสวนกลับจนทั้งวงฮาครืน

“แน่นอนสิ เพราะแก๊งเราซื้อแต่ละคนเป็นดอกไม้ทั้งนั้น และดูท่าจะเป็นสีทองด้วย” ประโยคสุดท้ายโรสรินเบาเสียงลงเล็กน้อย เพราะเกรงใจโต๊ะข้างๆ ที่อาจได้รับรู้กิริยาท่ามๆ ของเธอ

“วันนี้แต่งตัวสวยเชียวนะ พี่สาวคนโตของเรา” บั้ววารีชมพี่สาวอย่างใจจริง แม้โรสรินจะอายุมากที่สุด แต่กลับสวมชุดเดรสเกาะอกสีแดงสด ขับผิวขาวให้เด่นอย่างไม่อายใคร

“แฮม...พวกเรา ก็สวยกันทุกคนอยู่แล้ว มาๆ มานั่งก่อน จะยื่นให้หอยแห้งกันทำไมยะ”

คำพูดแสนทะเล้นทำให้ทุกคนหัวเราะ บั้ววารีและมารีญาารู้ดีว่านี่แหละโรสรินของแท้ ต้องทั้งแรงและฮา

บั้ววารีคืนรายการอาหารให้บริกร แล้วจึงหันมาถามชาวคราวจากเพื่อนร่วมดื่มในคืนนี้

“เป็นยังไงกันบ้างทุกคน ยังแรดเสมอต้นเสมอปลายกันไหม”

คำถามของตัวเองทำให้เธอนึกย้อนไปถึงวันนี้เมื่อสองปีก่อน ใครจะคิดว่าหญิงสาวที่ขี้แพ้และล้มเหลวเรื่องความรักจะมารวมตัวกันได้

คืนปลายฝนต้นหนาว บั้ววารีในชุดราตรีสุดสวยเดินโซซัดโซเซมาจากรถแท็กซี่ เธอเพิ่งถูกแฟนหนุ่มที่คบกันมาถึงเจ็ดปีบอกเลิกมาหมาดๆ สิ่งเดียวที่เธอคิดยามเดินเข้ามาในผับหรูแห่งนี้คือ เธอจะดื่มและทำตัวให้เซเพลที่สุด ประชดให้การเป็นผู้หญิงที่แสนดีมานาน

‘คุณดีเกินไป’ คือเหตุผลแสนน่าเศร้าที่เธอไม่นึกว่าจะได้ฟัง เมื่อตอนที่กุมภี แฟนหนุ่มที่ก่อร่างสร้างรักด้วยกันมาถึงเจ็ดปี ใช้เป็นข้ออ้างในการบอกเลิก

ความฝันที่จะสร้างอนาคตต้องพังทลาย เขาบอกเลิกเธอ จากนั้นก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ ทิ้งให้หญิงสาวที่ทำทุกอย่างเพื่อความรัก

อย่างเธอต้องแคว้งคว้างเหมือนชนไม้ที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทร

ยังไม่จมหาย แต่ไร้ทิศทางไป...

บัววาริเดินเข้าผับแห่งนี้ทั้งที่ไม่เคยเที่ยวกลางคืนเลย เธอคือแมลงบ่อที่รียากลองเป็นผีเสื้อราตรี เพราะศรัทธาต่อความรักมลายหายกลายเป็นแรงผลักดันให้เธอเผยด้านมืดของตัวเองออกมาบ้าง

เจ็ดปีที่ต้องเป็นคนดี เจ็ดปีที่ไม่มีใครในสายตานอกจากเขา เจ็ดปีที่เหมือนชีวิตไม่ได้เป็นของตัวเองเลย แล้วผลตอบแทนคืออะไรล่ะ... นอกจากคำบอกเลิก และเหล้าหนึ่งแก้วตรงหน้าเพียงลำพัง

ดื่มให้ตัวเอง...และรักที่ผ่านพ้นไป เธอบอกตัวเองในคืนนั้น

และดูท่าพฤติกรรมประชดชีวิตของเธอจะไปสะดุดตาสาวรุ่นพี่หน้าคมคนนั้น

‘เป็นอะไรหรือเปล่า คุณน้องขา เจ้เห็นมานั่งคนเดียวแล้วดื่มเอานะ’

คำทักทายนั้นทำให้เธอต้องแหงนหน้ามองโรสริน น้ำตาของบัววาริที่ยังไม่เหือดแห้งพร่างพรูออกมาเป็นสายจนโรสรินตกใจ และรีบยื่นทิชชูให้เช็ด

และแล้วในคืนที่ราวยานคืนนั้นก็ก่อเกิดมิตรภาพใหม่หน้าแก้วเหล้า โรสรินสอนให้เธอใช้อีกมุมหนึ่งของชีวิต มุมที่ผู้หญิงใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ในฐานะสตรีเพศ

‘ถ้าผู้ชายมันห่วยขนาดนั้น เจ้ว่าคุณน้องไม่ต้องไปใส่ใจมันหรอกค่ะ นมของเราก็กมี ของดืออย่างอื่นของเราก็กมี สะบัดตูดเชิดหน้าหาคนใหม่ แล้วเอาหัวใจที่ซื่อสัตย์แห่งรักนั้นใส่กระตังไปตองสวยๆ แล้วลอยไปกับแม่น้ำเจ้าพระยา ให้มันออกสู่ทะเล ทะลุแม่น้ำแยงซีเกียงไปเลยล่ะ’

คำปลอบนั้นทำให้เธอมีกำลังใจ แต่บทลงท้ายกลับทำให้เธอหลุดหัวเราะ

‘คุณเจ้ แม่น้ำทุกสายมันก็ออกสู่ทะเลอยู่แล้ว เราจะย้อนกลับสู่แยงซีเกียงทำไมล่ะ’

‘เออ ฉันก็ไม่รู้ เรียนมาน้อย’ เธอรีบตอบ แต่ก็ยกแก้วเหล้าขึ้นมา เป็นสัญญาณบอกว่าให้ความเลวร้ายทั้งหมดจบลง และเริ่มต้นสิ่งดีๆ ใหม่ ด้วยการชนแก้ว

กริ่ง!

เสียงชนแก้วครั้งแรกของคืนดั่งขึ้น ก่อนที่พี่สาวคนโตสุดจะรีบตอบ คำถามเมื่อครู่ของบัววารี

“ฉันก็สบายดี พวกแกละ ชีวิตมีแก่นสารขึ้นบ้างไหม”

คำถามของโรสรินทำให้น้องคนสุดท้องสงสัย

“อะไรกันเจ้ ทำไมถามแบบนี้คะ ชีวิตมีแก่นสาร ใครกันคะที่บอก พวกเราว่าควรใช้ชีวิตให้เต็มที่มากที่สุด ความสุขต้องมาก่อนทุกเรื่อง อยากทำอะไรให้ทำไปเลย” มาริญาท่องคำพูดที่โรสรินสอนในวันนั้นซึ่งตัวเองจำได้ขึ้นใจ

ชีวิตรักของเธอไม่ต่างกับบัววารีเท่าไร ผิดแต่เธอเลือกใจแตก ตั้งแต่สมัยเรียน เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่จำเป็นต้องฝึกหัดเรื่องแสดเหมือน บัววารี

สาวตัวเล็กจบปริญญาตรีหลักสูตรผู้ชายมาก่อนใคร แต่ในชีวิตจริง เธอมีแค่คู่มือ ม. สาม เธอเชื่อเหมือนเด็กสาวทั่วไปในวัยหวนว่า ผู้ชายที่เป็นรักแรกนั้นคือรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

รักที่ยิ่งใหญ่ จึงพลีกายพลีใจ...จนกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในชีวิต

ชีวิตหนึ่งเกิดมาเป็นพยานรักแท้ แต่กลับเป็นภาระของทั้งคู่ เธอต้องคอยดูแลครอบครัวร่วมกับเขาทั้งที่อายุน้อย

ฝ่ายชายเป็นเพียงวัยรุ่นคนอง อาศัยอยู่กับป้า โชคดีที่ป้าของเขาไม่ได้รังเกียจ แถมยังรักเธอกับลูกเหมือนคนในครอบครัว ผิดแต่ว่า...ความรักที่ดำเนินไปไม่ได้สวยงามเหมือนที่คิด เขาต้องทำงาน

หาเงินเลี้ยงปากท้องของครอบครัว ส่วนเธอก็โกหกพ่อแม่ว่ายังเรียนอยู่
อาศัยเงินที่พ่อแม่ส่งมาให้อยู่กินไปวันๆ

มีบ้างที่ความจนชวนให้ทะเลาะกัน เพราะชายหนุ่มยังสามะเล-
เทเมาตามวัยทโมน ขณะที่เธอเป็นฝ่ายอดทน เพราะคำว่า ‘รัก’ เพียง
คำเดียว คำคำนี้เปลี่ยนความลำบากทุกอย่างให้กลายเป็นความสุข

แต่สุดท้ายพระเจ้าก็เลือกให้ความตายเป็นตัวพิพากษาให้ปัญหา
ทุกอย่างจบลง ชายหนุ่มประสบอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ ครั้งนั้น
มารีญาหัวใจสลาย เธอได้เรียนรู้แล้วว่าความมอบหัวใจให้คนอื่นนั้น ยาม
เขาจากไปอย่างไม่วันกลับมันช่างทรมานเหลือเกิน เหมือนตายแต่ยัง
หายใจ เหมือนฝันแต่ยังเจ็บ

เธอเดินเข้าผับแห่งนี้โดยมีเป้าหมายคือต้องการดื่มแก้เซ็งในผับ
ราคาแพง ประชดชีวิตที่น่าขันของตัวเอง เธอเพิ่งจะอายุเลยยี่สิบมาได้
ไม่กี่วัน จึงสามารถนั่งดื่มในร้านผู้ใหญ่แห่งนี้ได้ ขณะกำลังทบทวนความ
เจ็บปวด พลันก็ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างไม่เกรงใจใครจากโต๊ะในสุด

ความเมา...หรือไม่ก็ความเศร้าทำให้เธออยากรู้ว่า สองสาวที่นั่ง
ตรงนั้นทำไมถึงมีความสุขมากมายขนาดนั้น ในที่สุดมารีญาก็ทนไม่ไหว
อยากขอส่วนแบ่งความสุขจากพวกเธอเสียหน่อย อย่างน้อยถ้าพวกนั้น
ใจดี แอบปันเสียงความสุขมาให้ เธอคงจะผ่านคืนอันเลวร้ายนี้ไปได้

ทั้งโรสรินและบัววาริไม่มีท่าที่รังเกียจเธอสักนิดที่เธอมาร่วมชนแก้ว
สาวน้อยจึงรู้ว่าภายใต้รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และหน้าแก้วสุรา ทุกคนต่าง
มีหยดน้ำตาซ่อนอยู่เป็นเงา สามสาวผู้ซึ่งหัวใจร้าวรานมารวมตัวกันโดย
มิได้นัดหมาย

ใจแลกใจ...โดยมีความปวดร้าวเป็นต้นทุน มีสุราเป็นสื่อให้ทั้งสาม
เปิดใจรู้จักกัน

มารีญาเป็นน้องนุชสุดท้อง อายุน้อยกว่าใครเพื่อน เธออ่อนกว่า
บัววาริสองปี ส่วนโรสรินเป็นพี่ใหญ่สุด เวลานั้นเธออายุเข้าใกล้เลขสาม

แล้ว แต่ความสวยบนใบหน้า สามสาวไม่มีใครด้อยไปกว่าใครเลย

โรสริหน้าตาคมขำ เครื่องหน้าชัดเจน ผิวขาวเด่นมาแต่ไกลไม่แพ้ บัววารี แต่ฝ่ายหลังได้เปรียบตรงที่ใบหน้าหวานและรูปร่างดีกว่า ส่วน มารีญาน้ำตาคมจิ้มลิ้ม ปากนิดจมูกหน่อย ต้องใจใครที่ชอบสาวหมวย ตัวเล็ก

เมื่อชีวิตนี้แสนตลก พวกเธอจึงเกิดแนวคิดว่าจะไม่จริงจังกับผู้ชาย อีกต่อไป

คืนนั้นสามสาวประกาศจุดยืนว่า พวกเธอจะ ‘แรด’ อย่างไม่เกรงใจ ใครหน้าไหนทั้งนั้น เพราะชีวิตนี้ไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไปแล้ว

‘ได้เลย ฉันเอาด้วย’ บัววารีที่โดนแอลกอฮอล์ครอบงำสนับสนุน ทุกความเห็นในคืนนี้

‘พวกแกรู้หรือเปล่า ทำไมเขาถึงเรียกกิริยาของผู้หญิงแรงๆ ว่าแรด’ โรสริ เจ้าของแนวคิดถามลูกทีม

‘เพราะผู้หญิงพวกนี้เปรี้ยวเหมือนมะม่วงแรดหรือเปล่า’ มารีญา รีบยกมือตอบ

‘ไม่ใช่’ โรสรินตอบ แต่เมื่อเห็นสองสาวที่นั่งร่วมโต๊ะจนปัญญา เธอจึงเฉลย

‘แรดในที่นี้ก็คือแรดจริงๆ นั่นแหละ คำว่าผู้หญิงแรด เอามาจาก พฤติกรรมของเจ้าสัตว์ชนิดนี้ เพราะช่วงผสมพันธุ์ แรดตัวเมียจะมีความ ต้องการทางผัวสูง’ สีหน้าของผู้เล่ายิ่งช่วยสร้างความสนใจให้คนฟัง

‘ที่มันเก็กก็คือ...แรดตัวเมียไม่ยอมหนีบโจี๊ คอยให้ใครมาจีบนะจะ พวกหล่อนจะทำทุกวิถีทางให้ตัวผู้มาผสมพันธุ์ ทั้งวิ่งตาม ทั้งไล่ขวิด ให้ตัวผู้ยอมจำนน’

‘นางโหดนะ’ บัววารีฟัง พร้อมกลืนน้ำลายฝืดเฟื่อน

‘หึ...และหากตัวผู้ไม่เล่นด้วย พวกเธอเหล่านั้นก็จะโมโหอารมณ์เสีย ไล่ขวิดไล่แทงจนตายไปก็มี’ โรสรินยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม ก่อนจะเอ่ยบทสรุป

ของเรื่อง

‘ที่ฉันอยากจะบอกก็คือ เราเป็นคนซึ่งฉลาดกว่าพวกมันนะ เหตุใดเราถึงโง่กว่ามัน ยอมให้ผู้ชายมาทำร้าย ให้ผู้ชายมาล่าเราได้อยู่ฝ่ายเดียวละ ผู้ตี นอแรดก็เหมือนสัญลักษณ์การต่อสู้ทางเพศของผู้หญิง หมั่นฝนเข้าไว้ให้คมกริบ และมองผู้ชายเป็นแค่เครื่องมือปรนเปรอสุข เครื่องมือแห่งผลประโยชน์เท่านั้น’

บทสนทนานั้นทำให้ทั้งบัววาริและมารีญาเผลอปรบมือพร้อมๆ กัน

‘เจ๋งวะเจ้’ บัววาริปาดน้ำตา เข้ามาขอจับไม้จับมือ เพราะปลื้มใจแนวคิดของพี่สาวคนใหม่

‘เพราะฉะนั้นน้องๆ ที่กำลังเศร้าเรื่องความรักในวันนี้ สลัดมันทิ้งซะ เหมือนกับหงส์แสนสวยสลัดขนหมาป่าที่ติดตัวทิ้งไป แล้วบินขึ้นฟ้าเป็นนางพญาสาวสวย’

‘ตกลงเราจะเป็นแรดหรือหงส์คะ’ มารีญาสงสัย

‘เขาแค่เปรียบเทียบ หล่อนจะสงสัยอะไร’ บัววาริรีบห้ามน้องสาวที่ขัดจังหวะการพูดของโรสริน

‘มาเถิดทุกคน ลูกขึ้นมา และไม่ต้องง้อพวกผู้ชาย เราต้องบอกตัวเองว่า ผู้ชายเอ๊ย...ต่อจากนี้ไป ฉันนี้แหละ...จะเป็นฝ่ายล่าพวกแกเอง’ โรสรินลุกขึ้น พร้อมกับชูแก้วเหล้า

‘ใช่แล้วค่ะเจ้ เราจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองมีความสุข เราจะไม่ให้ผู้ชายเป็นเป้าหมายทุกอย่างในชีวิต เราจะแรดให้ทะลุไปจนถึงสามโลก’ มารีญาลุกขึ้น พร้อมกับชูแก้วอีกคน

นานที่เดียวกว่าบัววาริจะรู้ว่าเธอต้องทำเช่นนั้นด้วย

‘ใช่แล้ว เราต้องแรด’ บัววาริประกาศตามเพื่อน

‘ต่อจากนี้ไป เราคือสามศรีพี่น้องแรดตัวแม่ ที่จะมองผู้ชายเป็นไม้ประดับ เราจะไล่ขวิดไล่แทง เข้า ดึ่มให้มิตรภาพที่เริ่มต้นวันนี้...หมดแก้ว!’

โรสรินตะโกนร้องจนคนทั้งร้านหันมามอง มารีย์ญารีบทำตาม บัววารีลังเลอยู่ครู่ใหญ่ แต่เมื่อโดนสายตาของคนร่วมโต๊ะบีบคั้น แรด ผึกหัดจึงต้องทำเพื่อให้ทุกคนยอมรับ

“แฮม...มันก็ผ่านมาสองปีแล้วนะ พวกแกยังจำคำพูดฉันได้หมดเลยหรือนี่” โรสรินหัวเราะร่วนที่เห็นมารีย์ญายังมองเธอด้วยความชื่นชม

“จำได้ดีเจ้ เราก็ทำตัวอย่างที่เจ็บอก สนุกสนานกับการล่อผู้ชายโดยไม่ต้องแคร่สายตาใคร สบายใจดีออก” บัววารีสลับสนุน

“ใช่แล้ว หนูเก็บเงินได้ส่วนหนึ่งแล้วด้วย หวังว่าเจ๊ยังไม่ลืมสัญญา นะว่าปลายปีนี้จะพาพวกหนูไปเที่ยวฮ่องกงเพื่อไปลาผู้ชายโดยเฉพาะ งานนี้ถ้าหนูไม่ได้อาสาฮ่องกงมาอุปถัมภ์ หนูจะไม่กลับประเทศ” มารีย์ญา ประกาศกร้าวจนพี่สาวสองคนอดขำไม่ได้

“แกนี่ก็จริงจังเสียจริง เอ๊ๆ มาๆ ชนแกด้วยกันดีกว่า คินนี่แรดกันให้เต็มที อย่าให้เสียชื่อ หนู...ดูผู้ชายโต๊ะนั้นสิ ยายบัว ดูท่าจะสนใจแกเป็นพิเศษนะ เห็นจ้องหน้าอกกับสะโพกแกตั้งนานแล้ว”

คำพูดนั้นกลับทำให้บัววารีสะดุ้งโหยง รีบหันขวับไปยังชายหนุ่ม โต๊ะตรงข้าม เห็นเป็นหนุ่มหล่อมาดดี เธอจึงยกแก้วให้เป็นเชิงสานต่อไม่ตรี ในคินนี่หลอกหลวง

“แฮม...พอหนูจะยั่วผู้ชายหน่อยนี่ดูเซียว ที่ตัวเองละ เล่นหูเล่นตา จนผู้ชายแทบจะเสริ้จกแล้วแหละ” มารีย์ญาแซะที่เห็นบัววารีทำสิ่งที่ไม่ห้ามเธอ

“เธอก็ดูสิ ผู้ชายแต่งตัวมาดีนั่งในร้านหรูแบบนี้ได้ คงไม่มีภาระอะไรให้เราดูแลเหมือนเด็กๆ ข้างนอกหรอก หรือว่าเธออยากได้ผู้ชายอายุน้อย แบบที่วิ่งเล่นอยู่บ้านยังเหนื่อยไม่พออีกหรืออะ” บัววารีเถียง เพราะรู้ดีว่าการคบเด็กแบบที่มารีย์ญาชอบมีแต่จะสร้างภาระ

“ใครจะไปรู้ล่ะ บางทีไอ้หมอนี่นั่งโต๊ะนั้นอาจจะมียกเย่ๆ เลี้ยงจนมีปัญญาบางอย่างก็ได้ หรือไม่ก็เป็นหนี้บัตรเครดิตหัวโต กำลังรอเหยื่อที่เป็นชะนีโง่ๆ มาช่วยจ่าย และอาจต้องช่วยกันแชร์ค่าโรงแรมคืนนี้”

“เอ๊ะ...อึ้ยญา เตียวฉันก็ได้ตบหล่อนหรือ” บัววารีขมขื่น

“พอกันได้แล้วนะ ทั้งสองคนนั่นแหละ นี่ตกลงจะมาฉลองครบรอบมิตรภาพ แล้วก็ทำลายมิตรภาพเลยใช่ไหม” พี่คนโตสุดถอนหายใจที่เห็นสองสาวทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง

“จ้ะหนูขอโทษนะจ๊ะ” มาริญารีบออกตัวในฐานะที่ตัวเองอายุน้อยสุด บัววารีพยักหน้าให้อภัย

“ฟังที่น้องมันพูดไว้ก็ดี บางทีผู้ชายธรรมดาอาจจะมียะไรดีกว่าพวกที่ดูมีดั่งค์ก็ได้ เหมือนเครื่องสำอางที่พวกเราแต่งแต่มี มันทำให้สวยได้แต่ไม่เห็นข้างในใจหรือกว้างเหมือนใบหน้าหรือเปล่า”

โรสรินเอ่ย พร้อมกับเสยผมยาวสลวย ดวงตาจับจ้องไปยังดวงจันทร์นอกกระจก นานเท่าไรแล้วนะที่เธอไม่ได้ชมแสงงามจากดวงจันทร์ ที่ผ่านมามัวแต่หลงแสงสีจากไฟนีออน

“วันนี้เจ้มาแปลกจริงๆ” มาริญาสงสัยอีกครั้ง

“เธอก็เหมือนกัน ญาญา ลูกชายก็โตขึ้นทุกวัน วางแผนอนาคตไว้ยังไงบ้าง”

คำถามนั้นยิ่งทำให้บัววารีรับเข้ามานั่งประชิดตัวพี่สาว

“โอ้ย...พอแล้วจ้ะ จะถามเครียดไปไหน มาๆ ยังไม่เห็นมาเลยหมดแก้วกับหนูเดี๋ยวนี๊ เร็ว จะห้าทุ่มแล้ว มัวแต่สนทนาปัญหาบ้านเมืองเตียวผู้ชายวายนะคะ”

สามสาวชนแก้วกันอีกครั้ง กลิ่นสุราคลเคล้าไปกับเสียงเพลงที่เริ่มเร่งจังหวะในยามดึก แสงไฟสลัวยั่วให้ทุกคนปลดปล่อยความเป็นตัวเอง โต๊ะแก๊งสาวเรดไม่เคยทำให้หนูมๆ ในร้านผิดหวัง พวกเธอสวย เบ๊ริ้วเผ็ด วาดลวดลายเด่นร่าอย่างเร้าร้อน เชื้อเชิญให้หนุ่มนักเที่ยวทั้งร้าน

อยากรู้จัก แต่สำหรับเพศเดียวกัน คงมีแต่คนอยากเซ็กซี่งแ้วหรือจวนไป
ที่โต๊ะของพวกเขาเธอสักโหล

ช่วงเวลาแห่งความสุขมักผ่านไปอย่างรวดเร็วเสมอ เมื่อดนตรีที่
แสนสนุกจบลง สามสาวจึงได้เวลาพักเหนื่อยด้วยการทิ้งตัวลงบนโซฟานุ่ม
“อะไรกัน ผลอแป็บเดียวเที่ยงคืนแล้วหรือนี” บั้ววารีหยิบโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาดูเวลา

“คงได้เวลาแล้วละ ฉันมีเรื่องจะบอกพวกแกหน่อย ญญาไปไหน
เสียละ” โรสรินถามหาน้องสาวคนเล็ก

บั้ววารีเหลียวซ้ายแลขวา และรีบไปกระซอกมารีญาที่กำลัง
คลอเคลียหัวนมโต๊ะตรงข้าม โต๊ะเดียวกับที่หญิงสาวบอกว่าพวกเขาอาจจะ
ไม่ดีเหมือนภาพลักษณ์

“โหย...อะไรกันเจ้ พี่เขากำลังชวนไปต่อที่คอนโดฯ พอดีเลย”
มารีญามีท่าทางหงุดหงิดที่โดนขวาง

“มาคุยกันก่อน เจ้โรสเธอมีอะไรจะบอกพวกเรา ฉันว่าต้องเป็นอะไร
สนุกๆ แน่”

คำพูดของบั้ววารีทำให้มารีญาตื่นเต้นไปด้วย สองสาวหันไปมอง
หน้าพี่คนโตอย่างตั้งใจ

โรสรินเงยไปครู่ใหญ่ เมื่อเจอสายตาของน้องๆ เธอกลับไม่ค่อย
อยากสบตาเท่าไร แต่อย่างไรเสียเรื่องที่เธอจะแถลง ถ้าไม่เอ่ยออกไป
ตอนนี้ก็คงหาโอกาสพูดไม่ได้อีกแล้ว

“อะไรกันอีเจ้ เจี้ยบรอให้พวกฉันปรบมือก่อนเหรอะ เวิร์ ลี เดียว
ผู้ชายวายหมด” มารีญาเร่งให้เธอรีบพูด

“เอ่อ...ทุกคนฟังนะ สิ่งที่ฉันจะบอกก็คือ เวลานี้เลยเที่ยงคืนมาแล้ว
เป็นวันใหม่ เหมาะสำหรับการเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ ฉันในฐานะที่เป็นพี่สาวของ
พวกเธอก็อยากจะบอกเช่นกันว่า ต่อจากนี้ไปฉันจะเป็นคนใหม่ ไม่ใช่
โรสรินคนเดิมแล้ว”

“ทำไม เจ้จะไปบวชเหวอ”

มารีญายังแซว ขณะที่บัววารีกลับจ้องหน้าโรสรินก่อนจะถาม

“หมายความว่าไงเจ้”

“คือ...ต่อจากนี้ไป ฉันจะวางมือจากการเป็นสาวแรดแล้วนะ
ฉันกำลังมีโครงการจะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับใครบางคน”

คำพูดนั้นเป็นเหมือนเสียงฟ้าผ่ายามค่ำคืน ดังชัดเจนเต็มสองหูของ
บัววารีและมารีญา

2

“ฉันจะขอเปลี่ยนตัวเองเป็นคนใหม่ ฉันไม่อยากเป็นคนเสเพลอีกต่อไปแล้ว”

เสียงสายฟ้าฟาดดังซ้ำสอง แนนอน...มีเพียงสองสาวที่ยืนฟัง โรสรินพูดเท่านั้นที่ได้ยิน

“อ๊ะ! แก๊งแรดตัวแม่ของเราได้รับการปลุกกระดมจากเจ้ ทำให้พวกเราเกิดความฮึกเหิมในสตรีเพศ เจ้เป็นดั่งแม่ย่านางของเรือสตรีโจรสลัดที่ล่องเหนือน่านน้ำสังคม เรือของเราเคยแต่ปล้นสะดมเพศผู้ แม่ย่านางของเราศักดิ์สิทธิ์ที่สุด แต่วันนี้รูปปั้นอันน่าเคารพที่หัวเรือกลับกระโจนหนีลงน้ำ เป็นนางเงือกน้อยสู่ทะเลกว้าง เพราะได้เจอเจ้าชายในฝันแล้วไงต่อ เจ้จะปล่อยให้เราแว้งคว้างอยู่บนเรือกันอย่างนี้หรอ” บัววารีปั่นเป็นชุดตามนิสัย

“เรือแตก พระมหาชนกก็ยังใช้ความเพียรว่ายน้ำข้ามมหาสมุทรมาได้ นี่นา พวกเธอต้องมีเป้าหมายในการไปสู่ฝั่งฝันสิ”

“อ๊ะ! อย่าแกล้งไปดิ้อๆ สิ จากนั้นางมารร้ายกลับกลายเป็นผู้ซบซึ้งในนิทานชาดกได้ไง แล้วโครงการล่าผู้ชายที่ฮ้องกงของหนูล่ะ” มาริญาอย่างห่วงโปรแกรมหิ้วต่างประเทศของเธอ

โรสรินถอนหายใจ ลำบากใจที่ต้องบอกเรื่องการเปลี่ยนแปลงจุดยืน

ของตัวเอง

“ฉันรู้ว่าอาจจะทำให้พวกแกผิดหวัง แต่ฉันก็มีเหตุผลของฉัน”
โรสรินเอ่ยเสียงเบา ขณะที่แขกในร้านเริ่มทยอยกลับ เหมือนส่งให้โรสริน
เล่าเรื่องตัวเองได้ถนัด

“อายุฉันตอนนี้ก็สามสิบกว่าแล้วนะ ไม่ใช่สาว ๆ อย่างพวกแก”
พี่สาวคนโตแม่ริมฝีปาก ขณะนี้ยกย่อนเรื่องที่ผ่านมาของตัวเอง “คงถึง
เวลาแล้วละที่ต้องหาकि่งไม้เกะปักให้หายเหนื่อย แม้ความหวังของเราจะ
ไกลถึงเส้นขอบฟ้า แต่ถ้าเราหาไม่เจอ การได้เจอकि่งไม้ที่แข็งแรงให้เราได้
ปักพิง แค่นี้ก็เพียงพอสำหรับฉันแล้วนะ”

น้องสาวสองคนนั่งฟังอย่างตั้งใจ เธอเองก็เห็นใจโรสรินอยู่ไม่น้อย
ใช่ว่าการเป็นสาวมั่นอารมณ์ดีจะทำให้ชีวิตของเธอเปี่ยมสุข โรสรินก็เป็น
คนที่ใช้ชีวิตมาพอสมควร

“พวกแกก็รู้...ว่าที่ผ่านมามีคนเจออะไรมาบ้าง”

ภาพความทรงจำในวัยเด็กที่พยายามลบออกไปจากหัวใจตลอด
ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา...ไม่เคยมียางลบชนิดใดลบมันได้หมด เศษเสี้ยว
ของชีวิตอันเลวร้ายในอดีตยังติดอยู่ในทุกซอกหลืบของความทรงจำ เมื่อ
ลืมไม่ได้ เธอจึงใช้เพียงความเข้มแข็งเข้าสู่กับมัน

โรสริน หรือน้ำริน อันเป็นชื่อเดิม...เติบโตมาจากบ้านนอก สุานะ
ยากจน...แค่เริ่มต้น นักประพันธ์นิยายน้ำเน่าก็หุ่ผึ้ง อยากได้ชีวิตจริง
ของเธอมาขีดเขียนเป็นวรรณกรรมรัตนตแล้ว

ชีวิตเธอไม่ต่างกับนิยาย เธออยู่ในครอบครัวที่พ่อตายจากการถูก
ตำรวจวิสามัญเพราะค้ายาบ้าตั้งแต่เธออายุได้เพียงห้าขวบ แม่เป็นลูกจ้าง
ทำงานในโรงซักฟอกของโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่งทางภาคกลาง แม่ทน
เหนื่อยได้ไม่ถึงปี เมื่อไม่มีเสาหลัก ก็จำเป็นต้องหาสามีใหม่เพื่อช่วยแบ่งเบา
ภาระ

พ่อใหม่ของน้ำรินเป็นคนขับรถสองแถว การเข้ามาในบ้านของ

ผู้ชายคนนี้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง แม่กลายเป็นคนที่ยอมอ่อนข้อและยอมให้สามีใหม่ทุกเรื่อง ทั้งเงินทอง ความรัก จนลืมนึกไปว่าเธอยังมีลูกสาวที่รอคอยสิ่งนั้นด้วยเช่นกัน

‘แม่ คุบบอกให้พ่ungsี้หนูซื้อสมุดใหม่ได้แล้ว เพราะอันนี้มันของปีเก่า มันใช้ไม่ได้’

เธอแจ้งให้คนเป็นแม่ทราบเรื่องจริงจากปากครูประจำชั้น แต่แทนที่แม่จะสนใจ กลับหันมามองลูกสาวอย่างไม่สบอารมณ์

‘คุมึงนี่เรื่องมากเสียจริง สมุดมันไม่ได้หมดเสียหน่อย ก็ใช้น้าหลังไม่ได้หรือ ฐึหรือเปล่า ลุงชิตเขาต้องเอาเงินไปลงทุนกับเพื่อน ถ้างวดนี้ได้กำไร มึงกับกูจะได้สบายเสียที’ คนเป็นแม่อ้างถึงเงินทองที่ต้องนำไปลงทุนกับสามี จนไม่มีเหลือเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาของลูกสาว

‘แต่...’

‘ไม่ต้องพูดแล้ว ถ้ามันไม่ให้มึงเรียน มึงก็ไม่ต้องเรียน เตรียมอยู่บ้านเลี้ยงน้องมึงที่กำลังจะเกิดดีกว่า’ แค่ลูกสาวคนเดียวก็เหนื่อยเหลือเกินแล้ว แต่บัดนี้...กำลังจะมีชีวิตใหม่เกิดขึ้นมาอีกหนึ่งชีวิต

แน่นอนว่า ความรักที่น้ำรินเคยได้รับจะต้องถูกหารเพิ่มขึ้นอีก

แล้วเด็กหญิงกำพร้าพอจะได้รับเศษเหลือของความรักแค่ไหนเชียว...

น้ำรินไม่ได้ตอบ สู้กัดฟันออกจากโรงเรียนตั้งแต่ยังเรียนอยู่เพียงชั้น ม. สาม แล้วมารับจ้างเป็นลูกมือตามร้านอาหารเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัว

ชีวิตของคนสู้ชีวิต ทำดีเพื่อคนอื่น ผลตอบแทนคือความสุขเสมอ แต่สำหรับน้ำรินกลับไม่เป็นเช่นนั้น

คืนวันฝนพรำ เธอดีใจเมื่อรู้ข่าวจากเจ้าของร้านว่าแม่เธอคลอดน้องชายแล้ว เด็กสาววัยสิบห้ารีบกลับบ้าน เพื่อจะทันลุงชิตที่เลิกงานจากการขับรถ จะได้ไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาลด้วยกัน แต่เมื่อเดินเข้าบ้าน เธอ

กลับพบว่าบ้านปิดไฟมืดสนิท

หรือลุงชิตจะดีใจ เห็นลูกชายคนใหม่จนรีบไปโรงพยาบาลเสียแล้ว
เด็กสาวคิด พร้อมกับพยายามคลำหาสวิตช์ไฟ คืบนี้เธอคงต้องอยู่เพียง
ลำพัง

ความมืดทำให้เธอทำอะไรไม่สะดวก เด็กสาวพยายามเพ่งมองใน
ความมืด แสงฟ้าแลบสาดส่องเข้ามาในบ้านผ่านกระจกหน้าต่าง ทำให้
พบว่าเธอไม่ได้อยู่ในบ้านคนเดียว มีใครบางคนอยู่ตรงมุมห้อง

ยังไม่ทันได้ฮือปากร้อง เงานั่นก็พุ่งตรงมาฉกเธอล้มลง ก่อน
จะจับเธอซึ่งพืดอย่างขัดขึ้นไม่ได้ เมื่อได้สติเธอก็กรีดร้องลั่น พร้อมกับ
เสียงคำรามของฟ้าเบื้องบน

ฝ่ามือหยาบหนาฟาดลงบนใบหน้าเด็กสาวจนเธอต้องเงยบด้วยความ
ตกใจ พร้อมกับมีผ้าสกปรกยัดเข้ามาในปาก

‘หุบปาก’ เจ้าของเงามืดที่แสนใจร้ายบอกเธอ เธอรู้สึกคุ้นเสียงนั้น
ไม่ใช่บ่อย

แสงฟ้าแลบจากภายนอกสาดส่องเข้ามาอีกครั้ง ช่วยให้เธอเห็นชัด
เต็มสองตา เสียงที่คุ้นเคยเป็นเสียงของคนที่ไม่รักเธอที่สุด

ลุงชิต...

กลิ่นสุราคละคลุ้งปนมากับลมหายใจ เจ้าของร่างใหญ่ระดมหอม
จูบ เสียทั่วใบหน้าเด็กสาว รวากับหมาป่าจอมตะกละที่ขย้ำกระต่ายน้อย
อย่างหิวโหย ทำให้ร่างเด็กสาวที่ไม่เคยต้องมือชายสันเท้ายด้วยความกลัว

เธอไม่รู้ว่าพ่อใหม่ของเธอกำลังทำอะไร...มือหยาบของหนุ่มใหญ่
ไม่อยู่นิ่ง ซอนไชคลั่งเคล้นไปทั่วร่างเด็กสาว ข้างยังถลกเสื้อผ้าเธออย่าง
ไม่ปราณี

‘อือ...อา...หนูต้องเป็นเด็กดีนะลูก’ เขาครางเบาๆ พร้อมกับ
เลื่อนมือไปปลดกางเกงตัวเอง

ไม่...อย่า...น้ำรินเริ่มรู้ว่าเธอกำลังถูกพ่อเลี้ยงล่วงละเมิดของสงวน

ของสตรีเพศ น้ำตาลูกผู้หญิงไหลริน...เธอกำลังถูกเขาข่มเหงน้ำใจ
อย่างนั้นหรือ

เสียงนาฬิกานั่นสติก็บังเกิด เธอไม่มีทางยอมจำนนต่อโชคชะตาอัน
เลวร้ายครั้งนี้แน่ๆ

เธอแก่งยिनยอมผ่อนตาม นิ่งเงียบและกดตอบ 'ได้ผล...หมาตัวผู้
ที่ติดสัดไม่สนใจป้องกันตัวอีกต่อไป มีเพียงอารมณ์เห็นที่ต้องระบายออก

แม้จะขยะแหยงเมื่อเขาสอดลนอุ้นๆ เข้ามาในปาก แต่เด็กสาวก็
ฉลาดพอจะใช้ลนของตัวเองตอบรับ แล้วรอจังหวะที่จะ...

กัดเต็มแรง

‘โอ๊ย!’

หนุ่มใหญ่ร้องลั่น น้ำรินได้โอกาสผลักเขาออกห่าง พร้อมกับถีบ
กล่องดวงใจที่บางอย่างกำลังซู้ซ้น...เต็มแรง

เจ็บทั้งข้างบน ปวดทั้งข้างล่าง ไม่มีแรงวิ่งตามเด็กสาวที่วิ่งฝ่า
สายฝนออกไปได้

สายฝนเทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา รวกับต้องการล้างคราบคา
สกปรกที่ติดตัวเธอออกไป แต่มันไม่มีวันล้างความหวาดกลัวในใจเด็กสาว
คนนั้นได้แม้แต่หน่อย

คืนนั้นเธอไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าของร้านอาหารที่เธอทำงาน
ด้วย เจ้าของร้านพาเธอไปหาแม่ที่โรงพยาบาลเพื่อเล่าเรื่องราวทั้งหมด
แต่เมื่อได้ยินสิ่งที่แม่พูด เด็กสาวก็แทบล้มทั้งยืน

‘ແຄງໄປອ່ອຍລຸຊຶດເຂາລະລີ ມີຫາງທີ່ຜູ້ກູ້ຈະເຮັດເຮັດສີ່ແບບນີ້’
ແມ່ເຮັດຍືນກວານ

‘ອ້າວ ນີ້ຕຸກລຸງເຫັນໃຈຜູ້ກູ້ກວ່າລູກຫຼີກ ດັ່ງກັ້ນຈະອ່ອຍຜູ້ກູ້ໄປ
ຫ້າມ ໄມ່ໃຊ້ໝູ່ກູ້ ແຄມດັງກໍ່ໄມ່ ຈະມີເຫຼືອລະໂກ້ທີ່ອື່ນກັ້ນກັ້ນຈະໄປ
ແຍ່ງກັ້ນ’ ເຈົ້ານາຍທີ່ຮ້ານອາຫານເຄີຍແທນ

‘ມັນກັດກັດກັດກັດກັດກັດ ເລີຍຕ້ອງແຍ່ງຜູ້ກູ້ໄປ’ ແມ່ເຮັດພູດ

และไม่ยอมมองหน้าใคร

‘แม่...’ น้ำรินเรียกบุพการี แต่ไม่อาจเอ่ยคำใดต่อ

‘อ้าว แล้วมึงจะทำยังไง เรื่องนี้เรื่องใหญ่เลยนะ มึงจะข่มขืน
อีนาริน เด็กมันยังไม่เป็นสาว ติดคุกหัวโตเลยนะมึง’

คำขู่ของนายจ้างลูกสาวเป็นผล คนเป็นแม่สะดุ้งโหยงและหันมา
มองน้ำริน

‘อย่าข่มขืนอีนาริน อย่าให้ลูกชิตเข้าคุก ูกอยู่คนเดียวไม่ได้ มึงจะให้
น้องมึงที่ยังไม่ลืมตาเป็นลูกกำพร้าหรือ’

แม่ยื่นมือมาจับมือลูกสาวไว้แน่น เด็กสาวก้มหน้าน้ำตาริน สิ่ง
ที่เกิดขึ้นยากที่เธอจะตัดสินใจ ทั้งที่เธอไม่ได้เป็นคนก่อสังกนิ

‘นะ...อีนาริน เอาเงินนี้ไป แล้วมึงไปไหนก็ได้ หายตัวไป อย่าให้
พวกกูต้องชวยเพราะมึง’ แม่เบิกตาโหลง ดวงตาคู่นั้นฉายแววอ่อนวอน
และออกคำสั่งว่าเธอกับแม่อยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว

ตัวชวยอย่างนั้นหรือ...เธอทำอะไรผิด เธอพยายามเป็นคนดีแล้ว
แต่เมื่อผลตอบแทนจากการเป็นเด็กสาวที่แสนดีคือการทำให้ครอบครัว
ตัวเองล้มเหลว แล้วเธอจะทำดีไปทำไม

เด็กสาวไม่มีแรงแม้แต่จะทรงตัว แต่ต้องฝืนข้มแข็ง พร้อมกับทำ
สิ่งที่แม่ต้องการ นั่นคือการวิ่ง วิ่ง...เธอต้องวิ่ง และไปจากตรงนั้นให้เร็ว
ที่สุด

น้ำรินใช้เงินติดตัวเพียงน้อยนิดพาตัวเองเข้าเมืองกรุง ซึ่งเด็กสาว
คิดว่าจะทำให้เธอมีชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิมแน่ๆ

ในวันที่เธอนั่งอ่อนล้า ไม่มีทางไปในวันแรกที่ได้เข้ามาในเมืองหลวง
พระเจ้าก็ไม่ได้เลวร้ายกับเธอนัก เมื่อร้านเสริมสวยที่เธออาศัยหน้าร้านเป็น
ที่นั่งพักกำลังต้องการลูกจ้างพอดี

เงินไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ขอเพียงคีนนี้มีที่พักก็พอ ถึงอย่างนั้น
น้ำรินก็ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในร้านเสริมสวยแห่งนี้ พร้อมกับเรียนรู้วิชา

แต่งหน้าทำผมจากเจ้าของร้าน

ทุกอย่างกำลังเป็นไปในทางที่ดีขึ้น สองปีที่เธอใช้ชีวิตเป็นเด็กดี ตั้งใจทำงาน มีเงินเก็บ ถ้าไม่มีผู้ชายคนนั้นเข้ามา

ภาทิศ หนุ่มหล่อพนักงานขายหน้าร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า คือคนที่ทำให้ชีวิตเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล เขาเข้ามาเกี่ยวพาหญิงสาวอย่าง ออกหน้าออกตา ซึ่งผู้ใหญ่ที่เป็นนายจ้างกับรู้ แม้จะคบได้ไม่นาน แต่ในเมื่อน้ำรินเองไม่มีใคร เขาก็หัวใจยังว่าง จะยากอะไรในการสร้างฝันสร้างครอบครัวร่วมกัน

ภาทิศตั้งใจทำงาน ไม่เคยนอกใจในช่วงสามเดือนแรกที่อยู่ด้วยกัน แต่เมื่ออย่างเข้าเดือนที่สี่ น้ำรินจึงได้รู้ว่าดวงตาที่ใสซือนั้นไม่ใช่ดวงตาของ เทพบุตร แต่มันคือดวงตาของผี และเป็นผีพนันเสียด้วย

เขาติดการพนันทุกชนิด มีอะไรให้เล่นสนุก มีอะไรให้ทำลายด้วยความเสี่ยง ภาทิศจะทุ่มทุนไปกับมันทันที น้ำดื่มผักที่เคยหวานเริ่มเปลี่ยนเป็นขม เขาเริ่มใช้เงินเปลือง แ่เงินของตัวเองไม่พอ หลังๆ ยังเลยเถิดมาถึงเงินของเธอด้วย

วาทิตที่เคยไฟเพราะเริ่มไม่หวานหูเมื่อมีหนี้สินประดังเข้ามา แต่นิสัยติดการพนันไม่อาจแก้ได้ เขาทำทุกอย่างเพื่อเงินเสมอ หนักเข้าถึงขั้นทำร้ายทุบตีเพื่อเอาเงินจากน้ำรินไปเล่นการพนัน

เพราะรักจึงยังทนไหว...เพราะหัวใจยังแกร่ง แม้จะเจ็บสาหัส แต่มันก็ยังไมยอมแพ้

คืนหนึ่งภาทิศบอกว่าเขามีอะไรจะเซอร์ไพรส์เธอ น้ำรินยิ้มกริ่มที่ชายหนุ่มยังจำวันเกิดเธอได้ ชายหนุ่มพาเธอขึ้นมอเตอร์ไซด์มาที่ร้านอาหารสุดหรู ที่นั่นมีห้องอาหารกว้าง แต่เขากลับกระซิบคำหวานว่า จอห้องคาราโอเกะไว้สองต่อสองแล้ว

น้ำรินแสนซุ่มซึ้นหัวใจ ก้อนเนื้อในหน้าอกด้านซ้ายเคยแห้งผากไว้ความรักมารดให้ชุ่มฉ่ำ แต่วันนี้เขามีแกใจปล่อยสายฝนลงมาให้

ประตูเปิดออก เธอทำหน้าขวยเขินเมื่อเห็นห้องคาราโอเกะ ในห้อง เธอเห็นเตียงนอนรูปร่างพิลึก

‘บ้า...จะเปลี่ยนบรรยากาศก็ไม่น่าบอก’

น้ำรินทุบก่ำบันลงบนต้นแขนเขา ชายหนุ่มหัวเราะคิกคัก แล้วหันมาหอมแก้มเธอฟอดใหญ่

‘ไม่ใช่แค่เปลี่ยนบรรยากาศนะริน รินจะได้เปลี่ยนคนด้วย’

เหมือนจะเป็นคำพูดเล่น แต่เมื่อเห็นชายร่างท้วมอีกคนเดินเข้ามาในห้องด้วย หญิงสาวก็ต้องตกตะลึง

‘เสียใจจังดี’ เธอหลุดพูดซื่อนั้นออกมา ทำไมเธอจะไม่รู้จักเขา ผู้ชายคนนี้เป็นเจ้าของร้านที่ภาทิสทำงานอยู่ ‘เสียจะมาฉลองกับเราหรือคะ’ เธอถามเสียงลั่น

‘เปล่าหรอก เสียจะฉลองกับรินสองคนไง’ แฟนหนุ่มตอบสีหน้าระรื่น ‘รินฟังผมนะ ผมรู้ว่ารินรักผม และรินยอมเพื่อผมได้ทุกอย่าง รินเชื่อใจผม และผมก็เชื่อใจริน’

เขาเริ่มทำหน้าเศร้า

‘แต่มีอีกเรื่องที่ผมยังไม่ได้บอกคุณ คือ...ผมติดหนี้เสียอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งมันก็ถึงเวลาที่ผมต้องใช้คืนแล้ว แต่อย่างที่คุณรู้ เราค่อนข้างมีปัญหาเรื่องการเงิน’ ภาทิสถอนหายใจแรง

‘เสียเข้าใจดี ยื่นข้อเสนอว่า หากคุณยอมทานข้าวกับเสียสองต่อสอง เสียเขาจะยอมยกหนี้ที่มีให้หมดเลย’ ชายหนุ่มเอื้อมมือมาจับมือเย็นชืดของเธอ ‘คุณไม่ต้องกังวลนะ เสียจะไม่ทำอะไรคุณเด็ดขาด แต่ถ้าคุณยอมก็อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งรับรองว่าเสียจะมีโบนัสให้คุณอย่างงาม’

เขาพูดเหมือนสิ่งที่ทำอยู่เป็นเรื่องปกติ ทั้งที่แต่ละประโยคทำให้เธอรู้สึกราวกับมีมีดมารีดหัวใจเป็นชิ้นๆ อย่างเลือดเย็น

‘ทำไมคุณเจียบไปอย่างนั้นล่ะ อย่าคิดว่าผมเอาคุณมาขายสิ คุณจะไม่ยอมก็ได้ แต่ผมขอให้คุณแค่ทานข้าวกับเสียเท่านั้น แค่นี้ยอมให้กัน

‘ไม่ได้หรือไง’ เขาเริ่มเสียงแข็ง ขณะที่น้ำรินพยายามตั้งสติกับสถานการณ์ที่กำลังเจอ

นี่หรือชายที่เธอรัก นี่หรือชายที่หวังจะฝากชีวิตใหม่ เขากำลังเอาเนื้อตัวเธอไปไร่ขายราวกับผักปลา ถ้าใช้มีดหั่นได้คงแยกส่วนขายไปแล้วด้วยซ้ำ ใครกันนะที่เคยนิยามให้เธอคุ้นหูว่า ‘ความรัก’ บันดาลแต่สุข น่าขันเสียไม่มี เธอก็น่าจะเห็นตัวอย่างจากแม่เธอแล้ว ไม่มีทาง มันจะไม่เกิดกับเธออีกแล้ว ลาที่ความรัก

‘ฉันขอถามบ้างนะภาทิส คุณเป็นหนี้เสียเขาเท่าไร’ เธอถาม รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาจุกที่คอ

‘ก็...สามหมื่น ถามทำไม หรือว่าคุณพอจะมี’

อูย! ไอ้ผู้ชายเฮงชวย เงินแค่สามหมื่น มึงก็เอาเมียมาขายแล้วเหรือ...ความอดทนเริ่มสิ้นสุด ราคาของเธอยังถูกกว่าสุนัขบางตัวเสียอีก

‘ฉันตกลงทานข้าวกับเสียเจ็ดสิบล้าน’ เขายิ้มทันทีเมื่อเธอยินยอม ทว่าเธอเองก็มีเงื่อนไข ‘แต่ฉันขออะไรคุณอย่างได้ไหม’

‘ได้สิ อะไรหรือที่รัก’ เขายื่นหน้ามาใกล้ๆ

‘ขอกฎีบนหน้ามึงที่ ไอ้ผัวเฮงชวย’

น้ำรินไม่รอให้ความดีมาควบคุมการกระทำอีกแล้ว หญิงสาวยกเท้าขวาถีบหน้าเขาจนหงายหลัง แถมยังตามกระที่บ้ำ และจิกหัวกระแทกพื้นอีกสามที

‘โอย...เบาๆ ลีวะ เห็นว่ามึงยอมแล้วนะ ฎเลยไม่ลู้’ เขาร้องครางก่อนจะหันไปทางเสียร่างท่วม

‘ตามสบายเลยนะครับเสีย’ น้ำรินหุ่นเธอยังงี้เลย และหากเรียบร้อยเมื่อไหร่ รบกวณเสียไปส่งเธอที่บ้านที่’ สามที่แสนดีที่นั่นไปงั้นยันความเด็ดของภรรยาตัวเอง

‘ไม่ต้องแล้วค่ะเสีย’ น้ำรินอ่อยเสียงดัง แวดตาไม่ใช่หญิงสาวที่แสนดีอีกต่อไปแล้ว ‘ในเมื่อเสียอยากได้ตัวฉัน แล้วผัวฉันก็นำมาประเคนถึงที่

ฉันก็มีข้อเสนอบ้าง’

‘อะไรหรือจ๊ะ แม่น้ำริง’ น้ำเสียงของเสียแก่ยังดูใจดีกว่าสามีตัวเอง

‘ไหนๆ ก็ยกนี้ช่วยมันแล้ว เสียช่วยฉันอีกอย่างได้ไหม’

‘ได้เลย บอกมาเลย เสียยิ่งสีทำให้หมดเลย’

‘รับเลี้ยงฉันเป็นเมียหน่อยเถอะ ฉันกับมันเลิกกันวันนี้แล้ว’

“พวกเราก็รู้ว่าเจ็เจอะไรมาเยอะพอสมควร เพราะรักหน่อยๆ ไม่ใช่หรือเจ๊ ที่ทำให้เจ็ต้องมีชีวิตแบบนี้ เจ็กลายเป็นคนเข้มแข็ง เป็นผู้หญิง ไม่มีความรักมานานแล้วนะ” บัววารีเอ่ย นึกขึ้นชมที่โรสรินไม่คิดเอาหัวใจ ไปผูกไว้กับเท้าของใครอีก เธอไม่อยากเจ็บ หากชายที่เธอเลือกไม่ได้เดินไปตามเส้นทางที่เธอหวัง

เสียเจ็มศักดิ์รับอุปการะเธอทันที แม้หัวใจจะถูกย่ำยี แต่ความเป็นอยู่ของหญิงสาวกลับดีขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับที่ความศรัทธาในรักแท้มลายหายไป

นางสาวน้ำรินเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นโรสริน ตักดวงความสุขในกรงทองของเสียเจ็มศักดิ์ เธอไม่สนใจผู้ชายคนใดอีก และสนุกกับการใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ เธอมีความสุขอยู่ได้ห้าปี เสียเจ็มศักดิ์ก็มีเหตุต้องจากไปก่อนวัยอันควร

แม้จะหมดเสาหลัก แต่ก็ยังพอมีเงินก้อนและอสังหาริมทรัพย์ที่เธอแอบซ่อนเอาไว้จากเสีย โรสรินจึงเริ่มทำธุรกิจร้านเสริมสวยด้วยตัวเอง

เธอทำกิจการให้พอเลี้ยงตัวได้ แต่สำหรับร่างกาย เธอมีไว้สำหรับผู้ชายเงินหนาเท่านั้น เธอไม่รังเกียจคำว่าเมียน้อย เด็กเสีย หรือนางบำเรอ ไม่มีอีกแล้ว รักแท้ที่จะมาทักทาย กำแพงใจของเธอสูงและหนากว่ากำแพงใดๆ คงยากจะมีชายใดทะลายมันลงได้

“ซากหัวใจที่แห้งเหี่ยวไม่เคยตาย หัวใจเป็นอวัยวะเพียงอย่างเดียวที่ฟื้นคืนชีพได้ วันนี้ฉันเจอคนในฝันที่พร้อมจะสอยฉันลงจากคานแล้ว

พวกแกก็ต้องดีใจกับฉันสิ” เมื่อเห็นว่าบรรยากาศตึงเครียดไป โรสรีนจึงทำเสียงสูงเพื่อผ่อนคลาย

“บอกตรงๆ เลยนะเจ้ ไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรว่าจะทิ้งกันไปเอาตัวง่ายๆ” บัววารียังยืนกรานเจตนารมณ์

“ไม่ได้หนิ เพียงแต่คงจะทำตัวเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว”

“แล้วใครกันหนอ...ที่สามารถรับตัวตนคนอย่างเจ้ได้ แรดตัวแม่กะหรีตันแบบขนาดนี้” มาริญาเสริม ทำให้พี่สาวคนโตหันไปมองตาเขียว

“อีนี่ ภูแรดก็จริง แต่ภูไม่ได้ร่านเหมือนมึงนะ”

“เอ็ง! ถ้าอย่างนั้นก็พาเจ้าชายของเจ้มาให้พวกเรารู้จักก่อน ถ้าเขาผ่านในสายตาเราสองคน พวกฉันก็จะไฟเขียว”

“ภูรู้อยู่แล้วว่าจะเอาตัวทั้งที่ จะฝ่าดงพวกแกคงยากจริง แต่บอกไว้เลยว่าถ้าไม่ดีจริง ฉันไม่กล้าลงจากคานแน่นอน”

“เราจะได้เจอเขาเมื่อไหร่ล่ะ”

“คืนนี้แหละ เดี่ยวเขาก็มารับ”

หมึกผัดไข่เค็ม หอยตลับผัดพริกเผา ยำปลากรอบ และหัวไชโป๊ผัดไข่ในร้านข้าวต้มรอบดึกยามนี้ ไม่ได้ตอบสนองความหิวของบัววารีและมาริญา เพราะทันทีที่เจ้าชายในฝันของโรสรีนมารับที่ผับ ความหิวทั้งหมดก็มลายหายไปเมื่อได้เห็นหน้าเขา

“เป็นอะไรพวกแก ก็กินกันสิ”

โรสรีนกลับต้องเป็นฝ่ายสะกิดให้น้องสาวสองคนทำตัวเป็นปกติ บัววารีตั้งสติได้จึงรีบหยิบตะเกียบคีบอาหารไปเรื่อยเปื่อย แต่ยังชำเลืองมองหนุ่มแปลกหน้าอยู่เนืองๆ

“โค-ตะ-ระ แห่งความดูดีเลยวะอี่เจ้ มิน่า อี่เจ้โรสถึงยอมลงจากคานมาให้เขาเลี่ยนนอได้ง่ายๆ” มาริญากระซิบกระซาบ

สิ่งที่สาวหน้าหมวยพูดไม่ผิดจากความเป็นจริงนัก ผู้ชายคนนี้ของ

โรสรินดูดีกว่าที่คิดไว้หลายชุม

พวกเธอเคยคิดว่าเขาคงเป็นอาเสียพุงพลั้ยตาหยี หรือไม่ก็แก๊งก์จวนเข้าโลง แต่ปรากฏว่าชายหนุ่มที่โรสรินพามาแนะนำให้อยู่จักตอนเขามารับหน้าผับข้างคูตีเหลือเกิน

“นี่ไงละ คุณเจ้าคุณ แฟนพี่เอง” โรสรินแนะนำตั้งแต่ก่อนขึ้นรถ

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ แววดาอบอุ้น ท่าทางใจดี กล่าวสวัสดิ์ทุกคน นอกจากพี่สาวจะคุยว่าเขาเป็นคนดีแล้ว เขายังหล่อจนแทบไม่น่าเชื่อ แถมยังดูอายุน้อยกว่าโรสรินอีก

“ชื่อก็แลดูผู้ดีผู้ดีนะคะ เจ้าคุณได้พี่โรสเป็นคุณหญิงแล้ว อีญาญาขอเป็นทาสในเรือนท่านเจ้าคุณอีกสักคนนะเจ้าคะ” มาริญาริบบำทาทาวานใส่เขา จนบัววาริบบปรัมตาเขียว

พอขึ้นรถ บัววาริก็ครุ่นคิดมาตลอดทางว่าผู้ชายคนนี้จริงใจกับโรสรินจริงๆ หรือ ความเงียบเกาะติดเธอมาจนถึงร้านข้าวต้มตอนนี่

“ฉันถามคุณเจ้าคุณได้ไหมเจ้” บัววาริถามโรสริน

“ก็เอาสิ วันนี้เจ้าคุณเขายอมปล่อยให้ฉันเที่ยว เพราะรู้อยู่แล้วว่าต้องเจอพวกแกเงาะลึกลับหลังเลิกปาร์ตี้แน่” โรสรินยิ้มอย่างอารมณ์ดี พลังรินน้ำให้แฟนหนุ่มอย่างเอาใจ

บัววาริมองภาพนั้นแล้วแอบแสงใจ

“งั้นฉันถามก่อน พี่เจ้าคุณดูท่าจะอายุน้อยกว่าอี่เจ้ใช้ไหมคะ หรือเพราะเจ้โรสหน้าแก่ก็ไม่รู้” มาริญาเร็วกว่าใครเหมือนเคย

“อ้าว อีนี่ คำถามแรกก็ปากหมาเลยนะมึง” โรสรินชะงักเมื่อได้ยินคำถาม แต่สองสาวกลับสนใจหนุ่มหล่อที่เฝ้าแต่หัวเราะมากกว่า

“ต้องยอมรับแหละครับว่าผมอ่อนกว่าโรสประมาณสองปี แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาครับ ผมชอบผู้หญิงแก่กว่า โรสมีบางอย่างคล้ายคุณแม่ ซึ่งผมเคยบอกตัวเองเสมอว่าหากผมมีครอบครัว ผมก็จะมีภรรยาแบบคุณแม่”

คำว่า ‘ครอบครั’ ทำให้หัวใจดวงน้อยของบัววารีเจ็บจี๊ดอีกครั้ง

“แล้วแม่ของพี่รับเจริสได้หรือ ดูลี แก่ แรด แรง แบบนี้” มาริญา
ยังยืงคำถามแรง

“ท่านไม่อยู่แล้วครับ ท่านเพิ่งเสียเมื่อปลายปีที่แล้ว ผมไปเจอโรส
ที่วัดพอดี”

“ตอนนั้นอี่เจ้ไปทำบุญให้ผัวเก่าหรือเปล่า” มาริญาหันมาถาม
โรสริน แต่พี่สาวคนโตกลับมองค้อน

“มองฉันในแง่ดีบ้างสิ มันก็มีบางเวลาที่คนเราอยากเข้าวัดจริงๆ
ไปปฏิบัติธรรมให้ใจสงบบ้าง เจ้าคุณเครียดเรื่องพี่แม่เสีย ก็เลยได้เจอกัน
คุยกันเข้าใจ เลยลงคบกันดู” โรสรินหันมาสบตาเจ้าคุณอย่างรู้ใจ

“นึกว่าคนที่เข้าวัดเขาจะตัดกิเลส ตัดตัณหาราคะได้ แต่นี่กลับ
พบรักกันในวัดได้ ไม่รู้ว่าไปปฏิบัติธรรมเพื่อจุดประสงค์อะไรกันแน่นะ”
บัววารีที่นั่งฟังอยู่นานถือโอกาสถามบ้าง

“เฮ้อ...นี่ตอนที่ฉันบอกเจ้าคุณว่าพวกแกมันปากหมา ไม่งั้นคงได้
ช็อกตายกับแต่ละคำถาม เอาเป็นว่าบุพเพสันนิวาสมันเกิดได้ทุกที่
ทุกเวลานั่นแหละ ในสนามรบซึ่งเต็มไปด้วยความตึงเครียดยังก่อเกิด
ความรักได้เลย นับประสาอะไรกับในวัด สถานที่ที่เราไปแล้วจิตใจผ่องใส
อาจจะทำให้เราเปิดใจมองใครในแง่ดีขึ้นได้” โรสรินอธิบาย

“งั้นฉันขอถามคุณเจ้าคุณ” บัววารีจ้องหน้าชายหนุ่มเขม็ง “คุณ
รับอดีตของพี่สาวฉันได้หรือ ในเมื่อ...คนอย่างคุณหาผู้หญิงที่ดีกว่า
พวกเราได้ไม่ยาก”

ไม่เพียงแต่บัววารีที่รอคำตอบ สองสาวที่เหลือก็เงยหูฟังจนแทบจะ
กลั้นหายใจ

“ชีวิตคนเรามันไม่สมบูรณ์แบบหรอกครับ ในเมื่อเราไม่เคยเห็น
เครื่องวัดมาตรฐานว่าคนไหนดีกว่าคนไหน ผมคิดว่าเราเลือกคนที่เรา
อยู่ด้วยแล้วมีความสุขก็พอ สำหรับโรส ผมอยู่ด้วยแล้วมีความสุข เธอคอย

เอาใจและเป็นห่วงทุกอย่าง ผมก็ผ่านผู้หญิงมาหลายคน แต่ไม่เคยลงตัวเสียที โรสเป็นคนเดียวจริงๆ ที่ทุ่มเทเพื่อผมทุกอย่าง คนดีกว่านี้อาจจะมีแต่คนดีแบบนี้มีคนเดียวครับ”

คำตอบของเขาทำให้โรสน้ำตาซึม ขณะที่มารีญ่าอมยิ้ม แหวตาชวนฝัน

“เปล่าหรอก คุณก็เป็นคนทำเพื่อโรสเหมือนกัน รักคุณนะคะ” เธอเอื้อมไปจับมือใหญ่ของเขา

“จูบเขาสิเจ้” บั้ววารียังพูดต่อ

“อะไรของเจ้อีกคะ ยังไม่เลิกอีกหรือ” มารีญ่าเริ่มเบื่อกับที่เห็นบั้ววารียังไม่เลิกสัมผัสกันทั้งคู่

“จูบเขาสิเจ้ เจ้กล้าจูบเขาในร้านข้าวต้มหรือเปล่า หรือไม่กล้า” บั้ววารียังเข้าที่

“ไม่ใช่ไม่กล้า แต่เราต้องเกรงใจเจ้าคุณเขาสิเน้งบัว แกเมาหรือเปล่า ยะ...”

ยังไม่ทันพูดจบ ใบหน้าของโรสริบก็ถูกจับให้หันไปประทับริมฝีปากของชายหนุ่ม มารีญ่าอ้าปากค้าง ตะเกียบที่ถืออยู่ร่วงลงพื้น

“พอที่คุณ บ้า อายเขา” โรสริบปิดตัวหนี หน้าแดงก่ำ กลัวคนทั้งร้านจะทันเห็นภาพเด็ดเมื่อครู่

“มีอะไรสงสัยอีกไหมครับคุณบัว” เขาหันมาถามคนที่สงสัย

“ไม่มีแล้วค่ะ บั้วว่าเราทานข้าวต้มกันเถอะ อาหารเย็นหมดแล้ว” บั้ววารีบอก ทุกคนจึงเริ่มขยับตัวและกินอาหาร

“อ้าว คุณเจ้าคุณไม่หิวหรือคะ” มารีญ่าสงสัยเมื่อเห็นชายหนุ่มนั่งนิ่ง

“อู๊ย ตายจริง ขอโทษนะคะ โรสลืมไป” โรสริบกลับเป็นฝ่ายรีบหยิบตะเกียบคีบอาหารใส่ในถ้วยตัวเอง พร้อมกับบอกทุกคนที่ยังมีเครื่องดื่มาย คำถามบนใบหน้า

“เจ้าคุณเขาชอบให้ฉันทานก่อนเสมอ เขาจะไม่ยอมทานจนกว่าจะเห็นฉันทาน”

รอยยิ้มเงินๆ ของโรสรินสร้างความร้อนระอุในดวงตาของน้องสาวทั้งสอง

รถยนต์คันหรูพาทั้งสี่ชีวิตกลับไปยังที่พัก เจ้าคุณขับรถอย่างนุ่มนวล มือขวาของเขาจับพวงมาลัยขณะที่มือซ้ายกุมมือผู้โดยสารหญิงที่นั่งข้างๆ ไว้แน่น เขาคือผู้ที่อาจหาญ กล้าเถียงนอนอันยืนยาวของโรสริน มาริญาเอนตัวซบหลับด้านหลังที่นั่งคนขับ แต่บ๊ววารีกลับคิดฟุ้งซ่านไปไกล ถนนยามดึกกว้างผู้คน นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่โรสรินจะได้มาอยู่ด้วยกันแล้ว

แก๊งแรดตัวแม่จะเหลือเพียงเธอและมาริญาเท่านั้น งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา เธอเข้าใจดี แต่ที่เธอรู้สึกตอนนี้คือเธอยังเป็นห่วง กลัวว่าพี่สาวคนโตจะถูกหลอก แต่ก็คงเป็นไปได้ยาก ระดับโรสรินไม่เคยพลาดเรื่องผู้ชาย

ถ้าเช่นนั้นเจ้าคุณก็คงเป็นคนดีจริงๆ สินะ สังเกตจากที่เธอทำทนายให้ทั้งคู่จับกันที่ร้านข้าวต้ม เธอต้องการเพียงพิสูจน์ว่าเขาจะอายุไหมถ้าโรสรินจูบเขาจริงๆ แต่เจ้าคุณกลับเป็นคนเริ่มเสียเอง

หรือเขาจะมาหลอกก็ไม่ใช่ ตรวจสอบดูแล้วเจ้าคุณก็มีฐานะมั่นคงไม่น้อย เขาเป็นนักธุรกิจส่งออกชิ้นส่วนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์รายใหญ่ของประเทศ

เทพบุตรบนฟ้าจุติลงมา คงเป็นเพราะบุญบารมีที่โรสรินสะสมมา เจ้าชายขี่ม้าขาวจึงเดินทางมาหา แม้จะมาช้าแต่ก็ดีกว่าไม่มาเลย

คิดฟุ้งซ่านไปใหญ่ ถ้าเธอหมดห่วงโรสรินแล้ว แล้วทำไมความรู้สึกแปลกๆ นั้นยังอยู่ในใจอยู่นะ

หรือว่าเธอกำลังอิจฉา...บ๊ววารีนึกในใจ

“เอ่อ เจ้จอดป้ายนี้เลยคะ” เธอสะกิดพี่สาวให้บอกแฟนหนุ่มจอดรถ
“อ้าว จอดทำไม ยังไม่ถึงเสียหน่อย” โรสรินตั้งใจจะไปส่งน้องสาว
ทั้งสอง

“ไม่เป็นไรหรอกเจ้ ลงตรงนี้แหละ จอดเลยคะคุณเจ้าคุณ” เธอรีบ
หยิบกระเป๋า พร้อมกับสะกิดปลุกมารีญา

“อ้าว แล้วญาน่าล่ะ เดี่ยวฉันไปส่งก็ได้เนะ”

“ไม่ต้องหรอกคะเจ้ เดี่ยวญาน่าไปนอนกับฉัน จอดเลย เจ้กับ
คุณเจ้าคุณรีบกลับไปพักผ่อนเถอะคะ”

รถคันหรูเปิดไฟเลี้ยวซ้ายเข้าจอดเทียบป้ายรถเมล์ที่ไร้ผู้คน บัววารี
รีบเปิดประตู และลากน้องสาวสก๊อยลงจากรถ พร้อมบอกให้ทั้งคู่กลับไป
ได้เลย ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเธอ

“โอ๊ย...เจ้ เบาๆ สิ แล้วนี่ถึงแล้วเหรออ” สาวตัวเล็กจ้วดยี เดินเซไป
เซมา แล้วทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้พลาสติก “เดี๋ยวนะ บ้านหนูไม่มีเก้าอี้
เรียงกันเป็นแถวนี้ นี่มันป้ายรถเมล์ไม่ใช่เหรออ ทำไมอี่เจ้โรสรินใจดำไม่ไป
ส่งเราล่ะ”

เมื่อได้สติมารีญาก็โวยวายลั่น แทนที่จะได้พุ่งเข้าหาที่นอนนุ่มๆ
กลับต้องมานั่งตบยุงรอกแท็กชี้อีก

“เปล่าเหรอก ฉันขอเองแหละ” บัววารีพูด แล้วทั้งตัวลงนั่งข้างๆ

“เจ้เป็นอะไรหรือเปล่า หนูเห็นซีมๆ ไปนะ” มารีญามองอาการ
บัววารีออก

“แกไม่รู้สิก็อะไรเลยหรือน่า”

“เรื่องเจ้โรสน่ะเหรออ”

“อือ”

“ก็มีบ้าง แต่ทำได้ มันยังไม่ถึงคิวเรามั้ง”

“เจ้โรสก็เหนื่อยมาเยอะ เจอคนดีๆ ฉันก็ดีใจไปนอนอีกฉะนะ รวม
ไปถึงใจหายด้วยที่เจ้าของสโลแกน ‘แรดเข้าไว้สู้โลก’ จะไม่ได้อยู่ร่วม

อุดมการณ์กับเราแล้ว”

บัววารีนึกถึงคำพูดที่โรสรินมักจะปลอบใจเธอเสมอยามมีเรื่องทุกข์ใจ ‘เรารู้โลก’ ฟังดูเหมือนไร้สาระ แต่ก็ทำให้บัววาริฟังแล้วมีกำลังใจไม่ทุกข์กับปัญหารอบข้างมากเกินไป

“ฉันเลยของลงก่อน ไม่อยากรบกวนเวลาแห่งความสุขของพี่สาวเรา” บัววาริบอกเหตุผล มาริญาจึงพยักหน้าเข้าใจ

“ถ้าหนูเจออย่างคุณเจ้าคุณ หนูก็เอานะเจ้” สาวตัวเล็กสรวลภาพแบบคนตรง ก่อนหลับตาลงด้วยความเพลีย

“ถ้าเจอผู้ชายแบบนั้น ผู้หญิงคนไหนไม่เอา ก็ไปซื้อผ้ามาพันหน้าอกตัวเองให้เป็นทอมเสียเถอะ”

“สรุปเราสองคนก็คงอยากมีแบบอี่เจ้โรสบ้าง”

สิ้นคำพูดของมาริญาก็เกิดความเงียบนานพอสมควร ถนนยามนี้ไร้รถราสัญจร แสงไฟจากป้ายโฆษณาสดส่องร่างสองสาวที่นั่งเียบด้วยกันทั้งคู่

“นี่ ญาญา” บัววาริถามขึ้นทำลายความเงียบ

“อะไรหรือเจ้” มาริญาลืมตา หันมามองหน้าพี่สาวด้วยความสงสัย

“แกเคยมีชายในฝันเหลืออยู่ไหม หรือว่าแกใช้ชื่อนเรดโล่ชีวิตพวกเขาหนีไปหมดแล้ว”

คำถามนั้นทำให้สาวตัวเล็กตาสว่าง

“เจ้ถามอย่างกับหนูไม่มีหัวใจ มีสิ”

“จริงเหอ แล้วเป็นใครที่ไหน” บัววาริดูท่าจะดีใจกับคำตอบของน้องสาว แถมยังถามกลับด้วยความร้อนน

มาริญาทำหน้าแปลกใจเมื่อเห็นท่าทางของพี่สาว แล้วจึงตอบตามที่ตัวเองรู้สึก

“ก็มีผู้ชายข้างบ้าน เจอกันไม่บ่อยหรอก เพียงแต่ว่าหนูคิดว่าเขาน่ารักดี”

“อย่างแกนี่ยังมีคนพิเศษอีกหรือ เห็นไม่เคยเลือก คนขับสิบล้อ หน้าตาวิ้งรุ่นหน้อยแกยังคิดจะเคลมเขาเลย”

“โอ้เจ้ คนในความฝันเขาไม่มาเดินเล่นตามท้องถนนให้เราได้กินจริงๆ หรือ คนที่หนูปลื้มคนนี้อายุก็คงเท่าหนูแหละมั้ง ยังคงต้องเรียนอีกหลายปี หน้าตาเหมือนพระเอกการ์ตูนญี่ปุ่น สูง ขาว ตี” มาริญาพูดพร้อมกับประสานมือไว้กลางอก แวดตาชวนฝัน

“ทำไมต้องเรียนอีกหลายปี เขาเป็นเด็กโง่ เรียนซ้ำชั้นหรือ”

“เปล่า เขาเป็นนักศึกษาแพทย์”

“โห...อันนี้ในฝันของจริงเลยนะแก”

“ก็นั่นละสิ นักศึกษาแพทย์อนาคตไกลจะมาสนใจสก็อชลูกติดอย่างหนูหรือ เอ้อ...” การถอนหายใจเสียงดังเหมือนเป็นการเตือนให้ตัวเธอรีบตื่นจากฝัน “แล้วของเจ้ละ มีหรือเปล่า หรือทำตัวเรดไปงั้นเอาเข้าจริงๆ ก็ไม่เห็นเจ้จริงจังกับใครคนไหนเลย”

มาริญาหรีตามองพี่สาว แม้บัววารีจะสวยเตะตาใครไม่น้อย แต่ที่ผ่านมาดูเหมือนหญิงสาวจะเพียงใช้เสน่ห์ที่มีอยู่ดึงดูดพวกผู้ชายเข้ามาเท่านั้น เมื่อถึงเวลาขวิดเหยื่อ พี่สาวเธอกลับไม่สนใจเอาตัวๆ มากที่สุดก็แค่ให้ผู้ชายพาไปส่งบ้าน ซึ่งก็ไม่มีใครรู้อยู่ดีว่าเกิดอะไรขึ้นต่อนั้น

“โอ้ย...ฉันก็ปอกลอกเอาเงินไว้ก่อนพอ ผู้ชายที่เข้ามาส่วนใหญ่นี้ไม่เลือกก็จะเซ”

“เราก็แค่สนุกไป”

“ใช่ ก็ทำอยู่นี่ไง แกสงสัยอะไรฉันยะ”

“ปะ...เปล่า อ้าว ก็ตอบสิ ชายในฝันของเจ้คือใครหรือ อย่าชี้โก่งสิ หรือว่าเป็นแม่นางโดนแพนที้งครั้งเดียวแล้วหัวใจไม่เต้นอีกเลย”

“มีสิ คนใกล้ชิดตัวฉันเองแหละ”

“ใครหรือ”

“หัวหน้าฉันที่บริษัทไง”

คราวนี้คำตอบของบัววารีทำเอามาริญาตาโต ก่อนที่น้องเล็ก
ของกุ่มจะลุกขึ้นยืน

“เดี๋ยวละ ผู้ชายที่หนูเห็นวันนั้นตอนไปรับเจี๊ที่ทำงานหรือเปล่า”

มาริญาเคยคุ้นตาวาครั้งหนึ่งตอนที่ไปรอรับพี่สาวที่ทำงาน เธอ
สะดุดตากับหนุ่มหน้าหยก ผิวขาว ตัวสูงโย่งคนหนึ่ง เธอจ้องเขายู่นาน
แต่ชายหนุ่มทำราวกับไม่เห็นว่ามีสาวสวยยืนอยู่ตรงนี้ทั้งคน บัววารีบอกว่า
เขาเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดในบริษัทเครื่องสำอางที่เธอทำอยู่ และ
บัววารีก็เป็นเลขาฯ ของเขา

“ใช่ คนที่สูง เหนียว สง่า มาดดีนั่นแหละ”

“สุดยอดเลยเจ้ ถ้าหนูได้เคลมคนนี้นะ หนูจะยอมกลับไปเรียนให้
จบปริญญาตรีเลย”

“ตกลงมันชายในฝันของใครกันเนี่ยะ”

“โอ้เจ้ ชายในฝันมันก็อยู่ในฝันสิ หนูก็มีส่วนกับเขาไว้ได้อีกคน”
มาริญาทำหน้าทะลึ่งได้

“เพราะแบบนี้ละสิ เจ้โรสถึงกระโดดขึ้นรถฟักทองไปนุ่นแล้ว”

คำพูดของบัววารีทำให้สาวหน้าหมวยชะงักไป

“ในเมื่อเจ้โรสเป็นไอดอลเรื่องแรดแล้ว ทำไมเราไม่คิดจะให้เขาเป็น
ไอดอลเรื่องการล่าผู้ชายในฝันละ” บัววารีหันไปมองหน้าน้องสาว “ในเมื่อ
เราสามคนก็ไม่มีอะไรต่างกันมากเสียหน่อย”

“แต่ที่เราขาดคือโอกาสนะหนูว่า” มารีญาตัดพ้อ

“เราปล่อยให้โอกาสมันหลุดลอยไปเพราะใช้ชีวิตแบบนี้หรือเปล่า”
สาวหน้าหวานได้กลับ

“หนูไม่เข้าใจ”

“ตราบไต่ที่เรายังแรด ยังมั่ว เราจะได้คนดีได้ยังไง ก็จะมีแต่ไอพวก
เลวๆ มาพัวพันในชีวิต” บัววารีขีดหน้า “ไม่ผิดและไม่สายไปหรอกมั้งที่
เราจะล่าผู้ชายในฝันจริงๆ อีเจ้โรสมันทำได้ เราก็ต้องทำได้สิ”

“เราก็อายุนี้ไง”

“เราทำกับทุกคนไง แต่จากนี้ไปเราจะทำกับคนที่เราเล็งไว้คนเดียว”
บัววารีหันไปจับมือน้องสาว

“เจ้กำลังชวนหนูสลัดนอเหรอ” มาริญาถามหน้าตาเลอหลา

“ใช่ คงถึงเวลาแล้วละญาญา วันนี้เป็นวันใหม่แล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมง
ดวงตะวันแห่งความหวังก็จะขึ้นมาแล้ว เรามาเริ่มต้นยุทธการสลัดนอ
ขอเป็นคนดีของเธอกัน”

พี่สาวหน้าหวานชูกำปั้นเรียกกำลังใจ มาริญาอมยิ้มก่อนจะชูขึ้น
ตาม

“เป็นชื่อปฏิบัติการที่เลียนมาก แต่ก็น่าสนใจ ขอลองด้วยคน”

“ดีมาก”

“แต่หนูกลัวจะลืมสันดานเดิมของตัวเองไม่ได้เสียแล้วสิ หนูมันแรด
ในสายเลือด”

“ไม่เป็นไร ถ้ามันไม่เวิร์กก็กลับมาสวมนอเหมือนเดิม อย่างน้อย
ที่เราทำก็เหมือนเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเอง” บัววารียื่นกรานเจตนา

มาริญาก็มองหน้าห้าวเราะในลำคอเมื่อนึกถึงสิ่งที่จะต้องฟันทำต่อไป
แต่เมื่อเห็นว่าน่าสนุกเธอก็ไม่คัดค้าน

“ตกลงค่ะเจ้บัว เราสองคนจะเริ่มยุทธการสลัดนอตั้งแต่นี้เป็นต้นไป”

เวลาตีสอง แสงไฟจากรถแท็กซี่คันหนึ่งสาดตรงมายังร่างของ
สองสาว รวากับแสงแห่งความหวังในเช้าวันใหม่ของทั้งคู่ สองสาวหันไป
มองแสงนั้น ก่อนจะรีบวิ่งมือกันขึ้นรถไป

3

ทันทีที่ประตูไฟฟ้าเปิด หญิงสาวในชุดทำงานแบบสาวออฟฟิศ กีบกระวีกระวาดพุ่งตัวออกมาก่อนใคร ในใจร้อนรน เพราะอาจไปถึง ที่หมายช้ากว่ากำหนด

ชายหนุ่มนักกินข้าวตอนหนึ่งทุ่ม แต่เพราะผู้จัดการฝ่ายเรียก ประชุมด่วน ทั้งยังประชุมเครียดเกือบสองชั่วโมง ทำให้บววารียังไม่ถึง ร้านอาหารที่เขานัดไว้

‘ทำไมคุณไม่ตรงเวลาเลยล่ะบัว คุณก็รู้ว่าผมชอบคนที่วางแผน ทุกอย่างให้รอบคอบ’

เขาต้องตำหนิเธอ ภาพอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ เธอคิด เพราะรู้ว่ากุมภเป็นคนค่อนข้างเจ้าระเบียบ ทุกอย่างในชีวิตต้องมีแบบแผน แม้เธอจะพยายามอธิบายเรื่องงานด่วนเย็นนี้ บววารีก็ยังคิดว่าเขาคงไม่พอใจนัก

เขาคือหนุ่มดีจอมเคร่งขรึม คบกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง การที่เขาเป็นคนอยู่ในกฎเกณฑ์ตลอดเวลา ทำให้หญิงสาวต้อง ‘เบ๊ะ’ ทุกอย่างตามเขาด้วย

เขาสอนให้เธอวางแผนการใช้ชีวิต ทุกสิ่งอย่างต้องมีเหตุและผล บววารีรู้สึกว่ามันคือความสุข อย่างน้อยก็ได้ทำเพื่อเขา ถ้าเขาพึงพอใจ

เธอก็ยินดี แม้จะทำให้เธออึดอัดบ้างก็ตาม

เขาชอบกินอาหารรสจืด ขณะที่เธอขาดพริกน้ำปลาไม่ได้ เขาไม่ชอบหนังแอกชั้น บั้ววารีเลยต้องดูหนังดราม่า และเขาไม่ชอบให้เธอแต่งตัวโป๊ ชีวิตการเป็นแฟนของทั้งสองจึงดูเรียบๆ ออกแนวทึมๆ

แต่บั้ววารีก็ยังเต็มใจ เพราะอย่างน้อยคำว่ารักก็ทำให้เธอมีความสุข เขาเองก็มีมุมนหวานให้ชื่นใจเสมอ อย่างชวนกินข้าวหรือไปเที่ยวทะเล ซึ่งแต่ละอย่างเขาเป็นคนคิด แต่บั้ววารีต้องเป็นคนดำเนินการทุกอย่าง โดยที่เธอจะเป็นจุดศูนย์กลางทั้งหมด

ไม่เหนื่อย ไม่ท้อ เพราะเธอคือชะนีพันธุ์อึดอยู่แล้ว ทนยิ่งกว่ารถถังที่ผ่านสงครามโลก ที่สำคัญการมีคนรักอย่างกุมภ์ ใครเห็นก็มีแต่อิจฉาทั้งนั้น เพราะเขาเคยเป็นถึงนักกีฬาของมหาวิทยาลัย แต่งกายสะอาดสะอ้านราวกับเจ้าชาย คนอย่างบั้ววารีนี้แหละคือเจ้าหญิงที่โชคดีที่สุด

พนักงานตัวเล็กๆ ของบริษัทเครื่องสำอางชื่อดังอย่างเธอมีคนรักเป็นถึงวิศวกรไฟฟ้า ชีวิตแสนจะเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ ใครๆ ก็ต้องอยากเป็นเธอทั้งนั้น แม้ว่าตอนนี้ผู้หญิงผู้โชคดีคนนั้นจะยังวิ่งน้ำลายยืดอยู่บนขานชาลาสถานีรถไฟก็ตาม

เธอเสยผม พร้อมกับยกมือขึ้นดูนาฬิกาอีกครั้ง

แย่แล้ว...ตัวเลขบอกเวลาว่าสองทุ่มกว่า ปานนี้เขาคงหน้างอเป็นทพพิตักแกงหม้อใหญ่แน่ๆ มือซ้ายที่ขุมเหงื่อออกดกหล่อของขวัญไฉนแนบอก เธอกลัวมันร่วงขณะวิ่ง ถ้าทำมันหล่นหายอีก เธอคงเจอสายตาเย็นชาของเขาคาดฟันและคำตำหนิจากปากเขาก็ก้นแน่ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น เธอยอมตายดีกว่า

บั้ววารีรีบเดินเข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่นพลางกวาดสายตาไปทั่ว โชคดีที่คนไม่เยอะ ทำให้เธอสังเกตเห็นเจ้าชายของเธอได้โดยง่าย เขามีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนที่เธอนึกไว้ หญิงสาวยิ้มแห้งๆ ก่อนจะรีบเดินเข้าไป แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเขา

‘ขอโทษนะกุมภี ฉันมีประชุมด่วนจริงๆ เกี่ยวกับเครื่องสำอางตัวใหม่ ก็เลย...’

ยังไม่ทันพูดจบ เขากลับถอนหายใจดังจนเธอชะงัก

‘เอ่อ...คุณ ตอนมาถึงที่นี่โอเคดีใช่ไหม พนักงานเขาบริการดีหรือเปล่า’ เธอพยายามถามเรื่องที่เธอจ้องโตะล่วงหน้าให้เขา เพื่อที่ชายหนุ่มจะได้ไม่เสียเวลา

‘อ้อ...จริงสิ ฉันมีของขวัญให้คุณด้วยนะ’ เธอรีบส่งกล่องของขวัญสีม่วงอ่อนให้เขา

‘ครบรอบเจ็ดปีที่เราเป็นแฟนกันไง’ เธอพูดต่อ ขณะที่คนตรงหน้ายังเงิบ ก่อนจะอมยิ้มและส่ายหน้าช้าๆ

‘อีกแล้วนะบัว คุณฝันอีกแล้ว’

คำพูดแรกที่ได้เจอหน้ากันทำให้บัววารีตกใจ

‘ฝันอะไรคะกุมภี’ เธอสงสัย

‘คุณ ตั้งสติสิ ตอนนั้นผมไม่ได้เป็นแฟนคุณแล้ว เป็นไปได้ยังไงที่เราจะอยู่ด้วยกัน ทางเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ...คุณกำลังฝัน’

คำพูดนั้นเสียดแทงเข้าไปในอกหญิงสาว บัววารีเริ่มหายใจติดขัดและกวาดตามองโดยรอบ เริ่มเห็นลูกค้าในร้านมองเธอด้วยสายตาเวทนา

‘ผมบอกคุณแล้ว สิ่งที่คุณทำมันไม่เวิร์กหรอก’

คำพูดนั้นขีดเส้นใต้ให้เธอจำแม่น มันเป็นประโยคที่เขาเคยใช้ตอนบอกเลิกเธอ บัววารีสะดุดกับคำพูดนั้น แต่แล้วชายหนุ่มตรงหน้าก็อันตรธานไป เหลือเพียงเธอนั่งอยู่คนเดียวท่ามกลางเสียงหัวเราะของทุกคนในร้าน แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือคำพูดของเขาที่ตั้งก้องในหัวอยู่อย่างนั้น

‘มันไม่เวิร์กหรอกๆ’ เสียงนั้นดัง แล้วยังมีเอคโคราวกับบันทึกละเอียดในห้องอัดอย่างดี

‘ไม่...ไม่จริง’ หญิงสาวเริ่มหวาดกลัวเสียงหัวเราะและสายตายิ้มเยาะจากคนรอบข้าง

‘กริด...’ เธอกริดร้องลั่น ถ้ามันเป็นฝันจริงๆ ก็ช่วยปลุกเธอให้ตื่น
เสียที

“เจ้...เจ้...”

บัววาริรู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงเรียก พร้อมกับที่คนปลุกเขย่าตัวเธอ
อย่างแรง

“หือ...หา ญาญา ปลุกฉันเบาๆ หน่อยก็ได้ นี่เขย่าฉันเป็นต้นมะม่วง
เลยนะ”

บัววาริร้องเจี๊ยตื้น เพราะตกใจที่เจอน้องสาวซึ่งมานอนค้างด้วย
เมื่อคืนปลุก หัวใจยังเต้นแรงไม่หาย แต่ก็ดีกว่าจมอยู่ในฝันบ้าง นั้น

“ก็เรียกเบาๆ สะกิดนิดๆ เจ็บก็ไม่ได้ตื่นนี่คะ สงสัยจะฝันหวาน
ละสิ” มาริณญายิ้มหวานเหมือนรู้ทัน

“ฝันหวานกับฝันละสิ ฝันว่าเจอปีศาจชัดๆ” บัววาริบน ระหว่าง
ฝันถึงผีกับฝันถึงแฟนเก่า เธอขอเลือกอย่างแรกมากกว่า แต่เธอเลือก
จินตนาการในยามหลับไม่ได้ ผลลัพธ์ก็คือ ผู้ชายที่ชื่อกุมภมักจะมา
หลอกหลอนเธอทุกครั้ง

แม้จะเคยรักกัน แต่หลังจากเขาบอกเลิก เธอก็ไม่เคยพบเจอเขา
อีกเลย บัววาริเหมือนคนที่ติดยาแล้วโดนหักดิบ จากที่มีความรักสวยงาม
ก็ต้องตัดขาดชั่วคราวไม่ได้เจอ ไม่ได้จำ แต่ให้เจ็บ

แต่เขาก็ยังแอบมาหาในฝัน ไม่สิ...ในฝันเขายังไม่ยอมมา ดูเอาเถอะ
หวังว่าจะได้กินข้าวด้วยกันบ้าง เขายังแหย่เธอตั้งอยู่ ว่านี่คือความฝันของ
เธอคนเดียว บ้าชะมัด...

“ก็เห็นหลับสนิท นึกว่าฝันดี หนูปลุกมาเพื่อบอกว่าจะกลับก่อนนะ
เป็นห่วงลูกหนู”

ลูกหนู คือชื่อลูกชายของมาริญา เนื่องจากเมื่อคืนมีปาร์ตี้สามสาว
เธอจึงให้ลูกชายอยู่กับป้าที่บ้าน ส่วนเธอขอค้างกับบัววาริ เนื่องจาก
พี่สาวเธออยู่ตัวคนเดียว ไม่เป็นการรบกวนเท่าไร

“เออ ยังไงดียว่ว่างๆ ฉันจะไปเยี่ยม ตั้งใจทำงานละ ความจริงฉันว่าสวยๆ อย่างแกเรียนให้จบแล้วหางานดีๆ ทำเถอะ อย่าไปเป็นเลยสาวเชียร์เบียร์ เปลืองทั้งตัวทั้งเวลา”

“โอ้เจ้ จะเรียนทำไมให้เสียเวลา งานแบบนี้หนูถนัดแล้วละ ได้เจอผู้ชายเยอะ คีนไหนเจอป่าทิปหนัก สบายไปทั้งเดือน ขึ้นไปเรียนต่ออย่างนี้จะเอาเงินที่ไหนมาเลี้ยงตัวเองและลูก”

“ฉันก็บ่นไปยั้งจันแหละ ดูแลตัวเองด้วยละกัน” บั้ววารีพยักหน้าก่อนจะโบกมือให้หญิงสาวออกจากห้องไปได้แล้ว เพราะเธอขอพักผ่อนในวันหยุดต่อ

“เออ...เจ้ เรื่องเมื่อคืน เราเอาจริงใช่ไหม” มาริญาที่กำลังจะเปิดประตูหันมาถาม

“เรื่องอะไร” บั้ววารีหันไปมองหน้าน้องสาว

“ก็เรื่องที่เราสองคนจะสลัดนอเหมือนเจ้โรสไง”

จริงด้วย เมื่อคืนฤทธิ์แอลกอฮอล์คงทำให้เธอดูจริงจังขณะประกาศกร้าวเรื่องภารกิจตามหาชายในฝัน

“หนูเอาด้วยนะ ขอเวลาหนึ่งเดือน แล้วเรามารายงานความคืบหน้ากันว่า จากแรดตัวแม่จะแก้ผ้าสลัดคราบเป็นเจ้าหญิงหงส์ขาวได้หรือเปล่า”

มาริญาเอ่ยด้วยรอยยิ้มแล้วจากไป สาวน้อยคงดีใจที่ได้เล่นเกมใหม่อย่างคนชอบทำทนาย ทิ้งให้บั้ววารีต้องครุ่นคิดว่าเธอจะทำเรื่องที่ตั้งใจไว้ได้เหมือนที่เอ่ยหรือเปล่า

ใช้มารยาให้ทำผู้ชายไม่เท่าไร งานถนัดของเธอ เพราะหลังจากออกหักดังเป๊าะ หญิงสาวก็เปลี่ยนตัวเองเข้าสู่โหมดสาวมั่น ไม่หวั่นต่อชายใด ต่อให้เข้ามาจับสับเธอก็ไม่คณามือ เธอพร้อมจะหักอกหรือหิ้วไปควงเล่นๆ ให้ผู้ชายตรอมใจ ไม่มีอีกแล้ว บั้ววารีคนเดิมที่เคยติดอยู่ในกรอบที่เขาวางไว้

จากสาวเจ้าระเบียบกลายเป็นสาวปาร์ตี้เกิร์ลสุดมัน หญิงสาว

ไม่มีหัวใจให้ใครอีกต่อไปแล้ว จากพนักงานบริษัทเรียบๆ กลายเป็นสาวฮอตของบริษัททันที

แต่เมื่อผู้จัดการฝ่ายการตลาดคนใหม่ปรากฏตัว หัวใจที่แกร่งตั้งภูเขาน้ำแข็งของเลขาฯ สาวอย่างเธอกลับพร้อมจะหลอมละลาย

ท่าทางของเขาที่เธอสัมผัสได้คือ ความสุขนุ่มลึก เจ้าระเบียบ ชอบวางแผน ช้ายังเอาแต่ใจ...เนียบขนาดนี้เหมือนแฟนเก่าเธอไม่มีผิด ที่ไม่เหมือนกันคือ เจ้านายเธอคนนี้น้ำตาดีกว่ากุ่มภักอยู่พอสมควร แถมยังมีเสน่ห์ต้องใจสาวแท้สาวเทียมมากกว่าแฟนเก่าเธออยู่มากโข

แม้จะไม่อยากเปรียบเทียบ แต่ยามที่ได้ใกล้ชิดเขาคราใด ภาพของกุ่มภักก็ปรากฏชัดในใจทุกครา

เหตุผลเพียงเท่านี้ก็พอให้แรดหมายเลขสองของกลุ่มจำต้องเก็บเขาไว้ในใจเท่านั้น แต่จากนี้ไปหญิงสาวคงต้องขอสลัดนอแล้วลุยกันสักตั้ง ดูซิว่าหากเธอกลับมาเป็นคนดีอีกครั้ง เขาจะหันมามองเธอบ้างหรือเปล่า

บัววาริโผล่พรวดเข้ามาในสำนักงาน เธอยืนหอบด้วยความเหนื่อย
เพราะต้องวิ่งขึ้นบันไดมา ชื่นยังใจเย็นรอลิฟต์บริษัทเธอคงได้เสียเวลาอีกสิบกว่านาทีแน่

เมื่อหายใจได้เป็นปกติ เธอจึงหันไปมองเพื่อนร่วมงานในฝ่ายที่ลุ่นกับการเดินทางมาทำงานของเธอในแต่ละวัน

“ฉันทันหรือเปล่า” เธอห้วนคำถาม หวังให้ใครก็ได้ตอบ

“สายไปห่านาที่ โดนหักสิบแต้ม”

เสียงของหญิงวัยทีนที่ดังขึ้น พร้อมกับที่เจ้าตัวกดนาฬิกาในมือ บัววาริกำมือทูปกับอากาศ เสียายที่วันนี้เธอมาสายอีกครั้ง แต่คนจับเวลากลับตีใจที่ได้จับเวลานักกีฬาจอมสาย

ผู้คนแยกย้ายกันไปทำงานตามหน้าที่ บัววาริมองตามหญิงวัยเด็กที่ยังขายตามองผ่านแว่นสายตาทาหนาเตอะมาที่เธอ

“เพราะวันๆ มัวแต่แต่งหน้าแต่งตาเกินไปนะสิ เลยทำให้เธอมาสาย เป็นครั้งที่หกแล้วนะ ถ้าสายอีกเพียงครั้งเดียว เธอได้เข้าห้องเย็นกับ ท่านประธานแน่ๆ” ชิดชมัย ผู้จัดการฝ่ายบุคคลและเป็นเลขาฯ ของ ประธานบริษัทเอ๋ยเตือน แต่ดูเหมือนสาวแก่จะยินดีมากกว่าถ้าได้เห็นเธอ มาสายอีกครั้ง เพราะเธอจะถูกลงโทษตามระเบียบจากผู้บริหาร

“เอาเวลาหลังจากที่นอนรีบเดินทางมาทำงานดีกว่า ไม่ต้อง แต่งหน้าจัดเป็นนกแก้วมาคอว์ขนาดนั้นก็ไ้แม่บัววารี เคยได้ยินหรือเปล่า คำสอนของหลวงพ่อบัณฑิตท่านบอกว่า หน้านอกบอกความงาม หน้าใน บอกความดี หน้าที่บอกความสามารถ หน้านอกแต่งให้พอดี หน้าในและ หน้าที่แต่งให้มาก” ชิดชมัยหยิบเอาคำพระมาปิดท้าย แต่ก็ยากกลับสะใจ มากกว่า

“พี่ชิดชมัยคะ บัวทำงานบริษัทเครื่องสำอาง ผิดตรงไหนที่บัวจะ แต่งเนื้อแต่งตัวบ้าง แถมบัวยังอยู่ฝ่ายการตลาด พบปะลูกค้า เขาก็ต้อง เจอของสวยๆ งามๆ ไว้ก่อน ถ้าจะให้ไม่แต่งหน้า บัวกลัวว่ามันจะทำให้ดู จืดชืดจนเกิดผลกระทบทำให้หาตัวไม่ได้จนต้องขึ้นคาน มีเวลาเหลือมาก จนต้องมาหาเรื่องรุ่นน้องในที่ทำงาน แบบนั้นบัวทำไม่ได้หรอกค่ะ”

บัววารีตอบแบบประศดประชัน ทำให้ใครหลายคนที่ยังอยู่หลุด หัวเราะ บางคนแทบสำลักกาแฟขณะยกชด

“นี่หล่อนว่าฉันหรือเปล่า” ชิดชมัยเม้มริมฝีปาก จ้องหน้าเพื่อน ร่วมงานอย่างโกรธแค้น

“บัวแค่เปรยให้ฟังคะ ใครจะไปกล้าว่าพี่ชิดชมัยได้คะ คนอย่าง พี่ชิดชมัย ทุกคนที่รักและเคารพจะตาย จริงไหมคะทุกคน” บัววารี หันไปหาพวก เธอรู้ดี แม้ทุกคนจะทำงานตั้งใจทำงาน แต่สมาธิจดจ่ออยู่ที่บทสนทนาระหว่างเลขาฯ สาวแก่ของท่านประธานกับเลขาฯ สาวเปรี้ยว ของหัวหน้าฝ่ายการตลาด

ทุกคนตอบว่า “จริง” แม้จะไม่ตรงกับใจ แต่ดูเหมือนการตอบเช่นนั้น

จะทำให้รอดตัวจากการได้เห็นสาวแก่เหี่ยวง่

บัววารียักไหล่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะเดินนวยนาดไปยัง
โต๊ะทำงานของตัวเอง ชิดชมัยมองตาม แต่เมื่อรู้ว่าทำอะไรไม่ได้ จึง
หมุนตัวเข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง

“เง่ไปเลยนะบัว รอบนี้สงสัยความดันยายป้าชิดคงได้ขึ้นอีก
ระลอก มีหวังได้ลาไปบวชอีกสามอาทิตย์ เราคงสบายหนักมากขึ้น”
ชายหนุ่มมาดทะเล่นเดินมาขึ้นชมสิ่งแม่สาวเริ้วทำ

“เถอะ ทำเป็นธรรมะธมโม ปากก็บอกว่าปล่อยวาง แต่กลับไม่ชอบ
เห็นใครได้ดี แบบนี้บวชไปก็เปลืองข้าว เปลืองไฟวัดเปล่าๆ นี่วันนี้ฉันก็
ไม่ได้แต่งหน้าจัดเท่าทุกวันแล้วนะ” บัววารียีบกระຈขึ้นมาส้ารวจดู
ใบหน้าตัวเอง

“ระวังนะคะพี่บัว ไปพูดจาแรงๆ กับแก เตียวแกไปฟ้องท่านประธาน
แล้วยุ่งเลย” สาวน้อยตัวเล็กท่าทางจริงใจเดินเข้ามาสมทบอีกคน

“ไม่ต้องห่วงฉันหรอกวันชัย ยายฝน ฉันรู้ บริษัทเราไม่ค่อยมีคน
ปลื้มฉันเท่าไรหรอก จะทำอะไรฉันไม่ทำให้เกินงามหรอกนะ”

บัววารียู่ดี ภาพลักษณ์สาวแรงสุดเหวี่ยง แหกทุกกฎของบริษัท
มีหรือที่พวกเคร่งอยู่ในกรอบอย่างชิดชมัยจะชอบขึ้นหน้า แต่ที่เธอยัง
ยืนหยัดอยู่ได้เพราะอาศัยฝีมือล้วนๆ ประธานบริษัทเห็นว่าเธอมีความ
สามารถในการสร้างความเป็นกันเองให้ลูกค้าได้อย่างดีเยี่ยม และดู
เหมือนว่าลูกค้าทั้งคนไทยและต่างชาติจะขึ้นชมภาพลักษณ์แสนเท่ของเธอ
เธอไม่น้อย บัววารียเป็นทีสะดุตาของบุรุษเพศ และเธอก็มีอัธยาศัยดีต่อ
พวกเขา เผลอๆ ยังทำได้ดีกว่าสาวประสาสัมพันธ์พวกนั้นอีก

ไม่แปลกที่คนอย่างเธอจะอยู่ได้นาน สวย เก่ง ทนมาจนถึงวันนี้
แถมวันดีคืนดี ประธานบริษัทยังให้เธอเขยิบตำแหน่งขึ้นเป็นเลขาฯ ฝ่าย
อีกต่างหาก

“ดีนะที่เป็นบริษัทเครื่องสำอาง ถ้านี้เป็นบริษัทผ้าอ้อมผู้ใหญ่ ฉัน

คงโดนไล่เตะเปิดตั้งแต่อาทิตย์แรกแล้ว”

บัววารีบอกหนุ่มสาวที่เป็นห่วงเธอ เอาเข้าจริงๆ แม้ทุกคนในบริษัทจะไม่ชอบหน้าซิดชัมย์เท่าไร แต่ถ้าดูจากความปลอดภัยแล้ว บัววาริถือว่าอันตรายต่อการเสวนาด้วยมากกว่า เพราะฉะนั้นในที่ทำงาน นอกเหนือจากเรื่องงานแล้ว เรื่องอื่นๆ มีเพียงวันชัยและฝนทิพย์เท่านั้นที่พอจะคบหากับคนอย่างเธอ นอกนั้นถ้าไม่เป็นอริก็ทำตัวเจียบเฉยไปเลย

วันชัยเป็นหนุ่มตัวเล็กผิวเข้มจอมทะเล้น เขาอยู่ฝ่ายไอที มักแะมาแซวเธอบ่อยๆ และไม่ยี่หระต่อการถูกเธอด่าด้วยถ้อยคำแรงๆ ส่วนฝนทิพย์เป็นสาวน้อยใส่เสื้อที่แต่ละครั้งจะมาพร้อมกับความเป็นห่วงเธอ สาวน้อยหน้าใสเพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน ก็ริยาเรียบร้อยทำให้เธอเป็นที่รักของทุกคน และยังเป็นตัวเชื่อมให้บัววาริทำงานกับคนอื่นได้

จริงสิ...เห็นการวางตัวของฝนทิพย์แล้วก็นึกขึ้นได้ วันนี้เธอต้องทำตัวเรียบร้อยให้เป้าหมายชายในฝันอย่างอิสราประทับใจไม่ใช่หรือนี่ถ้ามาเห็นเธอยืนเถียงยายป้าซิดชัมย์ฉอดๆ แผนการสลัดนมมีหวังล้มครืนแน่ เอาใหม่...ขอเริ่มต้นเป็นคนดีๆ ให้คนในบริษัทชื่นชอบหน่อย

“คุณอิสราหรือยัง” เธอหันไปถามฝนทิพย์

“ยังเลยคะ เดียวก็คงมามั้งคะ เพราะสิบโมงเช้านี้เรามีประชุมกันนี่คะ”

“เออ...ใช่”

“นั่นไง มาพอดี”

วันชัยเอ่ย พร้อมกับหันไปทักทายหนุ่มร่างสูงในสูทสีดำสุดเท่ คิ้วเข้มที่พาดเฉียงบนใบหน้าขาวทำให้ชายหนุ่มดูสะดุดตามาแต่ไกล แววดาสดิสั่งประกายให้ทุกคนยามเดินผ่าน เสียงทักทายเขาดังไม่เคยขาด ขณะที่เขาแยมยิ้มตอบ เขาเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด และด้วยดีกรีที่เป็นลูกชายคนเดียวของท่านประธาน ทำให้เขาได้ดำรงตำแหน่งรองประธานบริษัทควบคู่ไปด้วย

เขาเป็นเทพบุตรสำหรับทุกคน หญิงสาว หญิงแก่ หรือหญิงเทียม หากเปิดดูจิตใจได้ เชื่อแน่ว่ามีหลายคนคงอยากโดดตะครุบลากเขาไปกินในน้ำตามลำพัง ยาก...ที่ห้วงเพียงส่งยิ้ม ทำหน้าแดงระเรื่อ แล้วเอียงอายอย่างเดียว

แต่ในเมื่อเขามาดีเกินไป และมารยาทศีลธรรมสอนให้เราเก็บความรู้สึกนั้นไว้ เขาจึงยังเป็นหนุ่มโสดในฝันของทุกคนอยู่เช่นนั้น เขาคือช่อนกลางที่ทุกคนมีสิทธิ์ใช้...แต่ไม่มีใครกล้าหยิบตักเข้าปาก

หญิงสาวมัวแต่จ้องหน้าเขาและคิดเพลिन จนลืมสังเกตว่าหนุ่มหน้าหยกเดินมายืนตรงหน้าเธอนานแล้ว จนฝนทิพย์ต้องสะกิดให้เธอรู้ตัว บัววาริสะดุ้งโหยงและรีบทักทายเขา

“อู๊ย...สวัสดิ์ค่ะหัวหน้า” เธอยกมือไหว้

ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะเดินจากไปอย่างเฉยชา

แบบนี้ทุกครั้ง เขาน่ารักกับทุกคน แต่สำหรับเธอ เขาคงมองเป็นยายเลขาฯ ก้อนหินแน่ๆ คงมองว่าหัวใจเธอไม่ได้รู้สึกสู่สาอะไรเวลาได้เจอหน้าเขา

บัววาริเซิดหน้านั่งเก้าอี้ประจำตำแหน่ง แม้จะเสียฟอร์มนิดๆ ที่เขาไม่สน แต่เวลานี้ยังไม่มีใครรู้หรือว่าเธอหลงรักเขาเต็มเปา

ในบริษัทนี้ผู้ชายทุกคนหลงรักเธอ วันสำคัญ โอกาสพิเศษ ไม่พลาดที่เธอจะได้ของขวัญจากหนุ่มๆ บัววาริเองก็บริหารเสน่ห์อย่างเต็มที่ หวานความหวานหอมของมารยาทหญิงให้พวกเขาได้สุดตม จนผู้หญิงในบริษัทไม่เคยชอบหน้าเธอเลย เธอจัดการปราบพยศชายได้ราบคาบทุกคน ยกเว้นคนที่เดินเข้าห้องไปเมื่อครู่

ฝนทิพย์และวันชัยเดินไปนั่งประจำโต๊ะทำงานตัวเอง หญิงร่างผอมแต่งตัวพยายามสวยที่หนึ่งข้างฝนทิพย์รีบเลื่อนเก้าอี้เข้าไปประชิดสาวร่างเล็ก

“สมน้ำหน้า คิดว่าแรดได้ใจทุกคนในบริษัท แต่สำหรับหัวหน้าฝ่าย

อย่างคุณอิสรา เขาคงมองยายบัวว่าเป็นแค่กองขี้” ปุราณีหัวเราะคิกคัก
สนใจที่ได้เห็นสาวสวยพ่ายแพ้อต่อเธอ

“แล้วเมื่อก็เธอเห็นไหม คุณอิสราเขายืนจ้องหน้าฉันนานมากเลย
นานกว่าใครๆ ในห้อง” สาวโตะข้างๆ ยังชักชวนให้ฝนทิพย์คล้อยตาม

“โอ้ย...เจ้ ใครที่จ้องหน้านาน เจ้คิดว่าเขากำลังผสมพันธุ์หรือครับ
เขาอาจจะสะดุดสี่ล้อทำงานของเจ้ และเกิดอาการวิงเวียนศีรษะก็ได้”
วันชัยที่นั่งฟังอยู่อดไม่ไหวที่หญิงสาวพยายามเข้าข้างตัวเอง จึงแอบกัด
รสนิยมการแต่งกายของปุราณีสักหน่อย หญิงสาวเป็นคนหลงตัวเอง
ปากจัด และพยายามทำตัวให้เหมือนบัววารี แต่บุคลิกการแต่งกายกลับ
ล้ำหลังบัววารีไปสามล้านปีแสง

“ไต่บัววันชัย ไม่ต้องมาเสือก ฉันพูดกับยายฝน แยกทำงานไปแล้ว”
หญิงสาวหันไปค้อนชายหนุ่ม ก่อนจะหันไปจ้องบัววารีซึ่งนั่งประจำโต๊ะ
หน้าห้องอิสรา

ทำไมนะ...ทั้งที่ผู้หญิงเรดขนาดนี้ แต่เรื่องงานแม่นั้นไม่ได้โชคร้าย
เลย ผู้ชายทุกคนเข้าข้างแม่บัววารีสีทองกันหมด

บัววารีก้าวหน้าในหน้าที่การงานทั้งที่อายุน้อยกว่าเธอ ปุราณีมั่นใจ
ว่าเป็นเพราะจริตมารยาทหญิงที่มีมากมายแน่ๆ มีเพียงอิสราเท่านั้นที่ยัง
ใจแข็ง ไม่ต้องมนตร์ของฝ่ายนั้น

ไม่มีทาง คนอย่างเธอไม่มีวันยอมแพ้ผู้หญิงที่เกิดปีเรดอย่างบัววารี
แน่...ปุราณีคิด

สิบโมงพอดีไม่ขาดไม่เกิน เอกณรงค์ ประธานบริษัทเครื่องสำอาง
โกลด์บิวตี้เดินเข้าห้องอย่างอารมณ์ดี เขาหยอกล้อกับทุกคน ก่อนจะนั่งที่
เก้าอี้หัวโต๊ะ แอบหลิวตาให้บัววารีเล็กน้อย แล้วเปิดไมโครโฟนตรงหน้า

“สวัสดิ์พนักงานที่รักทุกท่าน วันนี้ผมขอตัวแทนแต่ละฝ่ายมาร่วม
ประชุมกัน เพราะอีกไม่นานบริษัทเราจะมีโครงการที่อาจทำให้ทุกคน
เหนื่อยกันหน่อย” เขาเว้นช่วงให้คนในห้องสนใจ “สัปดาห์ก่อนผมไปคุย

กับเจี๊ยะเยว เจ้าแม่สื่อเมืองไทย เขาขอให้โกลด์บิวตี้ของเราช่วยเป็นสปอนเซอร์หลักในการประกวดมิสสยามน้อย ซึ่งผมก็ตอบตกลง”

ทุกคนในห้องพยักหน้ารับรู้ เอกณรงค์ประสานมือเท้าคาง

“คงต้องขอให้ทุกคนร่วมกันคิดแล้วนะครับว่าเราจะมีโปรเจกต์อะไรแทรกเข้าไปในการประกวดบ้าง ขอให้ทีมการตลาดและทีมประชาสัมพันธ์ประสานงานกันด้วย คงต้องลงพื้นที่ไปกับกองประกวดตลอดเวลา เพราะนางงามออกสื่อต้องสวยตลอด ยิ่งไงก็ขอให้อิศรากับบัววารีรับผิดชอบโปรเจกต์นี้ไปละกันนะ” ท่านประธานมอบหมายงานให้บุรุษที่นั่งสุขุมขำๆ ซึ่งเขาก็ตักพริกหน้ารับคำ

“สองคนนี่คงได้อยู่ร่วมกันหลายวันทีเดียว ระวังนะอิศรา คุณจะหลงเสน่ห์คุณบัวไปอีกคน” เอกณรงค์เอ่ยแล้วหัวเราะเสียงดัง แต่หนุ่มหล่อกลับไม่มีท่าทางสะทกสะท้าน

“หัวใจคุณทำได้ด้วยอะไรนะ ฉันถึงซึมเข้าไปในใจคุณไม่ได้เลย” บัววารีคิด ขนาดประธานบริษัทผู้เป็นพ่อยังดูเป็นคนมีอารมณ์ขันกว่า

“เอ่อ ท่านประธานคะ เตียนว่างงานใหญ่แบบนี้ให้คุณอิศรากับบัววารีทำสองคนจะเหนื่อยเกินไปหรือเปล่าคะ ทำไหมไม่ให้บุรุษไปช่วยอีกแรง” ชิดชมัยรีบหักท้วง

“ผมก็ไม่ได้ให้เขาไปกันสองคน เพียงแต่ช่วยให้ช่วยกันแล้วหาทีมที่จะไปทำกิจกรรมกับกองประกวด คุณบัววารีเธอเป็นคนสวย คงไปช่วยทีมประชาสัมพันธ์ได้ดี อ้อ เวลาเลือกคนไปช่วยงาน กรุณาเลือกคนที่แต่งเนื้อแต่งตัวเป็นด้วยละ เอาบ้าง อย่างป้าชิดชมัยไป ทั้งนางงามทั้งคนดูคงเข้าใจว่าสปอนเซอร์นางงามเป็นวิตามินเสริมกระดูกสำหรับคนชรา”

เอกณรงค์ปล่อยมุขจกคนในห้องประชุมฮาครืน ชิดชมัยมองค้อนและสะบัดหน้าถอน

บัววารีตื่นเต้นและแอบดีใจไม่น้อย เธอมาทำงานที่นี่ก็นาน แต่ไม่มีโอกาสได้ทำงานร่วมกับเขาสองคนเสียที มากสุดก็แค่ประชุมและรับ

มอบหมายงานตามเขาสั่ง แต่งานนี้ดูท่าสวรรค์จะเปิดประตูให้เธอได้มี
โอกาสเดินทางสู่หัวใจเขาบ้าง พระเจ้าเข้าข้างผู้หญิงสลดนอแล้วสิ

หลังประชุมใหญ่เสร็จ อิศราจึงขอประชุมกลุ่มย่อยกับฝ่ายการตลาด
และฝ่ายประชาสัมพันธ์

“บ๊ววารี คุณกับน้องๆ ประชาสัมพันธ์ไปสอนแต่งหน้า อบรมบุคลิก
ให้ผู้เข้าประกวดน่าจะดี ผมคิดว่าคุณทำได้นะ” หนุ่มร่างสูงเอ่ยกับเธอ
ขณะที่คนทั้งห้องตั้งใจฟัง

“ได้ค่ะ” เธอพยายามพูดแอ็บเสียงให้ดูเป็นคนดีที่สุด ต่อจากนี้ไป
เธอต้องรีบร้อย

“อ้อ เรามีรางวัลสาวหน้าสวยให้ผู้เข้าประกวดสักตำแหน่งน่าจะดี
โดยให้เราเป็นสปอนเซอร์รางวัลนี้โดยเฉพาะ”

“ได้ค่ะ ตำแหน่งสาวหน้าสวยจากเครื่องสำอางโกลด์บิวตี้”

เสียงที่ดัดจนเล็กแหลมทำให้คนในห้องประชุมหันไปมองหน้าเธอ
ขณะที่เจ้านายที่สั่งงานก็สงสัยเช่นกัน

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณบัว หรือว่าไม่สบาย” เขากถาม

“เปล่านี่คะ” บ๊ววารียังพูดเสียงเดิม แต่ตอบให้รีบร้อยขึ้น
กริดกรายทัดผมไว้ที่ใบหู เธอคิดในใจว่า นี่คือการของของคนรีบร้อยที่
ชายหนุ่มอย่างเขาต้องสนใจแน่ๆ

“พูดอย่างกับคนเป็นโรคตื่นเปลี้ย”

เขาพูดจบ เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นทั่วห้อง

ตายแล้ว...กิริยารีบร้อยแอ็บแบ้วเมื่อครู่นอกจากไม่โดนใจแล้ว
เขายังหัวว่าเธอเป็นโรคจิตของวัยรุ่นที่ชอบทำตัวปัญญาอ่อนอีกหรือนี่

“ปะ...เปล่า ฉันคงเป็นหวัดค่ะ” บ๊ววารีสลดลมหายใจลึก กลับมา
วางกิริยาปกติตามเดิม

“ให้คุณบ๊ววารีเป็นวิทยากรสอนยั่วผู้ชายด้วยสิคะ แม่นางงาม
ทั้งหลายคงอยากได้หลักสูตรนี้ด้วย” ปุราณี่นั่งร่วมโต๊ะแก้มเอ๋ยเบาๆ

แต่ดังพอให้ได้ยินทั่วกันทั้งห้องประชุม

“พีธีก็...” ฝนทิพย์รีบสะกิดเป็นเชิงห้ามปราม เกรงทั้งบัววรีและ
อิศราจะได้ยิน

“คุณยั่วผู้ชายได้ด้วยหรือ” ความตรงของเขาทำให้พูดตามสิ่งที่
ได้ยินปุราณี่เอ่ย

“คะ...อะไรนะคะ” บัววรีทำหน้าเหลือ โดนชายในผืนกามแบบนี้เป็น
ใครก็อยากแทรกแผ่นดินหนี

ปุราณี่ยิ้มย่องดีใจที่หมดแสบของเธอค่อยเข้าไปคู่ชกอย่างจัง

“ก็จริงสิคะหัวหน้า ถ้าใครในออฟฟิศก็ได้ ใครๆ ก็หลงเสน่ห์
คุณบัวเธอหมด แต่ไม่ใช่เพราะเครื่องสำอางที่ฉาบหน้าอย่างเดียวนะคะ
คุณบัวเธอมีมารยาที่พวกเรายังชอบเลย เขาเรียกว่ามารยาอะไรนั่น...”
สาวใหญ่ทิ้งคำถามให้ขบคิด

“มารยาหญิง” เขาตอบทันที โดยไม่รู้ว่านั้นคือการประจาน
คุณสมบัติของเธอกลางที่ประชุม

“ใช้มั้งคะ ต้องถามเจ้าตัวเอง” ปุราณี่หัวเราะคิกคัก ดีใจที่ได้ฉีก
หน้ากากผู้หญิงแสดให้อิศราเห็น แม่บัวสาวทคนนี้หาได้บริสุทธิ์เหมือนชื่อ
ตัวเองไม่ ผู้หญิงคนนี้คือดอกบัวสีทองที่ทำให้ผู้หญิงคนอื่นเกลียดชัง
มานักต่อนัก ยามปุราณี่สนใจใครเป็นพิเศษ ใครคนนั้นไม่ว่าจะต้องถูก
บัววรีให้ทำเสมอ เจอแบบนี้อิศราคงไม่สนคนอย่างบัววรีแน่

“ถ้าเป็นอย่างที่คุณปุราณี่ว่าจริง ผมว่าคุณทำไม่สำเร็จนะ เพราะ
ผมกลับไม่เห็นมารยาหรือความเสน่ห์ในตัวคุณเลย คุณบัววรี ชำนาญ-
มุง”

น้ำเสียงของเขาเรียบเฉย แต่เป็นดั่งมีดโกนใบเล็กที่แอบเฉือนหัวใจ
เธออย่างเงียบกริบ เขาคือฆาตกรเลือดเย็น โดนผู้ชายด่าว่า ‘แสด’ กลาง
สี่แยก บัววรียังไม่รู้สึกเสียหน้าเท่านี้มาก่อน เธอไม่มีเสน่ห์ดึงดูดใจเขา
เลย หน้าซ้ำที่เจ็บปวดที่สุดคือ เขาพูดนามสกุลเธอผิด เธอนามสกุล

ชำนาญกรุง ไม่ใช่ชำนาญมุงอะไรนั่น

“ตายแล้ว นี่หัวหน้ากำลังพูดว่าคุณบัวไม่สวยหรอกคะ” ปุราณี จีบปากจีบคอด้วยความสะใจ

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ผมกำลังจะบอกว่า...”

“เออ...ตกลงจะประชุมเรื่องงาน หรือจะเอาเรื่องส่วนตัวคนอื่นมา พูดคุยกันสนุกปากคะ ทำงานให้เป็นมืออาชีพกันหน่อย เรา กำลังประชุม คนวัยทำงานนะคะ ไม่ใช่ประชุมจัดงานกีฬาสีในโรงเรียน”

เหลืออด...กะว่าจะพยายามเป็นคนเรียบร้อยแล้ว แต่พอโดน ถากถางเข้าหน่อย บัววารีก็ผลอสวนกลับเป็นคนเดิม ทุกคนในที่ประชุม เงียบ อิศรากระแอมหนึ่งครั้ง ก่อนจะเปลี่ยนมาคุยเรื่องงานต่อ

“แอบขำไม่ได้เหมือนกันนะบัว ยายป้าณีนั่นก็พยายามขง เรื่องคุณเหลือเกิน แล้วหัวหน้าเราก็แกล้งโง่หรือเปล่า ยังไปได้ตอบกับ ปุราณีอยู่ได้” วันชัยเดินมาหาเธอที่โต๊ะหลังเลิกเวลาเลิกงาน

บัววารีไม่ตอบ เพียงอมยิ้มให้

“ช่างมันเหอะ ฉันก็คงเป็นอย่างที่เขามองกันอยู่แล้ว”

“หุย...ไม่จริงหรอก คุณบัวเป็นคนพูดจาเพราะกับผู้ชาย ใครๆ ก็ ชอบ ใครจะไปเหมือนยายปุราณีกับป้าชิดชมัย ชานั่นนอกจากไม่สวยยัง ปากจัดอีก ผู้ชายที่ไหนเจอก็หมดอารมณ์ ไม่สงสัยเลยว่าทำไมถึงหาตัว ไม่ได้” วันชัยบ่นไปเรื่อยเปื่อยตามประสาผู้ชายช่างพูด

“ขอบใจนะที่ยังพอเห็นตัวตนที่แท้จริงของฉัน” บัววารีเอ่ย

วันชัยยิ้มให้ ก่อนที่ทั้งสองจะแยกกันหน้าตึก บัววารีเดินมาถึงลาน จอดรถ เห็นหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งกำลังเปิดประตูรถยนต์พอดี อิศรานั่นเอง เขาหันมาสบตาเธอหนึ่งครั้ง บัววารีใจเต้นตึกตัก ไม่ได้เกิดอาการแบบนี้ กับหัวใจมานานเท่าไรแล้ว

เธอรีบถอยชิดกำแพงเพื่อหลีกทางให้เขาออกรถไปก่อน เมื่อก็เขา

คงเห็นเธออยู่ตรงนี่แล้ว บัววารีก้มหน้าก้มตา พยายามไม่มองรถเขา
สถานการณ์นี้เริ่มวุ่นวายลำบาก ถ้ารีบปรีไปพัก เธอก็จะกลายเป็นสาวแรด
ในสายตาเขาทันที เสียๆ แบบนี้ดีกว่า

จังหวะที่จินตนาการอยู่คนเดียว เธอก็รู้สึกว่สะโพกถูกกระแทก
ด้วยของแข็ง แม้ไม่ถึงกับเจ็บแต่ก็ตกใจ และเห็นว่าสิ่งที่กระแทกเธอคือ
รถยนต์คันหรูของเขานั่นเอง

“อ้าว...คุณบัว ขอโทษที ผมไม่เห็นว่าคุณยืนอยู่ตรงนี่” เขาเปิด
กระจก แลมองด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“คุณไม่เห็นเลยหรือว่าฉันหลบให้คุณถอยรถอยู่ตรงนี่” บัววารีถาม
เพราะจากที่สบตาเมื่อครู่เธอมั่นใจว่าเขาต้องเห็นเธอแล้ว

“ผมไม่เห็นเลยครับ”

บัววารีอึ้งกับคำตอบของเขา

จะบ้าตาย...นี่เธอไม่ได้อยู่ในสายตาเขาเลยหรือ นี่เธอคงเป็นแค
กอลหญ้า เศษดิน ก้อนหินสินะ ที่ไม่เคยอยู่แม้กระทั่งในสายตา ถึงขั้นให้
เขาถอยรถมาชนได้

พอทันที...ผู้ชายบางประเภทก็เป็นสัตว์สงวน รัฐบาลต้องควบคุม
อย่างเคร่งครัด คงยากที่เธอจะไปป่วนเป๊ยนแอบเอามาเลี้ยงไว้ดูเล่น

4

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

หนุ่มหล่อมีแก้มเปิดประตูออกมาถาม หากเป็นชายอื่น บั้ววารี คงสร้างเป็นลมล้มลงด้วยท่วงท่าสวยงาม และอาจจะถลกชายกระโปรงให้สูงขึ้นอีกนิด แกล้งทำน้ำตาซึมเสียหน่อย ร้อยทั้งร้อยเขาต้องรีบวิ่งมาประคองเธอโพธิ์ฐานที่ทำให้สาวน่านรักบาดเจ็บ แต่สำหรับอิศรา อะไรบางอย่างทำให้เธอแสดงจริตที่เคยมีออกมาไม่ได้

“ไม่เป็นไรค่ะ” บั้ววารีฝืนยิ้ม ในใจยังแอบหวังว่า เขาอาจจะชมเธอว่าเป็นหญิงแกร่ง ที่โดนรถชนแล้วยังยิ้มได้

“ผมขอโทษจริงๆ นะ ผมนึกว่าคุณเดินผ่านไปแล้ว” เขาสารภาพนั้นไงละ คนที่หยุ่ตรอมักจะเจ็บเสมอ ไม่ว่าจะกายหรือใจ...บั้ววารีคิด

“คุณกลับไปเถอะค่ะ ไม่ต้องห่วงฉันหรอก” บั้ววารีเช็ดหน้าบอกเขา ให้ตายเถอะ ประโยคนี้มันเป็นคำพูดของนางเอกที่ฝันพูดให้พระเอกฟังว่าเธออยู่ได้โดยไม่มีเขา คอยดูแล...เดี๋ยวเขาต้องอนงค์เธอแน่

“งั้นพรุ่งนี้เจอกันนะครับ”

พระเอกยิ้มให้เล็กน้อย ก่อนจะขึ้นรถจากไปอย่างรวดเร็วภายในสิบวินาที ทั้งให้นางเอกสาวมองตามตาปริบๆ

“อีตาทิม อีตาบ้า นี่ถ้าไม่นับว่าคุณแอบเอาหัวใจฉันไป ป่านนี้ จริตมารยาแหวดของฉันออกมาขวิดคุณไส้ทะลักแล้ว”

บัววารีบ่นในใจ ก่อนจะเดินออกไปยังถนนหน้าตึกเพียงลำพัง พลางคิดว่าการจะให้ผู้ชายอย่างอิสราหันมามองนี่ช่างลำบากเหลือเกิน

ผู้ชายอะไรแปลกชะมัด เขาดูเป็นคนดีได้กับทุกคน แต่กับเธอ เขาช่างไม่สนใจใยดีเลยสักนิด แม้ในบริษัทเธอจะมีโอกาสได้ทำงานเป็น ถึงเลขฯ ของเขา แต่ในความเป็นจริงเธอคุยกับเขาแทบจะนับคำได้

“ได้ยินป้าชิตชัมย์บอกว่า คุณอิสราชอบผู้หญิงเรียบร้อยค่ะ”

เธอยังจำที่ฝนทิพย์บอกเธอได้ น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะชิตชัมย์เอง ถือเป็นคนเก๋าคณแห่งของบริษัทนี้ แถมยังเคยเลี้ยงดูอิสรามาตั้งแต่เด็ก มีหรือจะไม่รู้นิสัยหนุ่มหล่อ

ใช้วิธีแรกก็ไม่ได้ผล ใช้วิธีสาวตมก็ไม่ใช่ทางถนัดอีก คึกครั้งนี้ช่าง มืดแปดด้าน เข้าตึกอยู่ตรงหน้า แต่ทหารสาวอย่างบัววารีไม่รู้จะหยิบอาวุธ ขึ้นไปออกมาพาดฟัน หญิงสาวแม้ริมฝีปาก เดินไปตามถนนท่ามกลาง ฝนตกปรอยๆ

“แห่ม...สร้างบรรยากาศเหลือเกินนะคะ คุณเทวดา”

เมื่อหาที่ระบายอารมณ์ไม่ได้ เลขฯ สาวก็บ่นฟ้าฝนไปเรื่อยเปื่อย จนได้ยินเสียงแตรรถดังขึ้นด้านหลัง ทำให้หญิงสาวสะดุ้งโหยง

บัววารีหันไปมอง แล้วก็ต้องตกใจมากกว่าเสียงแตรรถเมื่อครู่ เมื่อเห็นรถคู่กรณีคันเดิมมาจอดเทียบข้างๆ พร้อมกับที่กระจกรถลดลง

“ขึ้นรถ” เขาตะโกนมาจากในรถ

“คะ” บัววารีทำหน้าสงสัย ตายจริง...เธอเผลอทำนางใส่เขา ไม่รู้ว่ามุมที่เขามองจากในรถตอนนี้จะเห็นเธอสวยหรือเปล่า หญิงสาวพะวง ไปเรื่อยเปื่อย

“อย่าเพิ่งถาม ฝนตก ขึ้นรถก่อน” เขาไม่อธิบาย แต่เสียงแตรๆ นั้น ทำให้เธอต้องรีบเปิดประตูเข้าไป

เสียงที่ปิดน้ำฝนและเสียงเพลงจากวิทยุช่วยให้บรรยากาศในรถ
ไม่เงียบเกินไป แต่กระนั้นบัววาริกลับรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ในป่าช้ายามวิกาล
ไม่ได้ เธอจะให้ความเงียบก่อตัวไม่ได้ คิดสิ...โอกาสได้นั่งรถหูกับ
เขามีบ่อยเสียทีไหน เธอจะชวนเขาคุยอะไรดีที่มันดูไม่แสด แต่ดูเป็นสาว
ที่มีความคิด

“คงเป็นเพราะคนเราเห็นแก่ตัวมากขึ้นนะคะ” เธอเปรย ทำให้เขา
หันมามอง

“อะไรนะครับ”

“เพราะเราเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น ใช้ของที่ทำจากพลาสติกกันเยอะ
ทำให้โลกร้อน ฝนเลยตก น้ำก็อาจจะท่วมโลกได้” เธอพูดด้วยสีหน้า
เรียบเฉย ภูมิใจที่วันนี้ภาพลักษณ์สาวมีกั้นคงจะทำให้เขาทิ้งไม่น้อย

“อ้อ ช่วงนี้เข้าหน้าฝน มรสุมเข้าเป็นปกติอยู่แล้วครับ”

พลั้ง...เสียงอะไรบางอย่างแตก ไม่ใช่วัตถุใด แต่เป็นใบหน้าของ
หญิงสาว

“ผมขอโทษอีกครั้งนะคะขอบคุณบัว ผมนึกว่าคุณเอารถมาเอง จึง
ไม่ได้ชวนขึ้นรถมาด้วย ทั้งๆ ที่ถอยรถชนคุณแบบนั้น”

เขาเอ่ย แหวตาสำนึกผิด ทำให้บัววาริอยากจะรีบเอียงหน้าซบไหล่
พร้อมกระซิบเบาๆ ว่า “ไม่เป็นไรค่ะ เจ้านายที่รัก” แต่ไม่ได้ สำหรับผู้ชาย
คนนี้ หากพลาดพลั้งทำอะไรไม่งามกับเขาไป เธอคงจะเดินกลับไปเป็น
สาวแรดเหมือนเดิม ไม่มีโอกาสสมหวังเหมือนโรสลิน

“คอนโดฯ บัวอยู่ใกล้ค่ะ ไม่กี่ป้ายรถเมล์ก็ถึง ไม่ต้องเอามาก็ได้”
บัววาริเอ่ยพร้อมกับยิ้ม พยายามให้ดูเป็นรอยยิ้มของสาวน้อยวัยใส แต่
ชายหนุ่มกลับมองว่าหญิงสาวดูเกร็งๆ

“ถ้าอย่างนั้นไปธุระกับผมหน่อย เดี่ยวผมวนกลับมาส่ง” เขาไม่รอ
ให้เธอตัดสินใจ หมุนพวงมาลัยและเหยียบคันเร่งพารถยนต์ฝ่าสายฝนพริ้ว

“มีลูกค่านัดคุยแผนการตลาดเรื่องเครื่องสำอางตัวใหม่ที่ระบุ

ตลาดเกาหลี” เขาเอ่ย เพราะคงเกรงบัววาริไม่พอใจที่ใช้งานเธอนอกเวลา

“อ้อ ค่อยยังชั่ว” เธอถอนหายใจ ตายจริง...ทำไมต้องถอนหายใจ
ได้ขึ้นรถมากับเขาเธอควรดีใจสิ แต่สิ่งที่เธอทำกำลังสื่อว่าเธอรังเกียจเขา
นะ

“ถือว่าผมขอรับรองนะ” เขาหันมายิ้มด้วยแววตาอ่อนหวาน

สำเร็จ ในที่สุดเขาก็มีรอยยิ้มให้เธอบ้างแล้ว

“คะ ไม่มีปัญหา” เธอตอบไปแบบนั้น ทั้งที่แทบจะหลอมรวมเป็น
เบรกกับคันเร่งให้เขาเหยียบเล่นได้ตามใจ แต่ไม่ได้ ผู้ชายคนนี้มียันต์
กันแรด แต่ต้องที่ไร้อนไปทั้งตัว

ในใจหญิงสาวพองโต เหมือนได้นั่งราชรถที่มีเจ้าชายรูปหล่อเป็น
สารถิ เขาพาเธอเลี้ยวเข้าไปในห้างสรรพสินค้าดัง แล้วขึ้นไปชั้นสองเพื่อ
ตรงไปยังร้านอาหารญี่ปุ่น! บัววาริชะงักจนไม่กล้าเดินต่อ

“อ้าว มัวช้าทำไมละบัว เข้ามาสิ” เขาหันมาเรียกให้เธอรีบตามไป
หลังเห็นหญิงสาวมัวรีรอ ไม่ยอมเข้าไปในร้าน

“ลูกค้านัดไว้ที่นี่หรือคะ”

“ใช่ บอกว่าให้เรารอที่นี่ สิ่งอะไรทานกันก่อนเลย เร็วสิ ผมหิวแล้ว”

เขาพยักหน้าให้เธอรีบเดินตามเข้าไป บัววาริจำเป็นต้องก้าวเท้า
ตามด้วยความหวั่นใจ เหตุใดหนอ เธอกับเขาจึงต้องมากินอาหารที่นี่ ที่ที่
เธอเพิ่งจะฝันถึงแฟนเก่าได้ไม่นาน

บัววาริจำเป็นต้องรับเมนูจากบริการเจียบๆ ขณะที่ชายหนุ่มกลับดู
ชำนาญในการเลือกอาหารจานโปรด

“สั่งสิคุณ ร้านนี้ของอร่อยเยอะนะ”

“คะ” เลขาฯ สาวยังทำหน้าเลอหลา

“หรือว่าไม่รู้จะสั่งอะไร ผมสั่งให้ไหม”

เขาส่งคำถามมา สีหน้าบ่งบอกว่าอาสาบริการให้เธอ บัววาริเองก็
ไม่รู้ตัวว่าทำไมถึงปล่อยให้เขาตั้งเมนูไปจากมืออย่างง่ายดาย

“ดูคุณคุ้นเคยกับร้านนี้นะคะ” เธอเอ่ย พร้อมกับยกแก้วน้ำขึ้นจิบ
เขาคงต้องนัดลูกค้าหรือไม่กี่สาว ๆ มากินที่นี่ย่อยแน่

“ผมเป็นคนชอบอาหารญี่ปุ่น อาจเพราะชอบทานรสจืด”

บ๊ววารีแทบล้าล้าน้ำเมื่อได้ยินคำตอบ

“คุณบ๊ว เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาตกใจ รีบหาทิชชูมาให้เธอเช็ด

“ไม่เป็นไรค่ะ คงรีบดื่มน้ำมากไปหน่อย”

ได้แสงโคมไฟญี่ปุ่นสีแดง บริการสาวในชุดกิโมโนค่อย ๆ วางจาน
อาหารที่ผ่านการตกแต่งอย่างประณีตลงตรงหน้าทั้งคู่ ชายหนุ่มมอง
อาหารด้วยแววตาพอใจ แต่หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามกลับสนใจใบหน้า
หล่อเหลาของเขามากกว่า

ดวงตาดำขลับ แต่มีแววสุกใสเป็นประกายอยู่ข้างใน ยามสบตา
ใคร คนคนนั้นก็แทบละลาย จมูกขึ้นสัน ใบหน้าเนียนละเอียดยิ่งกว่า
ผู้หญิงบางคน และริมฝีปากสีแดงสด สดกว่าเนื้อปลาในซูชิตรงหน้า
เห็นแล้วเธออยากจะหยิบคิ๊บเข้าปากกลืนทันทีโดยไม่ต้องเคี้ยว

“มองอะไร” เขาหันมาถามดื้อ ๆ คงรู้ตัวเสียแล้วว่าเธอแอบมอง

“เปล่า” เธอปฏิเสธเสียงสูง

“นึกว่ากำลังเหม่อ ผันกลางวันอยู่” เป็นอีกประโยคหนึ่งที่ทำให้
บ๊ววารีรีบหยิกตัวเอง

โอ้ย...หยิกตัวเองก็ยังไม่เจ็บ ไม่ใช่ผันจริงๆ ด้วย แล้วมันจะเป็น
ความสุขหรือนี้ ได้นั่งกินอาหารกับเขาแท้ ๆ แต่ภาพแฟนเก่ายังตาม
หลอกหลอน

บ๊ววารีจำต้องผินกินอาหารตรงหน้าอย่างรีบร้อน จัดสุภาพิต
สอนหญิงที่เหมือนเคยร่ำเรียนตอนเด็กออกมาใช้ ทั้ง ๆ ที่เคยฉีกทิ้งคืนครู
ผู้สอนไปนานแล้ว พยายามกินข้าวช้า ๆ ยิ้มละมุนราวกับเจ้าหญิงญี่ปุ่น
ผู้น่าชื่นชม หวังว่าเขาจะคิดเช่นนั้นนะ

หญิงสาวบรรจงใช้ตะเกียบคีบซาซิมิจิมวาซาบิและซอส เธอหงาย

ส่วนที่เป็นข้าวขึ้นเพื่อไม่ให้ซูชิเสียรูปเวลาจิ้มซอส ก่อนจะค่อยๆ นำเข้าปากในคำเดียว อันเป็นมารยาทในการกินซูชิที่ถูกต้อง ต้องขอบคุณโรสรินที่พาเธอไปกินข้าวกับอิตาแกญี่ปุ่นครั้งนั้น

“สวัสดีครับคุณบัว”

เสียงนั้นดังขึ้นด้านหลัง ใครกันมาทักเธอขณะกำลังรื่นรมย์กับรสชาติอาหารแห่งแดนอาทิตย์อุทัย เธอหันไปมองพร้อมกับซูชิเต็มปาก เห็นหนุ่มร่างท้วมอ้วนแต่ แวดตาเป็นประกาย

ใครกันผู้ชายคนนี้ เธอไปรู้จักเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็เหมือนจะคุ้นหน้ากันอยู่

“จำกันไม่ได้หรือนี่ ผมราซิดัง ที่เจอกันที่ผับรัชดาเมื่อเดือนก่อน เรายังเดิน...”

ไม่ทันได้พูดจบ สาวงามก็ล่ำลักซูชิคำโตที่จิ้มวาซาบิฉุนขึ้นจมูก จนทำให้อาหารในปากพุ่งเข้าหน้าคนแปลกหน้าอย่างจัง

“คุณบัว เป็นอะไรหรือเปล่า” อิศรารีบหาน้ำให้หญิงสาวดื่มล้างปาก และรีบหาทิชชูให้หนุ่มร่างท้วมเช็ดหน้า

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวพยายามพูด ทั้งที่หายใจยังลำบาก น้ำหูน้ำตาเล็ดจากอาการล่ำลัก

“เจอหน้าผมถึงกับพ่นซูชิใส่เลยหรอคุณ” ราซิดเช็ดหน้าตาที่เปรอะเปื้อน แต่ยังพูดไม่หยุด “แล้ววันนี้ไม่ไปแดนซ์ที่ไหนต่อหรอครับ ชวนผมไปด้วยสิ ไปเที่ยวกับพวกคุณเมื่อไหร่ ผมสนุกสุดเหวี่ยงที่สุดเลย”

“เอ้อ คุณคะ คุณทักคนผิดหรือเปล่า” บัววารีรีบปฏิเสธ เกรงว่าเขาจะจำคนผิด

“จะผิดได้ไง หน้าสวยๆ นุ่นดี๊ๆ แบบนี้มีคนเดียวแหละ คุณบัววารี สวาร์ธอนยามคำคีน ผมยังติดใจท่าเต้นของคุณกับแก๊งไม่หาย ช่างชวนให้ผู้ชายทั้งผับแทบจะหลอมละลายอยู่ตรงนั้น”

เขาพูดราวกับจะถึงจุดสุดยอด ณ ตรงนั้น บัววารีหุสา หน้าแดงก่ำ

ผู้ชายคนนั้นนอกจากมาทักโดยไม่รู้กาลเทศะแล้ว ยังสาธยายพฤติกรรมของเธอต่อนักวิศราอีก

เขากำลังเห็นเธอเป็นเจ้าหญิงญี่ปุ่นแสนเรียบร้อย แต่พออีตาหมูป่าหน้าเหินโผล่มา เธอกลับกลายเป็นดาราสาวเอวีแสนร่าร้อน จำได้ละ เขาต้องเป็นพวกท่งราตรีที่เธอเคยใช้มารยาให้เปิดเหล่าเลี้ยงที่ขับโหน่สั๊กแห่งไม่นึกว่ายังตามมาราวีเธอได้อีก

“เออ...คุณราชีติคะ ดิฉันว่าคุณต้องไปล้างหน้าล้างตาหน่อยนะคะ เชิญคะ เดี่ยวดิฉันไปส่ง” บั้ววารีจิกแขนเขาแน่น แล้วรีบลากเขาออกจากโต๊ะ

“จะรีบเดินไปไหนครับ” หมุ่มร่างท้วมยังอารมณ์ดีได้ทุกสถานการณ์

“คุณคะ เราอาจจะรู้จักกันก็จริง แต่คุณก็ต้องคำนึงถึงมารยาทนะคะว่าช่วงเวลานี้นั้นเป็นเวลาส่วนตัวของคนอื่นหรือเปล่า เราไม่ได้สนิทสนมถึงขั้นต้องทักทาย พร้อมกับพูดคุยเรื่องส่วนตัวต่อหน้าคนอื่นที่เราไม่รู้จักอีกคนนะคะ” บั้ววารีจ้องเขาอย่างเอาเรื่อง แต่ราชีติกลับยังทำหน้าเป็นท่งไม่รู้ร้อน

“อ้อ คุณคงเกรงใจผู้ชายคนนั้น เขาเป็นแฟนคุณหรือ ไหนคุณบอกว่าไม่มีแฟน” เขายังทำหน้าออดอ้อน

“เขาเป็นหัวหน้าฉัน เราคุยเรื่องงานอยู่ และไม่ใช่เวลาที่คนแปลกหน้าจะโผล่พรวดเข้ามาทักทาย” เธอเอ่ยอย่างรำคาญใจ

“ค่อยยังชั่ว นึกว่าจะนอกใจผมเสียแล้ว”

“ฉันไปอยู่ในใจคุณเมื่อไหร่ไม่ทราบ”

“ก็ตั้งแต่วันนั้น ผมก็เฝ้าหลงละเมอหาคุณตลอด โทร. ไปหาคุณ เขาก็บอกไม่มีคนชื่อนี้”

นี่คงเป็นผู้ชายอีกคนที่หลงเข้ามาในบ่วงมารยาของเธอตามคำคืนสินะ เธอจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าไปเจอเขาตอนไหน แต่กลับคล้อยคล้าคิดว่าหมุ่มร่างท้วมเคยมาเข้าชี้อเธออยู่ พิจารณาจากใบหน้าที่ยิ้มมน ดวงตา

หรีเล็ก หนู่น้ำท่วมและตัวเตี้ยกว่าเธอ รวมถึงเสื้อยืดสีสดและสร้อยทองที่
ขนาดเส้นเล็กกว่าไซ้สามรถไฟนิดเดียว ทำให้เธอเดาว่าหมอนี่ถ้าไม่ใช่
พ่อค้าเขียงหมู ก็คงเป็นลูกเจ้าของร้านทองสักแห่งแน่

“หวังว่าหนุ่มร้านทองคนนี้จะยังมีความหวังให้รอนะครับ”

ชัดเจน อีตาเสียร้านทองนี่เอง... บัววารีส่ายสี่ระยะพร้อมกับยกมือ
กุมขมับ

“โอเคเนะคะ คุณราชิต ดิฉันจำคุณได้แล้วนะ เอาไว้โอกาสหน้าเรา
ค่อยนัดตริกกกันอีกครั้งนะคะ” บัววาริฝืนยิ้มและปล่อยไปตามน้ำ หนู่น้ำ
จอมตื้อคนนี่ขึ้นพูดมากไปคงมีเรื่องให้ปวดหัวเพิ่มขึ้น

“ผมขอไปทานอาหารกับคุณด้วยได้ไหม หัวหน้าคุณผมก็อยาก
รู้จัก” ราชิตยังไม่เลิก

“ไม่ได้ คุณนี่พูดไม่รู้เรื่องเหวอ”

“งั้นผมขอเบอร์คุณอีกครั้งสิ ไม่อย่างนั้นผมจะไปนั่งข้างๆ คุณและ
สังขุชิมาทาน”

บัววาริกดดอกมอมงชายหนุ่มที่ยังยิ้มตาหยี ก่อนจะยื่นมือขอโทรศัพท์
จากเขา

นี่มันวันมหาซวยของเธอหรือไงนะ ได้กินข้าวกับเทพบุตร แต่ดันมี
ซาตานอ้วนมาป่วนหัวใจ เธออยากจะหายตัวไปเสียตรงนี้เลย

“เพื่อนคุณไปไหนเสียละ” อิศราถามเมื่อเห็นหญิงสาวเดินกลับ
เข้ามาในร้านคนเดียว

“กดลงชักโครกแล้วค่ะ” เธอเอ่ย ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ

“คุณนี่ก็ตลกดีนะ นึกว่าคุณจะเป็นผู้หญิงจริงจัง อยู่กับคนอื่นคุณคง
ฮาน่าดู”

คำพูดของเขาทำให้เธอเจ็บจี๊ดที่สมอง นี่เธอกลายเป็นตัวตลก
ของเขาแล้วเหวอ

“ดูทำผู้ชายคนนั้นจะชอบคุณไม่น้อย ขนาดคุณพ่นข้าวปั้นใส่หน้า

เขายังยิ้มและไม่ยอมล้างเลย”

อิศราหัวเราะจนเห็นฟันขาว บัววารีหน้าแดงก่ำ นี่เธอทำเรื่อง
ขายหน้าขนาดนี้เลยหรือนี่ ลำลักอาหารต่อหน้าชายในฝัน แถมยังมีตัวชวย
มาแฉวีกรรมสาวแรดของเธอ โอกาสแบบนี้มีไม่บ่อย แต่กลับล้มเหลว
ไม่เป็นท่า เป็นการกินข้าวที่แสนจะไม่ประทับใจเสียเลย

“ลืมบอกไป ลูกค้าโทร. มาขอยกเลิกนัดนะครับ ทานเสร็จแล้ว
เราคงต้องกลับกันเลย”

“ค่ะ” บัววารีตอบเสียงเบา เธอสูญเสียความมั่นใจตั้งแต่แรกแล้ว
เวลานี้กินอะไรก็คงกินไม่ลง

“ขอบคุณมากที่มาเป็นเพื่อน ผมอวยกับมือนี่ทีเดียว”

รอยยิ้มของคนตรงหน้าทำให้เธอไม่แน่ใจว่าเขาพูดประชดหรือเปล่า
แต่มันก็ทำให้เธอรู้สึกดีไม่น้อย

**สาวตัวเล็กหัวเราะจนน้ำตาเล็ด หลังได้ฟังเรื่องเล่าจากปาก
บัววารี**

“นี่ จะตลกอะไรมากมายอะ แกไม่เห็นใจฉันบ้างเลยหรอ อุตส่าห์
ได้ทานข้าวสองต่อสอง ดันมีเหตุผจญ” บัววารีถอนหายใจด้วยความ
เหนื่อยหน่าย

“อีตาราชีวิตนี้ตลกจริงๆ แต่มันก็จริงนะ ยังจำได้ คือนั่นยังเอา
ทองมาแจกพวกเราเป็นว่าเล่น”

“แกจำมันได้ด้วยหรอ ทำไมฉันจำไม่ได้เลย”

“จำได้ดี วันนั้นเจ้มา เลยไปอ่อยโตะข้างๆ แล้วก็ไปปากหวาน
ขอเลาะนายราชิต ผลก็คือไอ้หมอนี่ติดอกติดใจเจ้จนยอมทุกอย่าง แต่
อย่างที่รู้กัน เจ้แค่แกล้งแหย่เล่นๆ แล้วเราก็งี้หงิให้มันจ่ายดั่งค์ให้โตะเรา
ด้วย”

“หรอ” บัววารีนั่งนิ่งอยู่นาน “นี่รสนิยมฉันแย่ถึงขั้นไปโปรยเสน่ห์

ให้เจ้าหม้อวากาสแล้วหรือนี่ บาปกรรมที่หลอกผู้ชายไปทั่วมันเลยตามมา
ราวีขณะที่ฉันกำลังทานอาหารสวยๆ กับคุณอิสรา”

หญิงสาวส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง แล้วหันขวับมาคาดคั้นผู้ร่วม
อุดมการณ์

“แล้วแกะสัญญา สถานการณ์ล่าผู้ชายในฝันของหล่อนเป็นยังไง
บ้าง”

“ไม่เจอเขาเลย เหมือนจะเคร่งเรื่องเรียนตลอด” มาริญาเอ่ย
บ่ววารีรีบหันไปยั้งรั้วข้างๆ ที่ภายในเขตรั้วมีบ้านหลังโตตั้งตระ-
หง่านอยู่

“อาจจะเป็นชะตาฟ้าลิขิตก็ได้นะแก ใครจะรู้ว่าบ้านหลังใหญ่ข้าง
บ้านเช่าแก วันดีคืนดีจะมีคนมาอยู่ แกมยังเป็นหนุ่มหล่อเสียด้วย” บ่ววารี
วิเคราะห์ตามใจนึก

“เขามาอยู่ได้เกือบครึ่งปีแล้ว แต่ไม่มีโอกาสได้ทักกันเลย มีแค่นัยๆ
ให้” มาริญาเอ่ยอย่างเอียงอ้าย นึกถึงเด็กหนุ่มข้างบ้านที่ไร้กษวนให้ใจเต้น
ไม่เป็นจังหวะ ยังจำสายตาสี้อๆ ที่มองผ่านแว่นสายตานั้นมาได้
ผิวขาวใส สมกับเป็นนักเรียนแพทย์จริงๆ

“แม่ หิวข้าว”

เสียงเล็กๆ ดังมาจากในบ้าน ทำให้ฝนกลางวันของมาริญาดับวูบลง
โลกความจริงทำให้หนุ่มในฝันห่างไกลไปเรื่อยๆ เรือพวงที่ติดมาด้วยเปรียบ
ดังตัวกินฝัน ไม่ให้เธอทำได้สำเร็จ

“กำลังเคลิ้มๆ อีตัวกินฝันเรียกเสียตื่นเลยกู” มาริญาบ่นอย่าง
หัวเสีย จนบ่ววารีหัวเราะคิกคัก

“เอาน่า ลองดูก่อน เขาจะว่ายังไงก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าเราปรารถนาดี
ก็พอ”

มาริญาหันไปมองในบ้าน เด็กน้อยวัยห้าขวบร่างใหญ่วิ่งพรวดออก
มาขณะที่ปากยังเคี้ยวขนมตุ๋นๆ เด็กชายกระโดดขึ้นนั่งตักคนเป็นแม่ ด้วย

น้ำหนักกว่าห้าสิบกิโลกรัมของเด็กชายร่างเล็ก ทำให้มารีญาซึ่งนั่งเก้าอี้
อยู่ดูทานออกมาด้วยความจุก

“อึก!”

ลูกชายซึ่งตัวโตกว่าแม่หัวเราะว่าที่เห็นคุณแม่ยังสาวปวดท้องน้อย
จนน้ำตาเล็ด

“อีลูกทรีพี กระโดดมาได้ โอ้ย...เอวฉันหักหรือเปล่าเนี่ย” หญิงสาว
ร้องครวญคราง ทำให้บ๊ววารีได้ที่หัวเราะเยาะใส่บ้าง

“แกนี่ก็เลี้ยงลูกเก่งนะบุญญา ขนาดพอมันไม่มี ยังสามารถขุนลูก
ได้โตขนาดนี้ แล้วดันตั้งชื่อลูกว่าลูกหนูอีก หนูบ้าอะไรตัวใหญ่อย่างกับ
หมูป่า”

ลูกหนู คือชื่อของเด็กน้อยร่างใหญ่ เด็กชายคงได้กรรมพันธุ์จากพ่อ
มาเยอะ ทั้งสี่นิ้วและน้ำหนักตัว ผิดกับมารีญาที่ยังสาวยังสวย

“ก็ตอนเกิดมามันตัวเล็กเท่าลูกหนู พอมันก็อยากได้อะไรนี้ ใครจะรู้
ว่าพอโตได้ขวบสองขวบ กินข้าวแต่ละมื้ออย่างกับปอบลง นี่ขนมที่เจ
ซื้อมาฝากยังเต็มปาก ลูกหนูที่น่ารักของแม่ก็อยากอาหารอีกแล้ว”

“สงสัยคงต้องพึ่งอาหารกระสอบแล้วมั้ง”

“จริงสิ ลูกหนูลองทานอาหารกระสอบดูไหมจ๊ะ” คนเป็นแม่ถาม
ลูกชาย พร้อมบีบแก้มยุ้ยเบาๆ

“อ๊บ้า ฉันล้อเล่น ลูกแกเป็นคนนะ ไม่ใช่หมูฟาร์ม” บ๊ววารีหัวเราะ
ชอบใจที่มารีญายังมีแกใจรับมุก “ถ้าหิวก็ออกไปหาอะไรกินกันเถอะ
ฉันก็หิวพอดี ปะ เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง”

บ๊ววารีชวนสองแม่ลูกให้เดินออกไปกินอาหารนอกบ้านไม่ไกลจาก
บ้านมารีญานัก เดินไปไม่กี่เมตรก็ถึง

มารีญาปิดประตูรั้ว แล้วจูงมือเด็กชายเดินเคียงข้างบ๊ววารี

“แล้วป่าแกไปไหนเสียล่ะ” บ๊ววารีถามถึงญาติคนเดียวที่เหลืออยู่
ของเธอ มารีญาออกจากบ้านมาอยู่กับสามี และอัมพร ป้าของเขา ตั้งแต่

ตอนเป็นวัยรุ่น

“ไปเล่นไฟมั้ง” สาวตัวเล็กตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

“ความจริงแก่น่าจะให้ลูกหนูไปอยู่กับแม่ที่ระยองนะ อย่างน้อยลูกหนูก็มีคนดูแลได้ดีกว่า” บั้ววารีคิดว่าหากเด็กชายได้ไปอยู่กับตายายสภาพสังคมที่นั่นคงจะทำให้เด็กไม่เหงาและมีความสุขกว่าในเมืองหลวง

“ไม่หรอกเจ้ อายตัวเอง ตอนที่ตัวเองคิดจะออกจากบ้านนั้นมา ใครห้ามยังงี้ก็ไม่ฟัง เชื่อว่ารักจะสร้างความสุขให้ทุกอย่าง กลับไปตอนนี้พอกับแม่คงได้หัวเราะเยาะนะสิ”

“มันก็จริงของแก แต่แบบนี้ลูกหนูมันจะมีความสุขหรือ ที่ต้องมาเห็นป่าตึงวงเล่นไฟ แม่ก็ไปทำงานกลับดึก”

“คนมันจะดี อยู่ที่ไหนมันก็ดีเอง ส่วนคนเลว อยู่ในวัดมันก็เลวได้” หญิงสาวพูดตามที่รู้สึก

ขณะสนทนาและเดินผ่านบ้านหลังใหญ่ของเพื่อนบ้าน ประตูรั้วก็เปิดออก ชายหนุ่มร่างสูงเดินออกมา เขาสวมเสื้อกาวน์แขนสั้น และแปลกใจพอสมควรที่เห็นสาวสวยสองคนอยู่หน้าบ้านตัวเอง บั้ววารีรู้ทันทีว่านี่คือชายหนุ่มที่น้องสาวตัวเองหมายปองแน่ๆ แต่มาริญาในตอนนั้นก็กลับยืนนิ่งด้วยความตกตะลึงที่ได้พบว่าที่แพทย์หนุ่มโดยบังเอิญ

“สวัสดีค่ะคุณหมอ” บั้ววารีรีบเป็นฝ่ายเปิดเกมรุกทันทีโดยไม่รอให้โอกาสนั้นผ่านไป

“ครับ” เขายิ้มอายๆ

“เราบ้านใกล้เรือนเคียงกัน แต่ไม่ค่อยมีโอกาสดักทายกันเลยนะคะ”

“ผมจื๊รายุครับ ฝากเนื้อฝากตัวนะครับ”

“ดิฉันชื่อบั้ววารีคะ เรียกพี่บัวก็ได้ ส่วนนี้ก็น้องมาริญา หรือญาญาเจ้าของบ้านข้างๆ คุณหมอเองคะ”

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

สายตาแสนซีดหลังแวนสายตานี้ทำให้เขาดูน่าร้กน่าหยิก บั้ววารีใช้ศอกสะกิดมารีญาเพื่อให้เธอพูดอะไรบ้าง

“โอกาสมาแล้ว พูดอะไรบ้างสิ มัวแต่จ้องเขาอยู่นั่นแหละ หล่อนเป็นปลากัดหรืออะ”

มารีญาสะดุ้งโหยง สูดลมหายใจเข้าลึก

“ห้องนอนน่านอนไหมคะ บ้านหลังใหญ่แบบนี้”

บั้ววารีแทบล้มหัวทิ่มเมื่อได้ยินคำถามของมารีญา

“แกจะไปถามอะไรห้องนอนเขา อยากจะขึ้นเตียงกับเขาแล้วหรือ” บั้ววารีกระซิบ ขณะที่สีรายมีสีหน้าแปลกใจ

“ญาญาเธอหมายความว่า บ้านหลังใหญ่แบบนี้อยู่คนเดียวคงเหงา นะคะ” คนแก่กว่าริบแก้ต่างให้ แถมยังชิงเข้าประเด็น อยากรู้ว่าเขาโสดหรือเปล่า

“ไม่หรอกครับ เรียนหนัก กลับมาก็หลับเป็นตายเลย พอดี คุณพ่อคุณแม่ท่านอยากให้อยู่บ้านก็เลยซื้อไว้”

พื้นฐานคงไม่ใช่คนรวยแน่ๆ ซื้อบ้านให้ลูกอยู่ตอนเรียน...บั้ววารีคิดอย่างประจวบประจัน

“แม่...ไปเถอะ หิวข้าว” เสียงของตัวกินผืนดังขึ้น พร้อมกับดึงมารีญาให้รีบเดินออกมา

ตายแล้ว ลืมเสียสนิทว่าเด็กชายลูกหนูก็อยู่ด้วย ขึ้นชายหนุ่มคนนี้รู้ว่ามารีญามีลูกแล้ว คะแนนความประทับใจแรกพบจะถูกหักทันทีถึงสองในสาม

“เออ...แล้วน้องชายคนนี้ชื่ออะไรหรือครับ” เขาถามทันที

“ชื่อน้องลูกหนูคะ ตายแล้ว ลูกหนู หิวแล้วหรือลูก เดี่ยวแม่พาไปทานข้าวนะ” บั้ววารีรีบดึงให้เด็กชายร่างยักษ์ปล่อยมือจากแม่

“งั้นเราไม่รบกวนแล้วนะคะคุณหม่อจ๊ิรายู ยังไงก็ขอให้โชคดีนะคะ มีความสุขกับการเรียนคะ” มารีญาเอ่ยเสียงสั้น

ชายหนุ่มพยักหน้าและส่งยิ้มหวานให้เธอ ก่อนจะเดินแยกไป
อีกทาง

“อึ้งเลยนะยะ” บั้ววารีรีบแซว “และกรุณาสนใจลูกแกด้วย ฉันตั้ง
ไม่ไหวแล้ว”

เมื่อหมดแรง บั้ววารีจึงปล่อยให้ลูกหนูวิ่งไปทอดขาแม่

“เขาน่ารักมากเลยเจ้” มาริญาเอ่ยด้วยแวตาลิงโลด

“รู้เลยนะว่าชอบจริงๆ สาวสก็อตตัวแม่ในร่างหายไปเลยนะ”
บั้ววารีเขวazeที่เห็นน้องสาวเปลี่ยนไปเป็นคนละคนยามได้เจอคนที่ประทับใจ

“หนูไม่ได้มีอาการแบบนี้มานานแล้วนะ อาการที่หัวใจมันลั่นๆ เสีย
วาบที่ท้องน้อย และทำอะไรไม่ค่อยถูก”

“เข้าใจความรู้สึกของฉันหรือยังละ”

“ชอบใจเจ๊มากเลยนะที่เปิดโอกาสให้เราได้คุยกัน และยังช่วยเรื่อง
ลูกหนูอีก”

“ฉันก็ทำตามสัญชาตญาณเรดของเรานั้นแหละ” บั้ววารีเอ่ย
พร้อมกับถอนหายใจ ที่เรื่องคนอื่นทำไม่จริตมารยาถึงได้ออกมาแพรว-
พราว แต่พอเจอเจ้านายตัวเองกลับมีอาการไม่ต่างจากมาริญาเมื่อครู

“เรื่องคนอื่นเราช่วยได้ง่ายๆ เสมอ แต่เรื่องที่เจอกับตัวเองนี่สิ...
แก้ปัญหาก็ยากเหลือเกิน”

หญิงสาวรำพันเบาๆ แต่คิดว่ามาริญาคงไม่ได้ยิน เพราะสาว
ตัวเล็กเอาแต่กุมมือตัวเอง พร้อมทำหน้าเอียงอายไปตลอดทาง

5

ความสัมพันธ์ระหว่างบัววารีกับบิศรายังคงนิ่งเหมือนทะเลสาบในป่าลึก เงียบเรียบ ไร้คลื่นลม มีเพียงผู้เดียวที่รับรู้ว่ามันสวยงาม คือคนค้นพบ...นั่นก็คือเธอเอง ฝ่ายมารีญาก็นั่งทางลำบากเหลือแสน กว่าจะได้เจอนักศึกษาแพทย์หนุ่มแต่ละครั้ง

“หนูว่าคงยากนะเจ้ ที่พระเจ้าจะเข้าข้างนางมารอย่างเรา” มารีญາเอ่ยขณะตักเค้กสตอร์เบอร์รี่เข้าปาก หลังจากบัววาริเอ่ยปากชักชวนมานั่งจิบกาแฟในห้างสรรพสินค้าแถวถนนในวันหยุดสุดสัปดาห์

“อย่าเพิ่งท้อสิ บางทีพระเจ้าอาจจะไม่ได้สนใจพฤติกรรมเราสองคนก็ได้ เผลอๆ อาจให้เราผ่านไปง่ายๆ” บัววาริให้กำลังใจ แม้ตัวเองจะรู้สึกเหนื่อยใจไม่น้อย

“เหมือนเจีโรสใช่ไหม ขาฉันพระเจ้าคงมัดแต่แทะเม็ดกวยจี๊เพลินถึงปล่อยให้นางมารหลุดไปสมสู่กับเทพบุตรอย่างคุณเจ้าคุณได้”

คำพูดของมารีญาทำให้บัววาริหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

“น่าจะจริง เออ...จริงสิ แล้วแกได้เจอเจีโรสบ้างไหม” บัววาริถามถึงพี่สาวคนโต

“จะบ้าหรือเจ้ จะมาถามถึงเจีโรสรินจากหนู หนูจะไปรู้ได้ยังไงคะ ปกติเจีโรสมีอะไรก็ติดต่อเจ้ก่อนตลอด ไม่เคยติดต่อหนูโดยตรง สงสัย

หลงผิดจนลืมน้องสาวเร็กชื่ออย่างเราแน่ๆ นี่เราคงตกกระป๋องแล้วไซ้ไหม”
สาวตัวเล็กทำหน้ามู่ทุ บ่นเสียงจ้องแง้ง จนบัววารีรีบห้ามไม่ให้เธอทำ
พฤติกรรมชวนเยียนแบบนั้น

“อัญญา ฉันไม่ใช่ผู้ชายกลุ่มเป้าหมายหลักของเธอนะ ถึงจะมา
ทำเสียงดัดจริตออกด้ออัน เจ้โรสเธอก็คงวุ่นวาย มึงงานของเธอมั้ง”

บัววารีสายตีสระในความรู้สึกระของมารีญา แต่ก็แอบเห็นด้วย
เรื่องที่สาวตัวเล็กพูดบางส่วน ตั้งแต่ปาร์ตี้สลดคืนครั้งนั้น พี่สาวคนโตของ
แก๊งก็หายเงียบเข้ากลีบเมฆ ขาดการติดต่อ ทั้งที่เมื่อก่อน พี่สาวคนโตหมั่น
โทร. หาพวกเธอเสมอ ยิ่งกับตัวเธอ โรสรินให้ความสนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าใคร
บัววารีเป็นเหมือนตัวเชื่อมให้ทราบความเคลื่อนไหวทุกเรื่องของแก๊งแรด
ตัวแม่ แต่วันนี้ดอกกุหลาบสีสดอย่างโรสรินคงได้เวลาแบ่งบานในที่แห่ง
ใหม่ จึงไม่สนใจพวกเธออีกแล้ว

บางที่ผู้หญิงก็ขี้น้อยใจเหมือนกัน ไม่ว่าจะกับคนรักหรือกับ
เพื่อนสนิท ทำให้ที่ผ่านมาโรสรินไม่เคยปรึกษาเล่าให้พวกเธอฟังเรื่อง
เจ้าคุณบังนะ ทั้งที่เมื่อก่อนโรสรินพยายามย้าเสมอว่า ‘แก๊งแรดตัวแม่’
จะไม่มี ‘ความลับ’ ต่อกัน บัววารีเผลอคิดไปไกล ขณะหยิบกาแฟเย็น
แก้วใหญ่ขึ้นมาดูด

“เจ้บัวต้องสัญญาละ ถ้าเจ้บัวได้แต่งงานกับคุณอิสราจริง เจ้จะไม่
ทิ้งหนู”

คำพูดของมารีญาทำให้สาวสวยเกือบสอ่ล้ากกาแฟ

“อ๊า คิดไปใหญ่แล้ว ฉันกับคุณอิสราหนทางยังอีกยาวไกลพอๆ
กับแก่นันแหละ แก่อย่าเพ็งคิดไปไกลขนาดนั้นสิ ฉันก็กระดากอายตัวเอง
เหมือนกันนะ”

บัววารีคิดว่าที่มารีญาดันดึงผู้ชายคนนั้นมาเกี่ยวได้ ทั้งที่ยังมอง
ไม่เห็นเค้าว่าจะจะเป็นจริงสักนิด แต่ทำไมนะ พอได้นึกถึงใบหน้าและชื่อ
ของเขา เธอก็ปิดบังอาการหน้าแดงและรอยยิ้มบนใบหน้าไม่ได้

“ฮั่นแน่...หนูพูดแค่นี้อายเชียว” มารีญาได้ทีแซว พร้อมกับส่ง สายตารู้ทัน

“พอแล้ว นังญาญา”

บ๊ววรียากจะทนสายตาของน้องสาวที่จับจ้องอยู่ จึงหยิบกาแฟ ขึ้นมาดูดอีกใหญ่ ก่อนจะอมยิ้มและเบือนหน้าหนีไปอีกทาง พลันสะดุ้ง โหยง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหนุ่มตีหน้าบานที่มานั่งข้างๆ เขายิ้มตาคยี้ ที่สำคัญใบหน้าของเธอกับเขาห่างกันไม่ถึงฟุต!

พรวด!

เป็นอีกครั้งที่เธอตกทายเขาด้วยการล้าลัก แต่คราวนี้เปลี่ยนจาก อาหารญี่ปุ่นเป็นกาแฟเย็น

“คุณบ๊ว” ชายหนุ่มยังมีแก้มจิ้งจอกตักเสียงสดใส “คราวก่อนเลี้ยง อาหารญี่ปุ่น คราวนี้ยังใจดีเลี้ยงกาแฟผมอีก” ดูท่าชายหนุ่มจะสนใจที่ได้ พุดคุยกับสาวสวยมากกว่า

พนักงานต่างกรุกันมาช่วยทำความสะอาดใบหน้าให้เขา บ๊ววรีสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง ก่อนจะหันไปมองมารีญาที่ยังหัวเราะ ไม่หยุด

“พอได้แล้วอึญาญา หล่อนจะหัวเราะอะไรมากมาย” บ๊ววรีหยิก สีข้างสาวตัวเล็กจนร้องโหย้ แต่เจ้าตัวยังไม่หยุดซ้ำ

“ขอโทษแทนพี่สาวฉันด้วยนะคะ คุณราชาิต พอดีพี่บ๊วแกเกิดปี พญานาคคะ ชอบพ่นน้ำ”

“ไม่เป็นไรครับ สำหรับคุณบ๊วผมไม่เคยโกรธ”

“ก็ไม่มีสิทธิ์โกรธอยู่แล้วนี่คะ ออยู่ๆ คุณดันโผล่มานั่งข้างๆ ฉันได้ ยังไง ฉันไม่ตกใจเอากาแฟสาด ยกกระเป๋าฟาดหัวคุณก็บุญแล้ว”

บ๊ววรีเอ่ยอย่างหัวเสีย อีตาดหมูวากาศนี่โผล่มาขัดจังหวะตอนที่ เธอกำลังนึกถึงอิสราอีกแล้ว ถ้าลูกหนู ลูกชายตัวโตเป็นตัวกินฝันของ มารีญา ราชาติก็คงได้รับสมญานามนั้นเช่นเดียวกัน

“โอ้...ผมอุตส่าห์ยืมให้คุณตั้งแต่เข้าร้าน นิ่งโตะตรงข้าม ส่งสายตาวานๆ โบกไม้โบกมือให้คุณเกือบสับนาทีเดียว แต่คุณก็มัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาคูยกับคุณญาญ่าอย่างออกรส”

“นี่คุณรู้จักญาญ่าด้วยหรือ”

“ผมความจำดี คือนี่เราเจอกันครั้งแรก ผมก็จำได้หมดแล้วว่าแก๊งพวกคุณมีใครบ้าง แล้วคุณโรสรินไม่มาด้วยหรือครับ” หนุ่มร่างท้วมยังถามเธอราวกับคุ้นเคยกันมานาน

“ถามทำไม คุณไม่ได้สนิทกับเราขนาดนั้น” บั้ววารียังเว้นระยะความสัมพันธ์ไม่让她เข้ามาใกล้

“คุณราชนิตนี่ตลกดีนะคะ ว่าแต่มาตามจีบพี่แบบนี้ ครอบครัวยที่บ้านไม่ว่าเอาเธออะไร พี่หนูไม่อยากเป็นเมียใครแล้วนะ” มาริญา ยังคุยกับเขาต่อ ขณะที่บั้ววารีเบือนหน้าหนี

“ผมยังใสศรัทธา” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมกับยิ้มกว้าง ทั้งยังไม่วายสายตาตามองบั้ววารีเหมือนต้องการให้เธอรับรู้ด้วย...นั่นยิ่งทำให้มาริญาหัวเราะลั่น

“พอได้แล้ว ญาญ่า แกหัวเราะจนฉันอายุไปหมดแล้วนะ” เสียงหัวเราะของสาวตัวเล็กดังก้องจนคนทั้งร้านหันมามอง บั้ววารีจึงพูดต่อ “ฉันหลบไปเข้าห้องน้ำดีกว่า”

หญิงสาวยกไหล่แล้วหยิบกระเป๋าถือ ขนไปพักใจให้หายเหนื่อยในห้องน้ำเสียหน่อย อย่างน้อยการได้เติมแบ่ง ทาลิปสติก คงจะทำให้เธออารมณ์ดีขึ้น

หญิงสาวเอียงหน้าขณะส่องกระจกหน้าอ่างล้างหน้า สำนวน
ดูวาลิปสติกที่เพิ่งทาไปดูสีจัดจ้านเกินไปหรือไม่ เมื่อเห็นว่าสวยอย่างที่ใจคิดแล้ว บั้ววารีจึงหยิบกระเป๋ามาคลองแขน เตรียมตัวเดินออกจากห้องน้ำ พลันก็ต้องตกใจเมื่อมีสาวร่างผอมโผล่พรวดเข้ามาอย่างรวดเร็ว แถมยัง

ชนโหล่นเธอเซ แต่ยั้งตั้งหลักได้ บั้ววารีหันไปมองด้วยความโมโห แต่คนที่ชนกลับไม่สนใจเธอแม้แต่น้อย ผู้หญิงคนนั้นพุ่งตรงไปยังคนที่ยืนแต่งหน้าหน้ากระจกข้างเธอเมื่อครู่

ยังไม่ทันต่อว่า หญิงร่างผอมก็รีบรายงานอะไรมากมายให้คนหน้ากระจกรับทราบ

“เจอแล้วค่า คุณนทยา มันแอบมารอสามีคุณที่นี่จริงๆ แต่ยังไม่เห็นสามีคุณโผล่มานะคะ” ฝ่ายนั้นพูดโดยที่ไม่ได้สนใจว่าบั้ววารีเองก็ได้ยิน

“หน้าด้านจริงๆ คราวที่แล้วไปด่าที่บ้านยังไม่เข็ดอีก คราวนี้มึงต้องช่วยกูตบนะ อีเนน” คนโมโหพูดจาเกรี้ยวกราด ขัดกับภาพหญิงมาดผู้ดีที่เห็นตอนแรก

เหมือนโลกนี้มีเพียงสองสาว แม้บั้ววารีจะยืนจ้องอย่างไม่พอใจ แต่สตรีที่กำลังอารมณ์ร้อนไม่ได้ขายตามองเธอแม้แต่น้อย กลับพุ่งพรวดออกจากห้องน้ำไปทันที

“อีบ้านี่คงเป็นเมียหลวงมาไล่ตบเมียน้อยแน่ๆ”

บั้ววารียกโหล่น ก่อนจะเลิกสนใจแล้วก้าวออกจากห้องน้ำไป เสียงหัวเราะของมารีญายังดังอยู่อย่างนั้น...นี่อีตาหมูวากาศคงจะปล่อยมุกเหยๆ ให้ญาญ่าจอมเสี้ยนต้นได้หัวเราะจนชักดิ้นชักงอแน่ๆ

ขณะที่บั้ววารีคิดอยู่นั้น เสียงกรีดร้องจากมุมในสุดของร้านกาแฟก็ดังขึ้น เป็นเสียงของบริการสาวที่วิ่งออกมาหน้าตาตื่น

“โตะในสุด ลูกค้าทะเลาะกัน” พนักงานร้านกาแฟรีบแจ้งให้เพื่อนทราบ จากนั้นทั้งร้านก็เริ่มได้ยินเสียงอะอะมะเหิงดังตามมา

“อีแพศยา อีหน้าด้าน แก่จนป่านนี้ยังคิดจะมาแย่งผัวกูอีก”

“ปล่อยฉันเถอะ...ฉันกลัวแล้ว”

“ปากมึงบอกว่ากลัวๆ แต่กูไม่เห็นมึงถอยห่างจากผัวกูเลย อย่างนี้ต้องตบสังสอน” ไม่ใช่แค่คำขู่ จากนั้นเสียงลงไม้ลงมือก็ดังตามมา

คนในร้านร้องลั่นด้วยความตกใจ

บัววาริยิ้มมุมปาก...ชะนีแก่งตึกกันแย่งผู้ชายละสิ และดูท่าจะมีฝ่ายถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว โอ...คุณป้าเมียน้อยชา จะไปยอมมันทำไม เป็นอีบัววาริหน้อยไม่ได้ แม่จะตบให้รองพื้นและเป็นสังขยาฟักทองเขียว

นึกแล้วก็อดขำไม่ได้ เมื่อครั้งที่โรสรินชวนเธอไปตบเมียและแม่สามีของฝ่ายชายจนถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาล ตอนนั้นเธอก็บ้าดีเดือดตามไปด้วย แต่บัววาริหาได้กลัวไม่ คงเพราะมีพี่สาวสุดมัน้อย่างโรสรินเป็นหัวใจ

กำลังหัวเราะในใจ ชื่อของโรสรินก็ทำให้เธอนึกคุ่นเสียวที่ได้ยินตอนนี้

“อย่าทำฉันเลยนะ เจ้าคุณเขาบอกว่าเขาเลิกกับคุณแล้ว ฉันไม่ได้ไปแย่งเขามาจากคุณนะ ฮือๆ”

ชัดเจน...นั่นมันเสียงพี่สาวเธอไม่ใช่หรือ บัววาริไม่รอช้า เดินดุ่มๆ ตรงไปยังกลุ่มไทยมุง พร้อมกับใช้มือแหวกฝูงชนจนเห็นภาพที่เธอแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

โรสรินกำลังถูกกระทำจากสตรีสองนางนั้น โดยมีสาวร่างผอม ล็อกแขนไว้ด้านหลัง ขณะที่สาวใหญ่จิกผมดำพี่สาวเธอจนลูกตาแทบถลนออกจากเบ้า ไม่พูดเปล่า อีกมือก็กระหน่ำตบไปที่ใบหน้าของโรสรินเป็นระยะ

“อีตอแหล ภูกับเจ้าคุณรักกันอยู่ดีๆ หล่อนนั่นแหละเข้ามาแย่งเขาไป อีเรด อีร่าน” นนทยาตบหน้าโรสรินอย่างแรงอีกครั้ง

“ดีค่ะ เอาแรงๆ เลยค่ะคุณป้า” เสียงเชียร์จากสาวใช้ที่จับโรสรินไว้ ยิ่งสร้างความคึกคะนองใจให้ผู้กระทำ

“จำเอาไว้เลยนะ อย่าคิดมายุ่งกับเจ้าคุณอีก” เธอพูดประโยคส่งท้ายซ้ำๆ ย้ำให้คนที่บอบช้ำได้สำนึก ก่อนจะแม้มริมฝีปาก เตรียมฟาดมือลงไปอีกครั้ง

แต่แล้วเธอก็ต้องชะงัก...เมื่อมีใครบางคนมาคว้าข้อมือไว้ ยังไม่ทัน

ได้ถามว่าสตรีแปลกหน้าคนนั้นเป็นใคร บั้ววารีก็ฟาดมือลงบนใบหน้า
สาวแก่กว่าที่กำลังทำร้ายพี่สาวเธอเสียแล้ว

เผียะ!

บั้ววารีมือหนักไม่ใช่เล่น ทำให้นนทยาเสียหลักหงายหลังไม่เป็นท่า
“กรี๊ด...หล่อนเป็นใคร กล้าดียังไงมาตบฉัน” สาวใหญ่ร้องเสียงหลง
ไม่นึกว่าจะมีมือที่สามมายุ่งเรื่องของเธอ แถมยังเป็นมือที่หนักเสียด้วย

“พวกบ้านั้นแหละเป็นใคร มาทำร้ายพี่สาวฉันทำไม” บั้ววารี
เชิดหน้าถาม

“บั้ววารี...” โรสรินแผลงเรียกชื่อนั้นออกมาเบาๆ

“หน้อย...นี่เดี๋ยวนี้มีพวกมีฝูงแล้วหรืออีโรสริน ภูนี้กว่าจะเป็น
หมาขี้เรื้อนโดดเดี่ยว”

“ที่เป็นฝูงนะมันพวกบ้าไม่ใช่หรือ เป็นหมาแก่นมยานยังไม่พอ
เสือกมารุมคนอื่นอีก มาสิ สองต่อสองแบบนี้ พอพืดพอเหวี่ยงดี” บั้ววารี
ยกไหล่ พร้อมกับโยนกระเป๋าทิ้งให้ไทยมุดด้านข้างรับโดยอัตโนมัติ แล้วจึง
เดินเข้าหานนทยาอย่างไม่เกรงกลัว

“บัว...อย่า...” โรสรินส่ายหน้า ตะโกนห้ามน้องสาวทั้งน้ำตา

“แกจะทำอะไรฉัน” นนทยาถอยกรูด เริ่มหวั่นกับสายตาเอาจริง
ของสาวแปลกหน้า ไม่นึกว่าคนอย่างโรสรินที่แสนอ่อนแอจะมีคนหาญกล้า
มาปกป้อง

บั้ววารีมีว่แต่จ้องสาวใหญ่ จนไม่ทันระวังตัวว่าสาวใช้ที่มากับ
นนทยาถือโอกาสนั้นพุ่งเข้ามาจิกผมเธอเต็มแรง นนทยาไม่ปล่อยให้อีกาส
หลุดมือ รีบพุ่งเข้าบิบบคอบั้ววารี

“คิดจะเล่นกับพวกภูหรือ...” นนทายิ้มเยาะ ขณะที่บั้ววารีดิ้น
ขัดขึ้น “เป็นไงล่ะ เก่งนักไม่ใช่หรือมึง” สาวใหญ่ฮึกเหิม ผู้หญิงคนนี้
นะหรือคิดจะมีเรื่องกับเธอ คงรู้จักเธอน้อยไป

ทว่าอยู่ๆ นนทยาก็รู้สึกว่ศีรษะเริ่มเปียก ของเหลวสีน้ำตาลไหล

อาบหน้าเป็นทาง เมื่อแหงนมองดูจึงพบว่าใครบางคนกำลังเทกาแฟ
แก้วใหญ่ลงบนศีรษะเธอ

“เล่นอะไรกันอยู่เหรออ ขอหนูเล่นด้วยคนสิ” คนเทกาแฟยิ้มตาทิ
เธอน่ารักไม่น้อย ถ้าไม่เหวี่ยงมือมาตบหน้านันทยาเต็มแรง

สิ่งเดียวที่สาวใหญ่ทำได้คือกรีดร้อง

“กรีด...”

บัววารียิ้มมุมปาก ยกขาถีบเข้าที่ท้องน้อยของสาวใหญ่จนตัวงอ
แล้วเหวี่ยงมือไปแจกเล็บบนใบหน้าสาวใช้ที่ไม่ยอมปล่อยผมเธอ

“โอ๊ย!” สาวร่างผอมร้องลั่น รีบปล่อยมือมากุมใบหน้าตัวเอง

“มาช้าผิดวิสัยหล่อนนะ ญานญา” บัววารียับเยียงคอซ้ายขวาเช็ก
ความเรียบร้อยของตัวเอง และเอ่ยตำหนิน้องสาว

“ก็มัวแต่หัวเราะคุณราชิตแฟนเจ้ล่ะสิ...” มาริญาพยายามจะ
อธิบายยืดยาว แต่พี่สาวยกมือห้าม

“หยุด จัดการอีสองบ้านก่อน โทษฐานบังอาจมาจู่หน้าเจ้โรส”

“จัดไปอย่าให้เสีย”

มาริญายิ้มหวาน ก่อนพุ่งไปจิกผมลูกสมุนของนันทยาให้หงายหลัง
ล้มปัง ส่วนบัววาริเดินเข้าไปปืบหน้านันทยา

“โอ๊ย...” สาวใหญ่ร้องเสียงหลง

“ร้องทำไมยะป้า ที่เมื่อกี้ทำเป็นเก่งเชียรว”

บัววาริเหวี่ยงมือฟาดใบหน้าอีกฝ่ายเต็มแรง สาวใหญ่ร้องดังกว่า
เดิม บัววาริเจือมือก็จะฟาดอีกครั้ง แต่ถูกพี่สาวคนโตรั้งไว้

“พอเถอะ หยุดได้แล้ว” โรสรินพูดเสียงเรียบ แม้ใบหน้าจะบอบช้ำ
แต่กลับไม่ได้อ่อนแรงเหมือนคนถูกทำร้าย

“อะไรกันเจ้ ยังไม่หนำใจพวกหนูเลย แล้วนี่อะไรเนี่ย โดนพวกมัน
ทำขนาดนี้แล้วไม่คิดจะเอาคืนเหรออ เอาสิ อัดเต็มแรงเลย” บัววารียิ้ม และ
ใช้สายตาเชิญชวนให้โรสรินแก้แค้น

“ฉันบอกให้พอ”

น้ำเสียงนั้นแข็งไม่ต่างจากแวตตาที่จับจ้องใบหน้าเธอ แถมที่สาว
คนดียังบิบข้อมือเธอเสียแน่น บั้ววรีสะบัดข้อมือออก พร้อมจ้องหน้า
โรสริบอย่างไม่เข้าใจสิ่งที่พี่สาวกำลังทำ

เสียงร้องระงมด้วยความเจ็บปวดดังลั่นโรงพัก ร้อยเวรที่นั่ง

ลงบันทึกประจำวันค่อนข้างสับสน จับต้นชนปลายเหตุการณ์ไม่ถูก
 นทนยากับแนคร่ำครวญปีบน้ำตา พยายามฟ้องนายตำรวจว่าเธอถูก
 ทำร้ายร่างกาย โดยมีมารีญาเถียงคอบเป็นเอ็นว่าเป็นแค่การทะเลาะกัน
 ส่วนโรสลินกับบัววารีนั่งเงียบ ไม่ยอมปรปักษ์พูดอะไรทั้งนั้น

“อะไรกันคุณตำราจ พวกฉันโดนรุมนะ จะกลายเป็นแค่เหตุทะเลาะวิวาทได้ยังไง” นนทยาขึ้นเสียง โดยมีสาวใช้พยักหน้าเห็นด้วย

“อ้าว อีป้า ก็ดูหน้าตาพิ้นๆแต่ละคนสิ หน้าแดงเป็นจำขานาดนั้น แล้วดูแขนหนูตรงนี้ก็มียอยถลอกด้วย นี่ยังไม่นับผมที่โดนกระชากอีกนะ”

มารีญาเถียงบ้าง ไขว่เธอไม่เคยขึ้นโรงพัก คดีแค่นี้ปรับให้เป็นทะเลาะวิวาทก็เหลือแค่ปรับคนละนิดหน่อยเท่านั้น คุณแม่จะตายแลกกับการได้เป็นคนที่ไม่ชอบที่นี่

ทั้งหมดยอมเสียค่าปรับให้ตำรวจ นนทยา กับแนนจากไปพร้อม
ความอาฆาตแค้น บั้ววรีไม่รู้สึกเจ็บใจในคำด่าทอที่สองคนนั้นฝากไว้
แต่หัวใจเวลานี้กำลังสั่นสะท้านด้วยความน้อยใจในสิ่งที่โรสรินแสดงออก
ที่สาวคนโตไม่พูดจากับใครทั้งนั้น หลังสะทวงเรื่องเสร็จ โรสรินรีบ
เดินจ้ำอ้าวไปรถทันที

“อ้าว อีเจโรสมันเป็นอะไรหรือเปล่า” มาริญาสงสัย

“คุณบัวเจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

หนุ่มร่างท้วมยังตามมาถึงสถานีตำรวจ แถมยังยื่นแก้วน้ำให้
สองสาวดื่มดับอารมณ์ร้อน แต่บัวฉวีไม่รับ เธอรีบลงบันไดเดินไปหา

โรสรินที่กำลังจะเปิดประตู

“ทำไมหรือคะ คุณโรสริน รับกิริยาต่างๆ ที่พวกฉันทำไม่ได้หรอก”

เสียงฟ้าร้องดังครืนๆ อยู่ไกลๆ เหมือนเป็นเสียงเตือนจากเมฆดำ เหนือถนนฟ้าเมืองกรุงว่า อีกไม่นาน...ก่อนเมฆที่อุ่มน้ำไว้คงจะเก็บมันไว้ไม่ได้อีก

โรสรินหยุดกึก แต่ยังไม่ยอมหันกลับมา มาริญากับราชิตรีบวิ่งตามมา

“ฉันรู้แหละว่าเจ้าตั้งแต่แรกแล้ว ว่าฉันกับญาน่าจะอยู่ในร้านกาแฟ”

บัววาริพูดเสียงแข็ง ขณะที่มาริญาใจคอไม่ดี รีบเข้ามาจับแขนให้เธอใจเย็น

โรสรินหุบแว่นตากันแดดมาสวม พร้อมกับหมุนตัวมามองน้องสาวทั้งสอง

“เธอพูดอะไรบ้า ฉันไม่รู้ว่าพวกเธอโผล่มาจากไหน แถมยังทำร้ายคนอื่นจนเจ็บขนาดนั้น” พี่คนโตพูดเจือเสียงหัวเราะ

“เสียงพวกฉันคงเบาเกินไปจนทำให้เจ้าไม่ได้ยินสินะ หรือว่าความจริงเจ้าต้องการจะหลบหน้าพวกเราอยู่แล้ว” เสียงหัวเราะของมาริญาดังจนคนทั้งร้านได้ยิน แต่เหตุใดโรสรินจึงไม่มาหาพวกเธอ เป็นอีกประเด็นที่บัววาริสงสัย

“บ้าไปแล้วน่าบัว เธอคิดมากไปเอง แล้วค่อยคุยกันวันหลังนะวันนี้ฉันรีบ” โรสรินยังพยายามคุมสติ และหมุนตัวไปเปิดประตู

“เจ้านี่ตัวเองไม่ได้หรอก ถึงเจ๊จะขึ้นรถปิดประตูไป ก็ยังเป็นอีแรดคนเดิมนั่นแหละ” บัววาริตะโกนก้องแข่งกับเสียงฟ้าร้อง ก่อนที่สายฝนเม็ดเล็กจะเริ่มโปรยปรายลงมา

โรสรินยืนนิ่ง แล้วหันมามองหน้าบัววาริอีกครั้ง

“เธอต้องการอะไร บัววาริ” โรสรินมีสีหน้าเคร่งเครียด

“พระเจ้า” บัววาริส่ายหน้ายิ้มเยาะสิ่งที่เธอได้ยิน “นี่เจ๊ถามว่าฉัน

ต้องการอะไรหรือ เจ้เสียสติหรือเปล่า ฉันต่างหากที่ต้องถามพี่สาวของ
แก๊งแรดตัวแม่ว่าต้องการอะไร เหตุใดถึงยอมอ่อนแอ ปีบ้น้ำตา ยอมให้
เมียหลวงเขาตบชกขนาดนั้น แคมพอฉันไปช่วย เจ้ก็ดูเหมือนจะไม่พอใจ
เท่าไร ทำไม...กลัวพวกฉันจะรู้หรือว่าพ่อเทพบุตรของเจ้ยังมีพันธะติด
พวงสวรรค์ของเขาอยู่”

“เจ้บัว ใจเย็นๆ” มาริญาากลับเป็นฝ่ายห้ามให้เธอลดความแรง
เพราะดูเหมือนคนตรงหน้าก็เริ่มของขึ้นด้วยเช่นกัน

“แกจะมารู้ดีอะไรว่าฉัน ยายบัว เหตุการณ์วันนี้ก็เหมือนที่แกเห็น
นั่นแหละ” โรสรินเถียง

“แล้วทำไมไม่อธิบายล่ะ ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร แล้วทำไมเจ้ต้อง
ยอมให้มันตบ ทั้งที่ความจริงถ้าเป็นโรสรินคนเดิม ป่านนี้ถือป้าสองคนนั้น
โดนเครื่องบดกาแฟบดหัวนมไปแล้ว”

โรสรินเงียบไปครู่ใหญ่ แล้วถอนหายใจเบาๆ

“ผู้หญิงคนนั้นคือคุณนันทยาครับ เป็นลูกสาวนายภสสภาค
ผู้ค้าทอง และเป็นภรรยาของคุณเจ้าคุณ แต่ดูเหมือนจะรักๆ เลิกๆ ผมเอง
ก็ไม่แน่ใจว่าเราจะยังรักกันอยู่หรือเปล่า” หม่อมราชวงศ์มยุกมือตอบ ทำหน้า
ดีใจราวกับนักเรียนที่ตอบคำถามของครูในห้องเรียนถูก

วงสนทนาเงียบกริบ ราชิตยัมเจื่อนๆ ก่อนจะลดมือลง

“หิ...ตายแล้ว นี่ฉันต้องรู้ข้อมูลเหล่านี้จากคนอื่นหรือนี่” บัววารีเอ่ย
เสียงดัง “แสดงว่าก่อนหน้านี้พี่สาวฉันแนะนำผู้ชายในฝันเพียงด้านเดียว
ให้ฉันเห็นสินะ” เธอเอ่ยประชดประชัน

“พอได้แล้ว เอาละ ถ้าอยากรู้ก็ตามนั่นแหละ ผู้หญิงคนนั้นยังตอแย
เจ้าคุณกับฉันไม่เลิก เขาขอเวลาอีกนิด”

“แล้วทำไมต้องยอมให้มันตบล่ะ” บัววารีถามต่อ

“ก็...ฉันไม่อยากให้มันเป็นเรื่องเป็นราว ฉันไม่อยากให้เจ้าคุณต้อง
เดือดร้อน หากเป็นเรื่องขึ้นมา อนาคตการทำงาน รวมถึงสิ่งที่ฉันเป็นอาจ

ทำให้เขาเสื่อมเสียได้ ถ้าฉันเป็นข่าว ไม่วายใครๆ ก็ต้องสาวได้ชุดคู่ย ประวัติวุ่นวายอีก”

“แล้วอย่างนี้ความรักของเจ้มันจะมีความสุขหรือ นี่มันไม่ใช่ความสุขแล้วนะเว้ย”

“ฉันมีความสุขดี พวกแกนั่นแหละ แคว้นนี้ก็จะทำให้เรื่องรวมนั้นใหญ่โตไปหมดแล้ว” โรสรินเถียง

“เจ็บไปหรือเปล่า เจ้คนเดิมหายไปไหนล่ะ ถ้ามีรักแบบนี้ละ ฉันว่าไม่มีดีกว่า” บั้ววารีพูดแค่นั้นแล้วหันหลังกลับ

“ทำไมเหروبั้ววารี” พี่สาวตะโกนตามหลัง ทำให้เธอหยุดชะงัก “อิจจาฉันละสิ”

เสียงฟ้าร้องที่ดังลั่นยังไม่เสียดแทงเข้าไปในโสตประสาทเท่ากับ คำพูดของโรสริน บั้ววารีหันกลับไปอ้อมรอบเพราะไม่อยากเชื่อสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“ฉันแค่เสียใจที่เจ้อะไรแล้วไม่ยอมบอกเรา แล้วทำไมถึงคิดว่าฉัน อิจจาเจ้ได้”

“เฮอะ...เธอก็แสร้งทำเป็นคนดี จริงใจไปอย่างนั้นแหละบั้ววารี ไข่ว่าเธอจะไม่มีความรักกับพวกเรา อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ล่ะ” โรสรินกลับ เป็นฝ่ายยิ้มเยาะ ยกมือกอดอกพร้อมจ้องมายังบั้ววารี

“ความลับ?”

มารีญาเอ่ยด้วยความสงสัย ราชิตเห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งไปหลบฝน ทางอื่น คีทสายเลือดครั้งนี้ยากที่เขาจะห้ามทัพได้เสียแล้ว

“ใช่แล้ว ญญา พี่สาวคนเก่งที่แกชื่นชมนักชื่นชมหนาว่าเร็ด แร่งเหวี่ยง ความจริงแล้วไม่ได้เร็ดด้วยสันดานตั้งแต่มัธยมเหมือนหล่อนหรอก นังบั้ววารีเพิ่งจะมาฝึกเร็ดตอนเจอกันคืนแรกนั่นแหละ สาเหตุเพราะอะไร รู้ไหม...” โรสรินทิ้งช่วงให้น่าสนใจ

“ในงานวันเกิดของชายคนรัก พี่บั้ววารีของหล่อนกะจะเซอร์ไพรส์วันเกิดแฟนด้วยการชวนเพื่อนมาซ่อนเต็มห้องพักของเขา แต่แฟนหนุ่มที่

ไม่รู้เรื่องกลับใช้โอกาสนี้บอกเลิกเธอต่อหน้าเพื่อนที่ซ่อนอยู่ข้างนั้น ฮาดิ ไหมล่ะ” โรสรินเล่าราวกับเป็นเรื่องขบขัน ขณะที่บัววารียืนหน้าซีด พุดไม่ออก “สาวเก่งที่ชอบเอาใจ คอยจัดการทุกอย่างให้แฟนหนุ่ม เลยเสียหามาต่อหน้าเพื่อนฝูง จากนั้นเลยผันตัวมาเป็นสาวแรดจอมปลอมเพื่อเรียกร้องความสนใจ คงอยากให้ทุกคนยอมรับ ฉันว่าเปลือย...”

โรสรินมองบัววารียืนตัวชาตั้งแต่หัวจดเท้า

“พี่สาวของเธออาจจะยังบริสุทธิ์ด้วยซ้ำ แกรู้ไหมอึ้นญา ผู้ชายที่แม่นี้บอกว่าเผด็จศึกจัดการตอนที่ออกไปเที่ยวกับเราแต่ละครั้ง ความจริงบัววารียิงนี่เป็นดาวพระศุภฤกษ์ตลอด มีแต่หล่อนนั่นแหละญาญา ที่มัวได้อย่างไม่รู้ตัวว่าโดนพี่บัวคนดีหลอกเสียแล้ว”

โรสรินรู้มาตลอดว่าบัววาริแกล้งอ่อยหนุ่มมากมาย แสร้งกลับบ้านด้วย แต่พอได้จังหวะ ไม่เคยมีใครสานต่อเรื่องบนเตียงกับเธอได้สักคน

“อะไรกันเจ็บัว ไหนเจ็บบอกว่าเจ้แรดเคียงข้างหนูเสมอไง” มาริญา ตะลึงในสิ่งที่ได้ยิน

บัววาริสายหน้า นึกไม่ถึงว่าโรสรินจะรู้เรื่องราวที่ตัวเองปกปิดไว้ มาตลอด

“ตกลงว่าทั้งสองคนมองหนูเป็นเด็กสินะ ถึงได้รวมหัวหลอกหนู มาตลอด” สาวตัวเล็กเสียงสั่น นึกน้อยใจที่เธอเป็นคนเดียวที่ไม่รู้ความจริงอะไรเลย

“โอๆๆ น้องมาริญาคนชื่อของพี่ ทำราวกับน้องเองไม่เคยมีความลับกับพวกพี่ยั้งจั้นแหละ”

มาริญาถึงตะลึงงันเมื่อรู้ว่าตัวเองก็เริ่มเป็นเป้าหมายโจมตีของโรสริน

“เธอบอกพวกเราว่าเป็นสาววัยรุ่นใจแตก กำพรั้าผัว เพราะผัวดันเป็นเด็กแว่นซึ่งมอเตอรืไซค์ตายคาท้องถนน ซึ่งนั่นเป็นเรื่องจริงที่เธอรู้ตอนเกิดเหตุ” โรสรินแวตาคมกริบ ราวกับจะเชือดเฉือนหัวใจสองสาวให้ลัมพับตรงนั้น

“แต่หลังจากนั้นอีกเพียงอาทิตย์เดียว น้องญญาของเราจึงได้รู้ว่าการจริงแล้วสามีไม่ได้ไปแข่งรถอะไรหรอก แต่กำลังขับรถไปตามหาภิกที่ทะเลาะกันแล้วหายไปกับชายอื่น พิชรักแรงหนึ่งทำให้เขาขับรถเร็วปานจรวด ผลก็คือทิ้งลูกน้อยกับภรรยาที่แสนดีคนนี้ได้ลงคอ อย่าเสียใจเลยนะที่เธอจะกลายเป็นเด็กเสียหรือกะหรี่ขายตัว เพราะผู้ชายมันทำกับเราก่อนนี่นา” โรสรินลอยหน้าลอยตาพูดด้วยความสงสาร

“กรี๊ด...”

ยากจะทนไหว มาริญากรีดร้องพร้อมกับเอามือปิดหู น้ำตาพร่างพรู ไม่อยากรับรู้ความจริงอีกต่อไป ม่านฝนคลุ้มคลุ้งทั้งสามเปี่ยมโชก

“หยุดเถอะ เจ้จะพูดทำไมให้น้องมันเสียใจ” บั้ววารีห้ามไม่ให้โรสรินพูดต่อ

“อูย...ไหนว่าแก้งแรดตัวแม่ แข็งแกร่งไม่มีหัวใจโง่งละ พอสะกิดแผลเก่าๆ เข้าหน่อยก็ทำเป็นรับไม่ได้กันเชียว ที่นี้รู้หรือยังว่าพวกเธอก็มีความลับกับฉัน แล้วจะมาคาดคั้นอะไรจากฉันมากมาย” เวลานี้ที่สาวคนดีแปลงร่างเป็นแม่มดร้ายกลางสายฝนเสียแล้ว

“ที่พูดมาซะยาวก็เพราะอยากจะเตือนพวกหล่อนนั่นแหละ ว่าอย่ามายุ่งกับฉันอีก” โรสรินย้ำสิ่งที่เธอต้องการ

“นี่พวกเราไป่วนววยกับเจ็ตอนไหน เราแค่เป็นห่วงเจ้” บั้ววารีเถียง

“ขอบใจ แต่ฉันกำลังเข้าใจว่านั่นคือความรู้สึกอิจฉาของคนที่ดีมเลวในความรักนะ แม่สาวจอมเซอร์ไพรส์กับสาวน้อยมอเตอร์ไซด์ทำหล่น”

“ไร้เหตุผลที่สุด” บั้ววารีเจ็บปวดใจที่โรสรินทำร้ายน้ำใจของเธอและมาริญาอย่างเลียดเย็น

โรสรินถอนหายใจแล้วพูดทิ้งท้าย

“เอาละ ใ้ว่าฉันจะไม่มีเหตุผล ที่ฉันกำลังทำตอนนี้ก็คือพยายามทำให้เราเป็นคนดีที่สุดในสายตาคนที่เรารัก กลับไปเถอะบั้ววารี มาริญา

โกรธจนมากๆ นะ พวกเธอจะได้เลิกถ่วงวากับฉันเสียที” หญิงสาวพูด
แล้วขึ้นรถขับจากไป